

(นครราชสีมา)

(ชัยภูมิ)

(บุรีรัมย์)

(สุรินทร์)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตอนล่าง 1

(นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)

ระยะ 4 ปี พ.ศ. 2557 - 2560

ฉบับทบทวนใหม่

(รอบปี พ.ศ.2560)

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑

โทร/โทรสาร ๐ - ๔๔๒๔ - ๓๐๙๐

คำนำ

คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ซึ่งมี นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2558 เห็นชอบให้กลุ่มจังหวัด ทบทวน แผนพัฒนาจังหวัด ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 – 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560) เพื่อให้แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด ฯ ทันทสถานการณ์และมีการยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จึงได้ดำเนินการทบทวนแผนพัฒนาจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระหว่างวันที่ 3 – 4 กันยายน 2558 ตามกรอบและแนวทางของมติ คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ดังกล่าวข้างต้น โดยยึด นโยบายรัฐบาล แผนการบริหารราชการแผ่นดิน แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทิศทางการ พัฒนาภาค เป็นหลัก และมุ่งเน้นการทำงานแบบเครือข่ายร่วมกันทุกภาคส่วน (ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาค ประชาสังคม) เพื่อร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนาจังหวัด ฯ ทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้แผนพัฒนาจังหวัด ฯ สามารถขับเคลื่อนไปด้วยดีมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ซึ่งจะเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด รวมทั้งเป็นการแก้ไขปัญหา ร่วมกันของกลุ่มจังหวัด ให้เหมาะสมกับโอกาสและศักยภาพของกลุ่มจังหวัด และนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิด การลงทุนของภาคเอกชนและสร้างรายได้ให้กลุ่มจังหวัด

แผนพัฒนาจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 – 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560) ฉบับนี้ ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบ บูรณาการ (ก.บ.ก.) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ในคราวประชุม ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2558 ทั้งนี้ ได้นำแผนพัฒนาจังหวัด ฯ ไปร่วมประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นในพื้นที่จังหวัดในกลุ่มจังหวัด เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยสรุปประเด็นสำคัญ ดังนี้

ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ (Strategic Position)

1. เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรและอาหารปลอดภัย
2. เป็นแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ระดับประเทศ
3. เป็นแหล่งผลิตพลังงานทดแทนที่สำคัญ
4. เป็นแหล่งอารยธรรมขอมและท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์
5. เป็นประตูอีสาน ศูนย์โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน

วิสัยทัศน์ (Vision)

ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม โลจิสติกส์ และ การค้าชายแดน

/ประเด็น ...

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategies Issues) รวม 3 ประเด็น คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูปอาหาร

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การยกระดับการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ใหม่

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน การค้าชายแดน และระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและอาเซียน

คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 พ.ศ.2557 – 2560 ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560) ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ในการบูรณาการ แผนงาน/โครงการ เพื่อแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติในแผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด ฯ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2560 ต่อไป

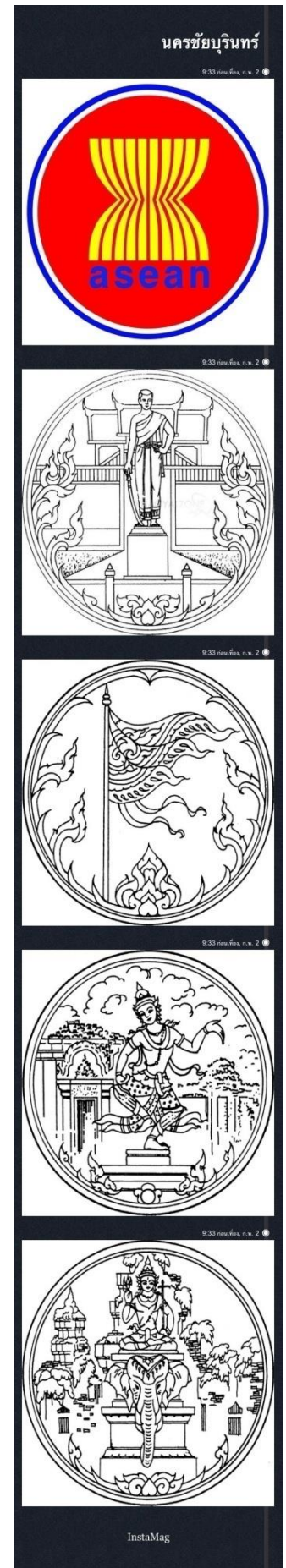
คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1
ตุลาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
1. ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1	1
1.1 สภาพทั่วไป	
1.1.1 ความเป็นมา	1
1.1.2 ลักษณะทางกายภาพ	4
1.1.3 ข้อมูลการปกครอง/ประชากร	6
1.1.4 ข้อมูลเศรษฐกิจ	9
1.1.5 ลักษณะทางสังคม	13
1.1.6 โครงสร้างพื้นฐาน	14
1.1.7 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	17
1.1.8 ข้อมูลที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด (ด้านการท่องเที่ยว)	18
1.2 ข้อมูลสรุปผลการดำเนินการตามแผน ฯ ที่ผ่านมา	22
2. การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	24
2.1 ข้อมูลการวิเคราะห์ความต้องการและศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่น	25
2.2 ข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพ	27
1) ด้านเศรษฐกิจ	27
2) ด้านเกษตร	28
3) ด้านอุตสาหกรรม	34
4) ด้านการท่องเที่ยว	36
5) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	38
6) ด้านสังคมและความมั่นคง	40
2.3 ข้อมูลการวิเคราะห์ SWOT ประเด็นการพัฒนา ฯ	47
3. สรุปข้อมูลแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1	64
3.1 ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์	65
3.2 วิสัยทัศน์	65
3.3 เป้าประสงค์รวม	65
3.4 ประเด็นยุทธศาสตร์ (ตามลำดับความสำคัญ)	65
3.5 กลยุทธ์ในแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์	66
4. แบบ กจ.1 (บัญชีชุดโครงการ)	67
ภาคผนวก ก	83
ภาคผนวก ข	84
ภาคผนวก ค	85

ส่วนที่ 1

ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัด
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1
(นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

1.1) สภาพทั่วไป

1.1.1) ความเป็นมา

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2550 ได้มีข้อบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานแบบบูรณาการในจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ไว้ในมาตรา 52 วรรคสาม มาตรา 53/1 และมาตรา 53/2 ดังนี้

มาตรา 52 วรรคสาม บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการบริหารแบบบูรณาการในจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดให้จังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดยื่นคำขอจัดตั้งงบประมาณได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ในกรณีนี้ ให้ถือว่า จังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ”

มาตรา 53/1 บัญญัติว่า “ให้จังหวัดจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับชาติ และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด

ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดจัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างหัวหน้าส่วนราชการที่มีสถานที่ตั้งทำการอยู่ในจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือราชการบริหารราชการส่วนกลาง และผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดในจังหวัด รวมทั้งผู้แทนภาคประชาสังคม และผู้แทนภาคธุรกิจเอกชน

มาตรา 53/2 บัญญัติว่า “ให้นำความตามมาตรา 53/1 มาบังคับกับการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด โดยอนุโลม

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ.2551 ซึ่งบัญญัติตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 125 ตอนที่ 137 ก เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2551 มีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2551 เป็นต้นไป ได้มีข้อบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานแบบบูรณาการในจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัด ดังนี้

มาตรา 6 (1) การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้เป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดหรือแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดแล้วแต่กรณี

มาตรา 7 ให้มีคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.)

มาตรา 12 ในกลุ่มจังหวัดหนึ่งให้มีคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ

มาตรา 13 (2) ก.บ.ก.มีหน้าที่จัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

มาตรา 26 ให้ ก.น.จ. พิจารณาจัดตั้งกลุ่มจังหวัดและกำหนดจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด และเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

การจัดตั้งกลุ่มจังหวัดและกำหนดจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัดตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดของกลุ่มจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัดทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มจังหวัด เว้นแต่ ก.น.จ. จะกำหนดเป็นอย่างอื่น

มาตรา 27 วรรคสอง การรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.น.จ. กำหนด

/ประกาศ ...

ประกาศคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) เรื่อง การจัดตั้งกลุ่มจังหวัดและกำหนดจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2552 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 126 ตอนพิเศษ 28 ง ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2552 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 และประกาศ ก.น.จ. เรื่อง การจัดตั้งกลุ่มจังหวัดและกำหนดจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด (ฉบับที่ 2) ลงวันที่ 18 เมษายน 2554 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 128 ตอนพิเศษ 51 ง ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2554 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 28 มีนาคม 2554 ซึ่งอาศัยอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ.2551 จัดตั้งกลุ่มจังหวัด รวม 18 กลุ่มจังหวัด และกำหนดจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด จำนวน 18 จังหวัด สำหรับกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ประกอบด้วย จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ โดยให้จังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด ปรากฏตามตารางที่ 1 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 1 : แสดงรายชื่อกลุ่มจังหวัดและจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

ที่	กลุ่มจังหวัดและจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
1	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 (นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)
2	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี และอ่างทอง)
3	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง (ฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี สมุทรปราการ และสระแก้ว)
4	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 (กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี และสุพรรณบุรี)
5	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร)
6	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง และสุราษฎร์ธานี)
7	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (กระบี่ ตรัง พังงา ภูเก็ต และระนอง)
8	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน (นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา และสตูล)
9	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (จันทบุรี ชลบุรี ตราด และระยอง)
10	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (บึงกาฬ เลย หนองคาย หนองบัวลำภู และอุดรธานี)
11	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (นครพนม มุกดาหาร และสกลนคร)
12	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (กาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม และร้อยเอ็ด)
13	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (ชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ และสุรินทร์)
14	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2 (ยโสธร ศรีสะเกษ อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี)
15	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง และลำพูน)
16	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 (เชียงราย น่าน พะเยา และแพร่)
17	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 (ตาก พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ สุโขทัย และอุตรดิตถ์)
18	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 (กำแพงเพชร นครสวรรค์ พิจิตร และอุทัยธานี)

ที่มา : สำนักงาน ก.พ.ร. ในฐานะฝ่ายเลขานุการ ก.น.จ.

/คณะกรรมการ ...

คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2558 เห็นชอบให้กลุ่มจังหวัด ทบทวนแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัด ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 – 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560) เพื่อให้แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัด ฯ ทันทสถานการณ์และมีการยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จึงได้ดำเนินการทบทวนแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระหว่างวันที่ 3 – 4 กันยายน 2558 ตามกรอบและแนวทางของมติคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ดังกล่าวข้างต้น โดยยึดนโยบายรัฐบาล แผนการบริหารราชการแผ่นดิน แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทิศทางการพัฒนาภาค เป็นหลัก และมุ่งเน้นการทำงานแบบเครือข่ายร่วมกันทุกภาคส่วน (ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม) เพื่อร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัด ฯ ทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ฯ สามารถขับเคลื่อนไปได้ด้วยดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ประเทศไทย พ.ศ.2558 – 2563 “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ซึ่งจะเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด รวมทั้งเป็นการแก้ไขปัญหาาร่วมกันของกลุ่มจังหวัด ฯ ให้เหมาะสมกับโอกาสและศักยภาพของกลุ่มจังหวัด และนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนและสร้างรายได้ให้กลุ่มจังหวัด

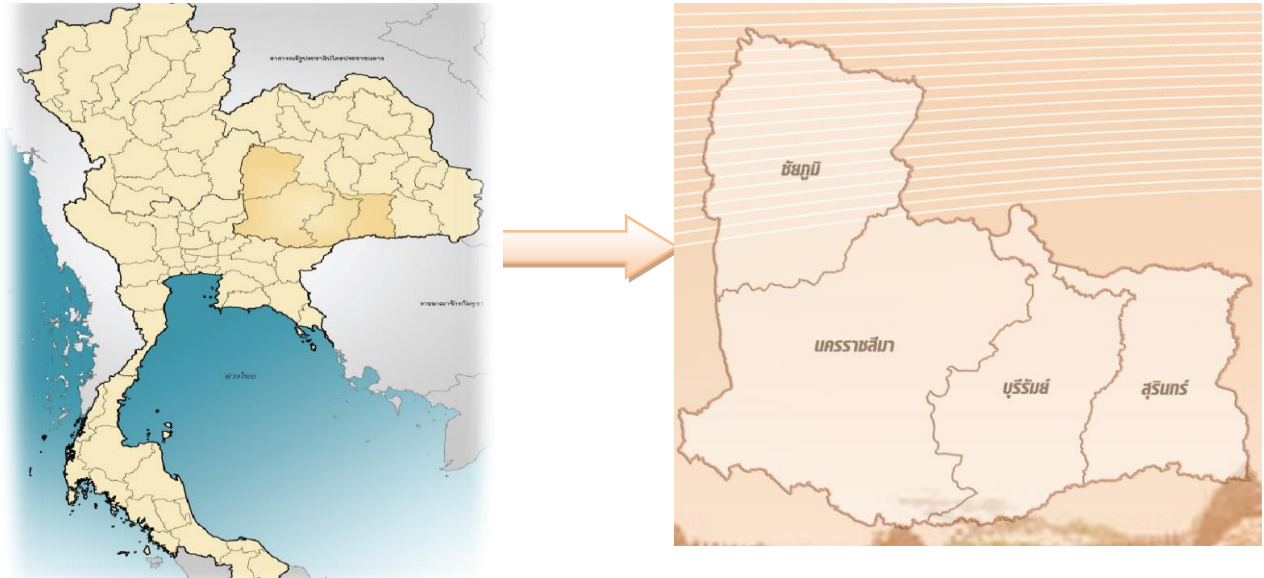
แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 – 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560) ฉบับนี้ ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ในคราวประชุม ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2558 ในการนี้ ได้นำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ฯ ไปร่วมประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นในพื้นที่จังหวัดในกลุ่มจังหวัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยมีข้อมูลและรายละเอียดปรากฏตามเอกสารในแผนพัฒนา ฯ ฉบับนี้แล้ว

1.1.2) ลักษณะทางกายภาพ

ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ : กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์ มีพื้นที่ประมาณ 51,719.20 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 32,323,870 ไร่ ตั้งอยู่ระหว่างเส้นละติจูดที่ 14 องศา 5 ลิปดาเหนือ ถึงเส้นละติจูดที่ 16 องศา 43 ลิปดาเหนือ และระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 107 องศา 10 ลิปดาตะวันออก ถึงเส้นลองจิจูดที่ 110 องศา 7 ลิปดาตะวันออก ซึ่งจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวนี้ จะทำให้พื้นที่ตั้งอยู่ในโซนเวลามาตรฐานสากลที่พิกัดลองจิจูด 105 องศาตะวันออก ซึ่งเป็นเวลาที่เร็วกว่ากรีนิชประเทศอังกฤษ 7 ชั่วโมง และมีสภาวะอากาศแบบสวันนา (Tropical Savanna Climate) ตามการจำแนกเขตภูมิอากาศแบบ Koppen ซึ่งจะมีอากาศร้อนอุณหภูมิสูงตลอดปี โดยมีฤดูฝนสลับกับฤดูแล้งอย่างเด่นชัด โดยฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนตุลาคม และฤดูแล้งเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนเมษายน

/ที่ตั้ง ...

ที่ตั้งสัมพันธ : พื้นที่กลุ่มจังหวัด (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์) มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่จังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดขอนแก่น มหาสารคาม และร้อยเอ็ด
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับจังหวัดศรีสะเกษ
- ทิศใต้ ติดต่อกับจังหวัดปราจีนบุรี และสระแก้ว และราชอาณาจักรกัมพูชา
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดเพชรบูรณ์ ลพบุรี สระบุรี และจังหวัดนครนายก

ขนาดพื้นที่ : จากการรวบรวมข้อมูลของกรมการปกครอง เมื่อปี พ.ศ.2557 พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีพื้นที่รวมกันทั้งหมด 51,719.20 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 32,323,870 ไร่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 31.43 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และคิดเป็นพื้นที่ร้อยละ 10.08 ของพื้นที่ทั้งประเทศ โดยจังหวัดนครราชสีมาที่มีพื้นที่มากที่สุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดชัยภูมิ บุรีรัมย์และสุรินทร์ ตามลำดับ พื้นที่ทั้งหมดของกลุ่มจังหวัด ๆ แบ่งเป็นพื้นที่เพื่อการเกษตรกรรม จำนวน 18 ล้านไร่ พื้นที่อนุรักษ์ ป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน ป่าไม้ถาวรแห่งชาติ พื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติม และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า 9.146 ล้านไร่ ที่เหลือเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมและที่อยู่อาศัย ปรากฏตามตารางที่ 2 ข้างทำนองนี้

ตารางที่ 2 : แสดงพื้นที่ครอบคลุมของกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	เนื้อที่		ร้อยละเมื่อเทียบกับพื้นที่กลุ่มจังหวัด
	ตร.กม.	ไร่	
นครราชสีมา	20,493.96	12,808,728	39.63
ชัยภูมิ	12,778.29	7,986,429	24.71
บุรีรัมย์	10,322.89	6,451,178	19.96
สุรินทร์	8,124.06	5,077,535	15.71
รวม (กลุ่มจังหวัด)	51,719.20	32,323,870	100.00

ที่มา : กรมการปกครอง พ.ศ.2557

/ลักษณะ ...

ลักษณะทางธรณีวิทยา: พื้นที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่ราบสูงโคราช หินที่รองรับส่วนใหญ่ประกอบด้วย หินแข็ง (หินชุดโคราช) ประกอบด้วยลักษณะโครงสร้างแบบรูปประทุนคว่ำและรูปประทุนหงาย มีรอยแตกรอย แยกและรอยคดโค้งทั่วไป รวมทั้งโดมเกลือ

ปฐพีวิทยา : มีการแทรกดันของเกลือหินกระจายอยู่ทั่วไป ทำให้เกิดดินเค็มและน้ำเค็ม ลักษณะ ดินเป็นดินที่มีศักยภาพปานกลางถึงต่ำ สำหรับทำการเกษตร ดินที่เหมาะสมสำหรับการปลูกข้าวจะอยู่ใกล้ลุ่มน้ำ และพื้นที่น้ำขังในฤดูฝน

1.1.3) ข้อมูลการปกครอง/ประชากร

การปกครอง

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ประกอบด้วยจังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์ รวม 4 จังหวัด แบ่งการปกครองเป็น 88 อำเภอ 761 ตำบล 10,013 หมู่บ้าน 112 เทศบาล และ 750 อบต. รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 3 ข้างทำนองนี้

ตารางที่ 3 : แสดงข้อมูลการปกครอง

จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	เทศบาลนคร/เมือง/ตำบล	อบต.
นครราชสีมา	32	289	3,745	49	287
ชัยภูมิ	16	124	1,617	20	122
บุรีรัมย์	23	189	2,533	26	182
สุรินทร์	17	159	2,118	17	159
รวมกลุ่มจังหวัด ฯ	88	761	10,013	112	750

ที่มา : สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง พ.ศ.2557

ประชากร

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีประชากรจำนวน 6,728,450 คน ชาย 3,343,744 คน หญิง 3,384,706 คน คิดเป็นร้อยละ 10.33 ของประชากรทั้งประเทศ 65,124,716 คน โดย จังหวัดนครราชสีมา มีประชากรมากที่สุด คือ 2,620,517 คน รองลงมาเป็นจังหวัดบุรีรัมย์ 1,579,248 คน จังหวัดสุรินทร์ 1,391,636 คน และจังหวัดชัยภูมิ 1,137,049 คน ตามลำดับ ความหนาแน่นของประชากรกลุ่ม จังหวัดฯ อยู่ที่ 130.10 คน/ตร.กม. ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นในเขตตัวเมืองทั้ง 4 จังหวัด และกระจายตัวในเขต นอกตัวเมือง รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 4 ข้างทำนองนี้

ตารางที่ 4 : แสดงข้อมูลประชากร

จังหวัด	จำนวนประชากร (คน)			คิดเป็นร้อยละของ ประชากรกลุ่มจังหวัด	ความหนาแน่นของ ประชากรกลุ่มจังหวัด (คน/ตร.กม.)
	ชาย	หญิง	รวม		
นครราชสีมา	1,294,987	1,325,530	2,620,517	38.95	
ชัยภูมิ	565,212	571,837	1,137,049	16.90	
บุรีรัมย์	787,851	791,397	1,579,248	23.47	
สุรินทร์	695,694	695,942	1,391,636	20.68	
รวมทั้งกลุ่มฯ	3,343,744	3,384,706	6,728,450	100.00	130.10
ประเทศ	31,999,008	33,125,708	65,124,716		

ที่มา : สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง พ.ศ.2557

/กลุ่มชาติพันธุ์ ...

กลุ่มชาติพันธุ์

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์หลายกลุ่ม กระจายอยู่ในพื้นที่ทั้ง 4 จังหวัด ดังนี้

- ไทยโคราช

กลุ่มชาติพันธุ์ไทยโคราช เดิมถิ่นนี้ชาวพื้นเมืองเป็นลัวะ ชาวไทยได้อพยพเข้ามาอยู่อาศัย สมัยกรุงศรีอยุธยา พระเจ้าอู่ทองให้ขุนหลวงพะงั่วยกกองทัพมารวบรวมดินแดนแถบนี้เข้ากับกรุงศรีอยุธยา พระเจ้าอู่ทองโปรดฯ ให้กองทหารอยุธยาตั้งด่านอยู่ประจำ และส่งช่างชาวอยุธยาเข้ามาก่อสร้างบ้านเรือนและวัดวาอารามเป็นอันมาก ชาวไทยอยุธยาได้อพยพเข้ามาอยู่อาศัยเพิ่มขึ้นในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชและได้อพยพมาอยู่นครราชสีมาอีกกระลอกหนึ่งคือ คราวเสียกรุงครั้งที่ 2 โดยมีชาวไทยชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนืออพยพเข้ามาเพิ่มด้วย ชาวไทยกลุ่มนี้และชาวไทยพื้นเมืองเดิม (เข้าใจว่าเป็นชาวสยามลุ่มน้ำมูล (ไท-เสียม) อาจมีเขมรและมอญปนอยู่ด้วย) สืบเชื้อสายเป็นชาวไทยโคราชและรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีสืบทอดกันมา

กลุ่มไทยโคราชเป็นกลุ่มที่แสดงเอกลักษณ์ของเมืองนครราชสีมา เพราะสำเนียงแตกต่างจากกลุ่มอื่น เป็นกลุ่มที่พูดภาษาไทยโคราชซึ่งคล้ายคลึงภาษาไทยกลางแต่สำเนียงเพี้ยน เหนือ ห้วนสั้น เกินเสียง มีคำไทยลาว (อีสาน) ปะปนบ้างเล็กน้อย ชาวไทยโคราชแต่งกายแบบไทยภาคกลาง รับประทานข้าวเจ้า อาหารทั่วไปคล้ายคลึงภาคกลาง ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมคล้ายไทยภาคกลาง ปัจจุบัน กลุ่มไทยโคราชอาศัยอยู่ในทุกอำเภอในจังหวัดนครราชสีมา ยกเว้นบางอำเภอที่มีชาวไทยลาวมากกว่า (อำเภอบัวใหญ่ ปักธงชัย และสูงเนิน) และยังพบชาวไทยโคราชในบางส่วนของจังหวัดสระบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดชัยภูมิ (อำเภอบำเหน็จณรงค์ และจัตุรัส) และจังหวัดบุรีรัมย์(อำเภอเมืองบุรีรัมย์ นางรอง และหนองกี่)

- ไทยลาวเวียงจันทน์

กลุ่มไทยลาวเวียงจันทน์ ส่วนใหญ่อพยพเข้ามาอยู่สมัยสงครามปราบปรามเมืองเวียงจันทน์ สมัยธนบุรี มีการกวาดต้อนครอบครัวลาวเข้ามาอยู่ในหัวเมืองชั้นใน และอพยพเข้ามาโดยสมัครใจเพิ่มขึ้นในระยะหลัง อยู่ในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ เป็นส่วนใหญ่ และกระจายตัวอยู่ในพื้นที่ทั้ง 3 จังหวัด เหมือนกับหลายจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยได้ใช้ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมที่เหมือนกันกับชาวไทยลาวโดยทั่วไป แต่ก็จะมีอยู่ที่แตกต่างในเรื่องของภาษาบ้างในแต่ละท้องถิ่น

- ไทยเขมร

กลุ่มไทยเขมร มีการตั้งถิ่นฐานอยู่ในท้องที่จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี รวมไปถึง ร้อยเอ็ด มหาสารคาม และ นครราชสีมาบางพื้นที่ มีภาษาพูดและอักษรเป็นของตนเอง ภาษาเขมรป่าดงเหมือนภาษาเขมรในกัมพูชา แต่เสียงเพี้ยนกันอยู่บ้าง มีขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมเป็นของตนเอง เขมรป่าดงแต่เดิมนับถือพุทธศาสนานิกายมหายาน ผสมกับศาสนาพราหมณ์ และเทวนิยมดั้งเดิม

- ไทยจีน

กลุ่มไทยเชื้อสายจีน ส่วนใหญ่ที่อพยพเข้ามาก่อตัวเป็นชุมชนขึ้นในจังหวัดเขตตัวเมืองทั้ง 4 จังหวัด เหมือนกันจังหวัดอื่นๆ ในประเทศไทย สาเหตุหลัก ๆ มาจากปัญหาการลี้ภัยสงครามที่เกิดขึ้นต่อเนื่องยาวนาน นับตั้งแต่ยุคการปฏิวัติประชาธิปไตยสมัย ดร.ซุนยัตเซ็น การปฏิวัติคอมมิวนิสต์นำโดยเหมา เจ๋อตง และสงครามโลกครั้งที่ 2 กองทัพญี่ปุ่นบุกจีน ที่ต่อเนื่องยาวนานถึง 54 ปี ในระหว่าง พ.ศ. 2438 – 2492 ทำให้ประชาชนเดือดร้อนลำเค็ญ โดยเฉพาะช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวจีนในจังหวัดแต่จิว มณฑลกว่างตุง ได้อพยพลี้ภัยเข้ามาตั้งเมืองไทยเป็นจำนวนมาก สายหนึ่งมาทางเรือ ขึ้นฝั่งที่เมืองบางกอก อีกสายหนึ่งผ่านเข้ามาทางเวียดนามและลาว

/ไทยแขก ...

- ไทยแขก

กลุ่มไทยเชื้อสายแขก ส่วนใหญ่ที่อพยพเข้ามาก่อตัวเป็นชุมชนขึ้นในจังหวัดเขตตัวเมืองทั้ง 4 จังหวัด เหมือนกันจังหวัดอื่นๆ ในประเทศไทย ประกอบอาชีพค้าขายเป็นหลัก

- ไทยมอญ

กลุ่มไทยมอญ ชาวมอญอพยพเข้ามาอยู่บริเวณเมืองนครราชสีมา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2318 ในสมัยกรุงธนบุรี สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี พระราชทานคร่อมอญที่อพยพเข้ามาสวามิภักดิ์ มีเจ้าพระยามหาโยธา (พญาเจ่ง) ต้นสกุล "คชเสนี" เป็นหัวหน้า แบ่งให้พระยานครราชสีมา นำขึ้นมาอยู่ที่เมืองนครราชสีมา ตั้งคร่อมอญที่ลำพระเพลิง เขตอำเภอปักธงชัยที่บ้านพลับพลา อำเภอโชคชัย พระยาศรีราชรามัญผู้เป็นหัวหน้าพาญาติพี่น้องมาอยู่ในเมืองเป็นสายกongs่วยทอง ตั้งบ้านเรือนเรียกว่าบ้านมอญ เมื่อเกิดกบฏเจ้าอนุวงศ์ เมื่อปี พ.ศ. 2336 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพระยามหาโยธา (ทอเรียะ คชเสนี) คุมกองมอญมาสมทบมาร่วมรบกับกำลังฝ่ายไทย เมื่อเสร็จศึกแล้วพวกมอญเห็นเมืองปักธงชัยอุดมสมบูรณ์จึงมาตั้งถิ่นฐาน ปัจจุบันชาวมอญในนครราชสีมายังรักษาวัฒนธรรมประเพณีมอญไว้ เช่น ภาษา การไหว้ผี การเล่นสบบ้าในเขตบ้านท่าโพธิ์ บ้านสำราญเพลิง ตำบลนกออก อำเภอปักธงชัย ประกอบอาชีพทำนา ทำสวน ทำเครื่องปั้นดินเผา ภาษามอญจะใช้พูดในชาวไทยมอญที่อายุเกิน 60 ปีขึ้นไป คนรุ่นหลังจากนี้จะพูดภาษาไทยโคราชทั้งสิ้น

- ไทยส่วย

กลุ่มไทยส่วย ส่วย หรือ ข่า เป็นชนพื้นเมืองของหัวเมืองเขมรป่าดง พูดภาษาตระกูลมอญ-เขมร ได้อยู่ในพื้นที่นี้ก่อนที่คนไทยจะเข้ามา มีอิทธิพลเหนือดินแดนบริเวณลุ่มแม่น้ำมูลตอนบน ปัจจุบันอาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดบุรีรัมย์บางส่วน นอกจากนี้ภาษาส่วย เป็นภาษาของชาวส่วยที่อพยพมาจากจังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจุบันมีเฉพาะผู้ที่อายุเกิน 40 ปีขึ้นไปที่ยังคงใช้ภาษาส่วยในกลุ่มของตนเอง

- ไทยญ้อฮูกร

กลุ่มไทยญ้อฮูกร หรือ เนียะกุล เป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ตามไหล่เขาหรือเนินเขาเตี้ย ๆ บริเวณด้านในของที่ราบสูงโคราช อาจสืบเชื้อสายมาจากคนในสมัยทวารวดี ภาษาเป็นภาษาตระกูลมอญ-เขมร ปัจจุบันพูดเฉพาะผู้ที่อายุเกิน 60 ปีขึ้นไป นอกจากนั้นใช้ภาษาไทยโคราช ปัจจุบันอาศัยอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา พื้นที่อำเภอปักธงชัย อำเภอครบุรี และอำเภอหนองบุญมาก ในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ จะอาศัยอยู่ในเขตอำเภอเทพสถิต

- ไทยกวย

กลุ่มไทยกวย (แปลว่า คน) เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ “ข่า” อีกกลุ่มหนึ่ง มีรูปร่างลักษณะคล้ายชนเผ่าเขมร ส่วนใหญ่ ตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ อุบลราชธานี สุรินทร์ บุรีรัมย์บางส่วน กวยไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ทราบเพียงว่า แต่เดิมอยู่ในกัมพูชา นิยมพูดภาษาเป็น 2 กลุ่ม คือ กวยลาว อยู่ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษตอนบน ซึ่งพูดภาษากวยโดยมีคำภาษาลาวปนอยู่ด้วยบางคำ และกวยเขมร อยู่ในเขตจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษตอนล่าง และอุบลราชธานีตอนล่าง ซึ่งพูดภาษากวยโดยมีคำภาษาเขมรปนอยู่ด้วย ชาวไทยกวย อาศัยอยู่หนาแน่นที่สุดที่อำเภอ ศรีขรภูมิ สำโรงทาบ จอมพระ สังขะ บัวเขต ศรีณรงค์ สนม ท่าตูม บางส่วนของอำเภอเมือง เขวาสินรินทร์ และกาบเชิง

/ไทยวน ...

- ไทยวน

กลุ่มไทยวน หรือ ไทยโยนก เป็นเผ่าไทยในภาคเหนือของไทย ได้อพยพเข้ามาอยู่ที่จังหวัด นครราชสีมา เขตอำเภอสีคิ้วสองทางด้วยกันคือ พวกแรกอพยพจากทางเหนือมาอยู่ที่อำเภอเสนาไห้ จังหวัด สระบุรี ต่อมาเจ้าเมืองสระบุรีต้องการตั้งกองเลียงโคมนที่เมืองนครจันทิก จึงได้แบ่งครอบครัวชาวไทยวนจาก อำเภอเสนาไห้ไปอยู่ที่อำเภอสีคิ้ว ส่วนอีกพวกหนึ่งอพยพมาจากเวียงจันทน์ ชาวไทยวนยังรักษาประเพณีและ วัฒนธรรมแบบโยนกไว้ได้ดีมาก ภาษาไทยวน ใช้พูดในหมู่ไทยวนด้วยกันเองซึ่งมีอยู่ประมาณ 5,000 คน ในเขต อำเภอสีคิ้ว ในท้องที่ตำบลลาดบัวขาว ตำบลสีคิ้ว และตำบลบ้านหัน

1.1.4) ข้อมูลเศรษฐกิจ

จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ประจำปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม โครงสร้างเศรษฐกิจ และ ผลิตภัณฑ์มวลรวม/คน/ปี ดังนี้

(1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (GROSS PROVINCIAL CLUSTER PRODUCT AT CURRENT MARKET PRICES) ณ ราคาประจำปี พ.ศ.2556 มีมูลค่ารวม 454,263 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 424,662 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 6.97 เป็นผลมาจากมูลค่าที่เพิ่มขึ้น ทั้งจากภาคเกษตร และภาคนอกเกษตร คิดเป็นร้อยละ 13.30 และร้อยละ 4.84 ตามลำดับ และหากพิจารณาเป็น รายสาขา พบว่า สาขาตัวกลางทางการเงินมีมูลค่าเพิ่มขึ้นจากปีก่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.09 รองลงมาเป็น สาขาประมง ร้อยละ 20.12 สาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 13.24 สาขาที่มีมูลค่า เพิ่มขึ้นต่ำสุด คือ สาขาลูกจ้างในครัวเรือน ติดลบร้อยละ 30.37 แสดงให้เห็นว่า ภาคการเงินการธนาคาร ยังคง มีเสถียรภาพและสภาพคล่องแต่ในภาคครัวเรือนมีการปรับลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น เช่น เลิกจ้างลูกจ้าง ฯลฯ ปรากฏ ตามตารางที่ 5 ข้างท้ายนี้ และเมื่อเปรียบเทียบมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของทุกกลุ่มจังหวัดแล้ว พบว่า กลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในลำดับที่ 6 ปรากฏตามตารางที่ 8 ข้างท้ายนี้

ทั้งนี้ จำแนกเป็นรายจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จะพบว่า ในปี พ.ศ.2556 จังหวัดนครราชสีมา มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม มากที่สุด คือ 242,476 ล้านบาท เพิ่มจากปีก่อนที่มีมูลค่า 231,480 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.75 รองลงมาคือ จังหวัดบุรีรัมย์ 80,688 ล้านบาท จังหวัดสุรินทร์ 72,533 ล้านบาท และจังหวัดชัยภูมิ 58,565 ล้านบาท ตามลำดับ ปรากฏตามตารางที่ 6 ข้างท้ายนี้

(2) โครงสร้างเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ในปี พ.ศ.2556 ภาคเกษตรมีสัดส่วนโครงสร้าง ๓ คิดเป็นร้อยละ 26.65 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด และภาคนอกเกษตร มีสัดส่วนโครงสร้าง ๓ คิดเป็นร้อยละ 73.35 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมกลุ่มจังหวัด เมื่อคิดเป็นรายสาขา พบว่า สาขา เกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 26.40 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด รองลงมาคือ สาขาอุตสาหกรรม สาขาการศึกษา และสาขาขายส่ง การขายปลีก ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 19.88, 11.81 และ 11.58 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ตามลำดับ ส่วนสาขาที่มีสัดส่วนโครงสร้าง ๓ น้อยที่สุด คือ สาขาการประมง คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ปรากฏตามตารางที่ 5 ข้างท้ายนี้

ทั้งนี้ จำแนกเป็นรายจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จะพบว่า ในปี พ.ศ.2556 จังหวัดนครราชสีมา มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 53.38 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดรองลงมาเป็น จังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 17.76 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด จังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 15.97 ของมูลค่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด และจังหวัดชัยภูมิ ร้อยละ 12.89 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ปรากฏ ตามตารางที่ 6 ข้างท้ายนี้

/(3) มูลค่า ...

(3) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดต่อคนต่อปี ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ในปี พ.ศ.2557 มีมูลค่า 77,672 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 72,454 บาท/คน/ปี คิดเป็นร้อยละ 7.20 ปรากฏตามตารางที่ 5 ข้างท้ายนี้

ทั้งนี้ หากจำแนกเป็นรายจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ๆ จะพบว่า จังหวัดนครราชสีมา มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม 96,690 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 92,122 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.96 รองลงมาเป็นจังหวัดสุรินทร์ 64,902 บาท/คน/ปี จังหวัดบุรีรัมย์ 63,889 บาท/คน/ปี และจังหวัดชัยภูมิ 60,992 บาท/คน/ปี ตามลำดับ ซึ่งจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ๆ ที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมคิดเป็นร้อยละเพิ่มขึ้นสูงสุด คือ จังหวัดสุรินทร์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.79 ปรากฏตามตารางที่ 7 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 5 : แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ณ ราคาประจำปี

สาขา	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1			ร้อยละที่เพิ่ม/ลด	สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวม
	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556		
ภาคเกษตร	86,646	106,865	121,079	13.30	26.65
เกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้	85,732	105,899	119,919	13.24	26.40
การประมง	914	965	1,160	20.12	0.26
ภาคนอกเกษตร	296,301	317,797	333,184	4.84	73.35
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	3,033	3,152	2,970	-5.77	0.65
อุตสาหกรรม	85,321	87,680	90,307	3.00	19.88
การไฟฟ้า แก๊ส และการประปา	7,622	8,642	9,642	11.57	2.12
การก่อสร้าง	20,901	21,739	21,607	-0.61	4.76
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	42,567	47,897	52,595	9.81	11.58
โรงแรมและภัตตาคาร	4,466	3,942	4,394	11.46	0.97
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	11,125	12,416	12,263	-1.23	2.70
ตัวกลางทางการเงิน	17,429	19,926	24,327	22.09	5.36
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจ	19,311	20,472	19,741	-3.57	4.35
การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกัน สังคมภาคบังคับ	26,933	26,263	24,741	-5.80	5.45
การศึกษา	42,620	48,961	53,634	9.54	11.81

/สาขา ...

สาขา	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1			ร้อยละ ที่เพิ่ม/ ลด	สัดส่วน ผลิตภัณฑ์ มวลรวม
	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556		
การบริการด้านสุขภาพและสังคม	9,191	10,046	10,356	3.09	2.28
การให้บริการด้านชุมชน สังคมและ บริการส่วนบุคคลอื่นๆ	4,312	4,836	5,336	10.33	1.17
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	1,470	1,826	1,271	-30.37	0.28
ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (ล้านบาท)	382,948	424,662	454,263	6.97	100.00
ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ต่อคน (บาท)	59,427	66,276	71,618	8.06	

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางที่ 6 : แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จำแนกรายจังหวัด

ที่	กลุ่มจังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวมประจำปี (ล้านบาท)			ร้อยละ ที่เพิ่ม/ ลด	สัดส่วน GDP ปี พ.ศ. 2557
		พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556		
1	จังหวัดนครราชสีมา	210,065	231,480	242,476	4.75	53.38
2	จังหวัดชัยภูมิ	48,992	54,910	58,565	6.66	12.89
3	จังหวัดบุรีรัมย์	67,353	73,279	80,688	10.11	17.76
4	จังหวัดสุรินทร์	56,537	64,993	72,533	11.60	15.97
	รวม	382,947	424,662	454,262	6.97	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางที่ 7 : แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1/คน/ปี (รายจังหวัด)

ที่	กลุ่มจังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด/คน/ปี (บาท)			ร้อยละ ที่เพิ่ม/ลด
		พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	
1	จังหวัดนครราชสีมา	83,420	92,122	96,690	4.96
2	จังหวัดชัยภูมิ	50,884	57,096	60,992	6.82
3	จังหวัดบุรีรัมย์	52,982	57,830	63,889	10.48
4	จังหวัดสุรินทร์	50,422	58,056	64,902	11.79

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางที่ 8 : แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวม 18 กลุ่มจังหวัด และกรุงเทพมหานคร

ที่	กลุ่มจังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวมประจำปี (ล้านบาท)			ร้อยละ ที่เพิ่ม/ ลด	สัดส่วน GDP ปี พ.ศ. 2556
		พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556		
1	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 (นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี)	978,029	1,024,990	1,094,160	6.75	8.48
2	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 2 (ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี และอ่างทอง)	147,745	174,136	177,418	1.88	1.37
3	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง (ฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี สมุทรปราการ และสระแก้ว)	1,081,519	1,299,358	1,241,041	-4.49	9.61
4	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 (กาญจนบุรี นครปฐม ราชบุรี และสุพรรณบุรี)	477,069	523,519	531,282	1.48	4.12
5	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร)	456,993	470,755	466,301	-0.95	3.61
6	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง และสุราษฎร์ธานี)	431,507	411,278	397,671	-3.31	3.08
7	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (กระบี่ ตรัง พังงา ภูเก็ต และระนอง)	333,378	331,812	334,901	0.93	2.59
8	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน (นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา และสตูล)	421,887	390,591	382,296	-2.12	2.96
9	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก (จันทบุรี ชลบุรี ตราด และ ระยอง)	1,549,352	1,659,731	1,770,786	6.69	13.72
10	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (บึง กาฬ เลย หนองคาย หนองบัวลำภู และอุดรธานี)	197,381	215,778	233,564	8.24	1.81
11	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 (นครพนม มุกดาหาร และสกลนคร)	91,834	105,953	119,351	12.65	0.92
12	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (กาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม และร้อยเอ็ด)	305,718	345,779	368,301	6.51	2.85
13	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (ชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ และสุรินทร์)	382,948	424,662	454,263	6.97	3.52
14	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2 (ยโสธร ศรีสะเกษ อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี)	176,833	200,957	227,788	13.35	1.76
15	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง และลำพูน)	304,859	323,257	323,308	0.02	2.50
16	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 2 (เชียงใหม่ น่าน พะเยา และแพร่)	146,915	167,602	180,268	7.56	1.40

/17. กลุ่มจังหวัด ...

ที่	กลุ่มจังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวมประจำปี (ล้านบาท)			ร้อยละ ที่เพิ่ม/ ลด	สัดส่วน GDP ปี พ.ศ. 2556
		พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556		
17	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 (ตาก พิษณุโลก เพชรบูรณ์ สุโขทัย และอุตรดิตถ์)	229,631	280,882	294,544	4.86	2.28
18	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 (กำแพงเพชร นครสวรรค์ พิจิตร และอุทัยธานี)	246,702	306,853	337,513	9.99	2.61
19	กรุงเทพมหานคร	3,340,197	3,696,770	3,975,275	7.53	30.79
	รวม	11,300,497	12,354,663	12,910,031	4.50	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

1.1.5) ลักษณะทางสังคม

(1) ด้านการศึกษา : กลุ่มจังหวัดฯ มีโรงเรียน (ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา) รวม 3,983 โรงเรียน จำนวนครู 50,591 คน และจำนวนนักเรียน 1,140,355 คน ส่วนระดับอาชีวศึกษา มีจำนวนสถานศึกษา จำนวน 30 แห่ง และระดับอุดมศึกษา มีจำนวน 18 แห่ง ปราบกฏตามตารางที่ 9 และตารางที่ 10 ข้างท้ายนี้ ตารางที่ 9 : แสดงจำนวนสถานศึกษา จำนวนครู และจำนวนนักเรียนในพื้นที่ศึกษา ปี 2557

	อาชีวศึกษา (แห่ง)	อุดมศึกษา (แห่ง)	โรงเรียนประถม และมัธยม(แห่ง)	ครู (คน)	นักเรียน (คน)
นครราชสีมา	12	12	1,379	17,648	455,049
ชัยภูมิ	5	1	805	8,728	164,965
บุรีรัมย์	6	2	935	13,004	277,028
สุรินทร์	7	3	864	11,216	243,313
กลุ่มจังหวัด	30	18	3,983	50,591	1,140,355

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดและข้อมูลพื้นฐานจังหวัด

ตารางที่ 10 : แสดงรายชื่อสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง๑

จังหวัด	สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	วิทยาเขต สถาบันอุดมศึกษา
นครราชสีมา	1.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี 2.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน 3.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา 4.มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 5.วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา 6.วิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ 7.วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี	1.มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล 2.วิทยาลัยนครราชสีมา 3.วิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	1. สถาบันบัณฑิต พัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) 2. มหาวิทยาลัย รามคำแหง สาขาวิทย บริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา

/ชัยภูมิ ...

จังหวัด	สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	วิทยาเขตสถาบันอุดมศึกษา
ชัยภูมิ	มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ		
บุรีรัมย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์		มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขา วิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์
สุรินทร์	1.มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ 2.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์		มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขา วิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสุรินทร์

(2) **ด้านการบริการสาธารณสุข** : การบริการด้านสาธารณสุขในพื้นที่กลุ่มจังหวัดมีจำนวนสถานพยาบาลทั้งสิ้น 2,011 แห่ง จำแนกเป็นโรงพยาบาลของรัฐบาล 86 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 16 แห่ง สถานีอนามัย 945 แห่ง คลินิกรวมทุกประเภท 964 แห่ง ด้านบุคลากรทางการแพทย์ มีแพทย์จำนวน 968 คน ทันตแพทย์ 261 คน พยาบาล 6,094 คน และผู้ช่วยพยาบาล 216 คน

(3) **แหล่งนันทนาการและพักผ่อนหย่อนใจ** : มีจำนวนทั้งสิ้น 28 แห่ง ซึ่งกระจายอยู่ในหลายๆ พื้นที่ โดยจังหวัดสุรินทร์มีจำนวน 3 แห่ง จังหวัดนครราชสีมาจำนวน 13 แห่ง จังหวัดบุรีรัมย์จำนวน 6 แห่ง และจังหวัดชัยภูมิจำนวน 6 แห่ง

(4) **ด้านสังคมและวัฒนธรรม** : มีการค้นพบแหล่งวัฒนธรรมและโบราณสถานกระจายอยู่ทั่วไปในพื้นที่จังหวัดในกลุ่มจังหวัดฯ แหล่งที่สำคัญมีจำนวนรวมมากกว่า 230 แห่ง ส่วนใหญ่เป็นชุมชนและโบราณสถาน ในสมัยอารยธรรมทวาราวดีและขอม ยกเว้นจังหวัดชัยภูมิที่พบโบราณสถานอิทธิพลจากอาณาจักรลาว

1.1.6) โครงสร้างพื้นฐาน

(1) การคมนาคมขนส่ง

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ห่างจากกรุงเทพมหานครเป็นระยะทาง 265 กิโลเมตร โดยใช้จังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลางของกลุ่มจังหวัด ฯ โดยมีเส้นทางในการเดินทาง ดังนี้

(1.1) **ทางหลวงสายต่างๆ ในกลุ่มจังหวัด** : ระบบคมนาคมขนส่งในพื้นที่กลุ่มจังหวัดมีถนนสายสำคัญหลายสาย มีทางหลวงแผ่นดินสายหลักและสายรอง ที่เชื่อมโยงระหว่างจังหวัด และภายในจังหวัด ทำให้การคมนาคมขนส่งในกลุ่มจังหวัดมีประสิทธิภาพสามารถเดินทางได้อย่างสะดวก โดยมีเส้นทางสำคัญดังนี้

- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 2 หรือ ถนนมิตรภาพ
- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 24 ,201,202,205,206,207,218,219,224,225,226,304 และ 348 นอกจากนี้กลุ่มจังหวัดยังมีทางหลวงสายอาเซียนพาดผ่าน ได้แก่
 - สาย AH 12 ผ่านสะพานมิตรภาพไทย/ลาว - หนองคาย - อุดรธานี- อ.น้ำพอง - ขอนแก่น - อ.บ้านไผ่ - อ.พล - จังหวัดนครราชสีมา - อ.สูงเนิน - อ.สีคิ้ว - อ.มวกเหล็ก - จังหวัดสระบุรี - หินกอง - รังสิต - กรุงเทพฯ รวมระยะทาง 511.5 กิโลเมตร
 - สาย AH 121 ผ่านมุกดาหาร - อำนาจเจริญ - ยโสธร - อ.สุวรรณภูมิ - อ.พยัคฆภูมิพิสัย - บุรีรัมย์ - อ.นางรอง - อ. สัมปอัย - บ.ช่องตะโก รวมระยะทาง 458.5 กิโลเมตร

(1.2) ทางรถไฟ : เส้นทางรถไฟที่ผ่านกลุ่มจังหวัด คือ รถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ (ประกอบด้วย เส้นทาง กรุงเทพฯ – อุบลราชธานี, กรุงเทพฯ – หนองคาย, เส้นทางลำชี – อุบลราชธานี, เส้นทาง นครราชสีมา – อุบลราชธานี, เส้นทางกรุงเทพฯ – ศรีสะเกษ)

จังหวัดนครราชสีมา มีเส้นทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือผ่าน 2 สาย คือ

- เส้นทางกรุงเทพมหานคร – จังหวัดอุบลราชธานี
- เส้นทางกรุงเทพมหานคร – จังหวัดหนองคาย

รถไฟทั้งสองสายจะแยกกันที่ชุมทางจิระ จังหวัดนครราชสีมา นอกจากนี้ยังมีรถไฟอีกสายหนึ่ง โดยแยกที่ชุมทางแก่งคอย คือ สายอำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี – อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา โดย /จังหวัด ...

จังหวัดนครราชสีมา มีสถานีรถไฟ รวม 38 สถานี และ 2 ชุมทาง รวม 40 สถานี สถานีหลักในการขนส่งผู้โดยสารและสินค้า คือ สถานีนครราชสีมา และสถานีชุมทางบัวใหญ่

จังหวัดชัยภูมิ มีเส้นทางรถไฟผ่านพื้นที่ทางตอนใต้ของจังหวัดซึ่งเป็นเส้นทางระหว่าง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี – อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา – อำเภอเทพสถิต – บ้านหินจมนรงค์ – จัตุรัส จังหวัดชัยภูมิซึ่งมีสถานีรถไฟรวม 6 สถานี มีขบวนรถไฟผ่านสถานีรถไฟอำเภอบ้านหินจมนรงค์ และอำเภอจัตุรัส

จังหวัดบุรีรัมย์ มีเส้นทางรถไฟผ่าน คือ เส้นทางกรุงเทพมหานคร – จังหวัดอุบลราชธานี กรุงเทพฯ – สุรินทร์

จังหวัดสุรินทร์ มีเส้นทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือผ่านทางตอนบนของจังหวัด โดยมีเส้นทางผ่าน 1 สาย คือ เส้นทางกรุงเทพมหานคร – อุบลราชธานี

(1.3) ทางอากาศ (สายการบินพาณิชย์)

จังหวัดนครราชสีมา

- ท่าอากาศยานนครราชสีมา อ.เฉลิมพระเกียรติ จ.นครราชสีมา บริษัท Thai Regional Aviation จำกัด ได้ทำการเปิดเที่ยวบิน สุวรรณภูมิ-โคราช-สุวรรณภูมิ บริษัทเลือกใช้เครื่องบินรุ่น Piper Navajo Chieftain ซึ่งเป็นเครื่องบินที่ได้รับความนิยมสูง และ มีความปลอดภัยจากประเทศสหรัฐอเมริกา ใช้เวลาในการเดินทาง 40 นาที (ปัจจุบันหยุดให้บริการในสายนี้แล้ว) วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558 สายการบิน กานต์แอร์ ได้ทำการเปิดเที่ยวบิน จาก ท่าอากาศยานเชียงใหม่ - ท่าอากาศยานนครราชสีมา โดยทำการบิน 4 เที่ยวบินต่อสัปดาห์ (จันทร์, พุธ, พฤหัสบดี, เสาร์) โดยใช้เครื่องบินรุ่น ATR-72 (ปัจจุบันหยุดให้บริการในสายนี้แล้ว)

จังหวัดชัยภูมิ ไม่มีท่าอากาศยานแต่อย่างใด

จังหวัดบุรีรัมย์

- ท่าอากาศยานบุรีรัมย์ อำเภอสตึก ปัจจุบันบริษัท นกแอร์ จำกัด และบริษัท ไทยแอร์เอเชีย จำกัด มีเครื่องบินไปยังจังหวัดบุรีรัมย์ มาลงที่ท่าอากาศยานบุรีรัมย์ (อำเภอสตึก) อยู่ประจำ

จังหวัดสุรินทร์

- ท่าอากาศยานสุรินทร์ภักดี ในอดีตได้เปิดทำการบินโดยบริษัท บางกอกแอร์เวย์-แอร์อันดามัน- พีบีแอร์ซึ่ง เมื่อปลายปี 2552 สายการบินพีบีแอร์ เปิดทำการบิน แต่เนื่องจากทางบริษัทประสบปัญหาทางการเงินจึงได้ปิดกิจการไปก่อน จึงไม่สามารถทำการบินได้ แต่ไว้ในอนาคตนี้น่าจะได้ทำการบินอีกครั้ง และได้ปรับปรุงสนามบินทุกอย่าง และในเดือนพฤษภาคม ปี พ.ศ. 2554 ได้มีสายการบิน ไทย รีเจียนัล แอร์ไลน์ ได้ทำการบินทุกวัน วันละ 2 เที่ยวบิน (ปัจจุบันหยุดให้บริการในสายนี้แล้ว)

(2) **ประปา:** ข้อมูล ปี 2558 กลุ่มจังหวัด ฯ มีกำลังการผลิตน้ำประปาในพื้นที่ มีทั้งสิ้น 362,301 ลบ.ม./วัน ปริมาณน้ำที่ผลิตได้ 8,694,750 ลบ.ม./เดือน ปริมาณน้ำที่จำหน่ายแก่ผู้ใช้ 6,722,555 ลบ.ม./เดือน คิดเป็นร้อยละ 77.31 ของปริมาณน้ำที่ผลิตได้/เดือน และมีปริมาณน้ำที่จ่ายเพื่อสาธารณประโยชน์ 307,441 ลบ.ม./เดือน ทั้งนี้ มีจำนวนผู้ใช้ทั้งสิ้น 312,763 ราย ปรากฏตามตารางที่ 9 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 9 : แสดงจำนวนและปริมาณการใช้น้ำประปา (รายจังหวัด)

จังหวัด	ผู้ใช้น้ำ	กำลังผลิต (ลบ.ม./วัน)	ปริมาณน้ำผลิต (ลบ.ม./เดือน)	ปริมาณน้ำผลิตจ่าย (ลบ.ม./เดือน)	ปริมาณน้ำจำหน่าย (ลบ.ม./เดือน)
นครราชสีมา	119,482.00	138,840.00	3,351,087.00	3,217,558.00	2,586,037.00
ชัยภูมิ	84,637.00	79,129.00	2,134,031.00	2,041,134.00	1,572,731.00
บุรีรัมย์	57,998.00	77,672.00	1,761,535.00	1,705,123.00	1,322,897.00
สุรินทร์	50,646.00	66,660.00	1,448,097.00	1,423,494.00	1,240,890.00
กลุ่มจังหวัด ฯ	312,763.00	362,301.00	8,694,750.00	8,387,309.00	6,722,555.00

ที่มา : สำนักงานประปาภูมิภาคในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์

(3) **ไฟฟ้า :** ข้อมูลปี 2557 จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้ามีจำนวนทั้งสิ้น 1,586,473 ราย เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2556 ที่มีผู้ใช้ไฟฟ้า 1,546,088 ราย กระแสไฟฟ้าที่จำหน่ายมีจำนวนทั้งสิ้น 6,927,607,242 กิโลวัตต์/ชั่วโมง โดยจำหน่ายให้กับกิจการขนาดใหญ่มากที่สุด 2,849,413,741 กิโลวัตต์/ชั่วโมง รองลงไปเป็นบ้านอยู่อาศัย กิจการขนาดกลาง กิจการขนาดเล็ก และอื่น ๆ ตามลำดับ ปรากฏตามตารางที่ 10 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 10 : แสดงจำนวนและปริมาณการใช้จ่ายไฟฟ้า (รายจังหวัด)

รายการ	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1		
	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
ผู้ใช้ไฟฟ้า	1,510,813.00	1,546,088.00	1,586,473.00
ไฟฟ้าที่จำหน่าย (กิโลวัตต์/ชั่วโมง)			
- บ้านอยู่อาศัย	1,863,917,274.00	1,924,316,495.00	2,022,911,870.00
- กิจการขนาดเล็ก	611,262,623.00	707,792,353.00	746,364,334.00
- กิจการขนาดกลาง	922,796,396.00	1,077,292,856.00	1,118,288,539.00
- กิจการขนาดใหญ่	2,580,583,744.00	2,664,645,911.00	2,849,413,741.00
- อื่น ๆ	381,912,603.00	176,558,889.00	190,628,758.00
รวม	6,360,472,640.00	6,550,606,504.00	6,927,607,242.00

ที่มา : สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์

/1.1.7) ทรัพยากร ...

1.1.7) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ป่าไม้ ดิน น้ำ)

(1) ทรัพยากรป่าไม้: มีพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์รวมทั้งกลุ่มจังหวัดทั้งหมด 9.146 ล้านไร่ ประกอบด้วยพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน ป่าไม้ถาวรแห่งชาติ พื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติม และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ปรากฏตามตารางที่ 11 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 11 : แสดงจำนวนพื้นที่อนุรักษ์ (รายจังหวัด)

ประเภทป่าไม้	นครราชสีมา	ชัยภูมิ	บุรีรัมย์	สุรินทร์	กลุ่มจังหวัดฯ
ป่าสงวนแห่งชาติ	977,453.45	1,584,282.50	771,255	1,115,284	4,448,275
อุทยานแห่งชาติ	1,412,425	724,806.50	237,600	0	2,374,832
วนอุทยาน	0	0	1,450	2,390	3,840
ป่าไม้ถาวรของชาติ	106,691	266,036	41,994	0	414,721
พื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติม	13,448	2,000	0	0	15,448
เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า	0	1,360,175	195,486	313,750	1,869,411
เขตห้ามล่าสัตว์ป่า	0	109	20,278	0	20,387
รวม	2,510,017.45	3,917,409	1,268,063	1,431,424	9,146,913.45

ที่มา : สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในกลุ่มจังหวัดฯ 2553

(2) ทรัพยากรดิน : ความเหมาะสมของที่ดินเพื่อการปลูกพืชเศรษฐกิจ: ชั้นความเหมาะสมของที่ดินเพื่อการปลูกพืชเศรษฐกิจ 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ ข้าว พืชไร่ และไม้ผลไม้ยืนต้น สรุปได้ว่ามีชั้นความเหมาะสมของดินเพื่อการปลูกพืชเศรษฐกิจทั้ง 3 กลุ่มในเกณฑ์เหมาะสมปานกลางถึงเหมาะสมดีมาก ดังนี้ (เกณฑ์การประเมินที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน และ FAO) ปรากฏตามตารางที่ 12 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 12 : แสดงพื้นที่ทรัพยากรดิน

ชั้นความเหมาะสมระดับปานกลาง - ดีมาก	พื้นที่ (ไร่)	ร้อยละ
การปลูกข้าว	20,413.49	39.47
การปลูกพืชไร่	11,191.99	21.64
การปลูกไม้ผล - ไม้ยืนต้น	11,874.68	22.96
รวมพื้นที่	43,480.16	84.07

ที่มา : สถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

(3) ทรัพยากรน้ำ

กลุ่มจังหวัด ฯ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำหลัก 3 ลุ่มน้ำ ได้แก่ ลุ่มน้ำชี ลุ่มน้ำมูล และลุ่มน้ำป่าสัก

(3.1) ลุ่มน้ำชี : มีพื้นที่รับน้ำ 49,477 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 20 ลุ่มน้ำสาขา พื้นที่โครงการที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชีได้แก่พื้นที่เกือบทั้งหมดของจังหวัดชัยภูมิและพื้นที่บางส่วนของจังหวัดนครราชสีมา รวมคิดเป็นร้อยละ 25.8 ของพื้นที่ลุ่มน้ำชีทั้งหมด

(3.2) ลุ่มน้ำมูล : มีพื้นที่รับน้ำ 69,700 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 31 ลุ่มน้ำสาขา พื้นที่โครงการที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำได้แก่พื้นที่เกือบทั้งหมดของจังหวัดนครราชสีมา และพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดสุรินทร์ รวมคิดเป็นร้อยละ 54.2 ของพื้นที่ลุ่มน้ำมูลทั้งหมด

(3.3) ลุ่มน้ำป่าสัก : มีพื้นที่รับน้ำ 6,292 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 8 ลุ่มน้ำสาขา พื้นที่โครงการที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำได้แก่พื้นที่บางส่วนของจังหวัดชัยภูมิและจังหวัดนครราชสีมา รวมคิดเป็นร้อยละ 2.4 ของพื้นที่ทั้งลุ่มน้ำป่าสัก

ตารางที่ 13 : แสดงข้อมูลปริมาณความจุที่เก็บกักน้ำของอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดฯ

อ่างเก็บน้ำ	ความจุที่เก็บกักน้ำ (ลบ.ม.)
ลำตะคอง	300,000,000
มูลบน	141,000,000
ลำแซะ	270,000,000
ลำพระเพลิง	105,000,000
ลำปลายมาศ	100,000,000
ลำนางรอง	120,000,000
เขื่อนจุฬาภรณ์	188,000,000
ห้วยกุ่ม	22,000,000
ลำประทาว	44,000,000
รวม	1,290,000,000

ที่มา : สำนักชลประทานที่ 8 นครราชสีมา

1.1.8 ข้อมูลที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด (ด้านการท่องเที่ยว)

(1) แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มจังหวัด : จากลักษณะการจัดหมวดหมู่แหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สามารถจัดแบ่งสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มจังหวัดได้ 3 ประเภท ได้แก่

- 1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ
- 2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ และศาสนา
- 3) แหล่งท่องเที่ยวประเภท ศิลปวัฒนธรรม กิจกรรม วิถีชีวิต

ปรากฏตามตารางที่ 14 และตารางที่ 15 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 14 : แสดงแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

ประเภทแหล่งท่องเที่ยว	จำนวนแหล่งท่องเที่ยว				
	นครราชสีมา	ชัยภูมิ	บุรีรัมย์	สุรินทร์	รวม
ธรรมชาติ	11	16	9	3	36
ประวัติศาสตร์	18	11	16	10	47
ศิลปวัฒนธรรม	41	7	15	9	62
รวม	70	34	40	22	145

ที่มา : สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดในกลุ่มจังหวัด พ.ศ.2557

/ตารางที่ 15 ...

ตารางที่ 15 : แสดงจำนวนแหล่งท่องเที่ยวของเส้นทางอารยธรรมขอมในพื้นที่นครชัยบุรินทร์ (รายจังหวัด)

จังหวัด	แหล่งท่องเที่ยวหลักของเส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรมขอม (8 แห่ง)	แหล่งท่องเที่ยวรองของเส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรมขอมประเภทโบราณสถาน (34 แห่ง)	แหล่งท่องเที่ยวรองของเส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรม ขอมประเภท ศิลปะวัฒนธรรม (8 แห่ง)	แหล่งท่องเที่ยวเสริมของเส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรมขอม (44 แห่ง)
นครราชสีมา (35 แห่ง)	1.ปราสาทหินพนมวัน 2.ปราสาทหินพิมาย	1. ปราสาทพะโค 2. กู่พราหมณ์จำศีล 3. ปราสาทนางรำ 4. กุฎิถาชีน้อย 5. แหล่งหินดัดสี่คว 6. ปราสาทโนนกู่ 7. ปราสาทเมืองแขก 8. ปราสาทเมืองเก่า 9. โบราณสถานเมืองเสมา 10. ปราสาทหินบ้านถนนหัก 11. ปราสาทห้วยแคน	1. แหล่งโบราณคดีบ้านปราสาท 2. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพิมาย 3. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติมหาวิรุรงค์ 4. หมู่บ้านด่านเกวียน	1. อนุสาวรีย์ท้าวสุรนารี 2. อนุสรณ์สถานวีรกรรมบ้านทุ่งสัมฤทธิ์ 3. วัดเขาจันทร์งาม (ภาพเขียนสีโบราณบนเพิงผาหิน) 4. วัดธรรมจักรเสมาราม (พระพุทธรูปปางไสยาสน์) 5. วัดศาลาลอย (อุโบสถศิลปะไทยประยุกต์) 6. ศูนย์วัฒนธรรมสถาบันราชภัฏนครราชสีมา 7. สวนน้ำป่าตอหล้าเฉลิมพระเกียรติ 8. หมู่บ้านปลูกหม่อนเลี้ยงไหมบ้านหลุ่งประดู่สามัคคี 9. พิพิธภัณฑิไม้กลายเป็นหิน ช้างดึกดำบรรพ์และไดโนเสาร์ 10. ประตูปฐมพล 11. วัดบ้านไร่ 12. วัดโนนกู่ (วิหารหลวงพ่อโต) 13. ศูนย์วัฒนธรรมผ้าไหมปักธงชัย 14. อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ 15. เขื่อนลำตะคอง 16. โฮมสเตย์บ้านปราสาท 17. สวนสัตว์นครราชสีมา 18. ฟาร์มโชคชัย
ชัยภูมิ (15 แห่ง)	1. ปราสาทกู่	1.บ้านกุดโง้ง 2.เมืองโบราณคอนสวรรค์ 3.กู่บ้านกุดยาง (กู่แดง) 4.พระธาตุหนองสามหมื่น		1.อนุสาวรีย์เจ้าพ่อพญาแล 2.ศาลเจ้าพ่อพระยาภักดีชุมพล 3.ทุ่งดอกกระเจียว 4.อุทยานแห่งชาติไทรทอง 5.อุทยานแห่งชาติน้ำตกตาดโตน 6.อุทยานแห่งชาติป่าหินงาม 7.อุทยานแห่งชาติภูแลนคา 8.มอหินขาว 9.ศูนย์ส่งเสริมผ้าไหมจังหวัดชัยภูมิ (บ้านเขว้า) 10.เขื่อนจุฬาภรณ์

ที่มา : รายงานผลการศึกษาโครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทการท่องเที่ยวเส้นทางอารยธรรมขอม

/จังหวัด ...

ตารางที่ 15 : แสดงจำนวนแหล่งท่องเที่ยวของเส้นทางอารยธรรมขอมในพื้นที่นครชัยบุรินทร์ (รายจังหวัด)
(ต่อ)

จังหวัด	แหล่งท่องเที่ยวหลัก ของเส้นทางท่องเที่ยว อารยธรรมขอม (8 แห่ง)	แหล่งท่องเที่ยวรอง ของเส้นทาง ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม ประเภทโบราณสถาน (34 แห่ง)	แหล่งท่องเที่ยวรอง ของเส้นทางท่องเที่ยว อารยธรรมขอม ประเภทศิลปะ วัฒนธรรม (8 แห่ง)	แหล่งท่องเที่ยวเสริม ของเส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรม ขอม (44 แห่ง)
บุรีรัมย์ (22 แห่ง)	1. ปราสาทพนมรุ้ง 2. ปราสาทเมืองต่ำ	1. ภูเขาพระอังคาร 2. ปราสาทหนองหงส์ 3. เตาสวาย 4. เตานายเจียน 5. แหล่งตัดหินบ้าน กรวด 6. ปรากฏ์ภูเขา 7. ปรากฏ์ภูสวนแดง 8. ภูเขาบ้านโคก เมือง 9. ภูเขาบ้านบัวลาย 10. ปราสาทบ้านบุ 11. เมืองฝ้าย	1. ศูนย์วัฒนธรรม อีสานใต้	1. พระบรมราชานุสาวรีย์ พระบาทสมเด็จพระ พุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช 2. พิพิธภัณฑ์ยุคก่อนประวัติ ศาสตร์วัดบ้านพระสบาย 3. ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดบุรีรัมย์ 4. สวนอุทยานเขากระโดง 5. เขตห้ามล่าสัตว์ป่า อ่างเก็บน้ำห้วยตลาด 6. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าดงใหญ่ 7. ศูนย์หัตถกรรมทอผ้าไหมบ้าน นาโพธิ์ 8. เขื่อนลำนางรอง
สุรินทร์ (22 แห่ง)	1. ปราสาทตาเมือน ธม 2. ปราสาทศรีขร ภูมิ 3. ปราสาท ภูมิโปน	1. ปราสาทเมืองที 2. ปราสาทจอมพระ 3. ปราสาทตามอญ 4. ปราสาทบ้านพลวง 5. ปราสาทบ้านไพร 6. ปราสาทตาเมือน โต้ง 7. ปราสาทตาเมือน โด้จ 8. ปราสาทยายเหงา	1. พิพิธภัณฑ์สถาน แห่งชาติสุรินทร์ 2. หมู่บ้านหัตถกรรม เครื่องเงินเขวาสิน รินทร์ 3. หมู่บ้านวัฒนธรรม ดงมัน	1. อนุสาวรีย์พระยาสุรินทรภักดี ศรีณรงค์จางวาง (เชียงบูน) 2. ห้องภาพเมืองสุรินทร์ 3. วัดบูรพาราม(หลวงพ่อบุระ) 4. สวนอุทยานพนมสวาย 5. สวนอุทยานป่าสนหนองคู 6. หมู่บ้านช้าง (บ้านตากกลาง) 7. กลุ่มหัตถกรรมบ้านโชค 8. ตลาดการค้าช่องจอม

ที่มา : รายงานผลการศึกษาโครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทการท่องเที่ยวเส้นทางอารยธรรมขอม

(2) นักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มจังหวัด

ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีนักท่องเที่ยวเข้ามา
ท่องเที่ยวในพื้นที่ รวม 17,740,615 คน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว รวม 17,130,223 คน
คิดเป็นร้อยละ 3.56 แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวคนไทย 17,415,961 คน และเป็นนักท่องเที่ยวต่างประเทศ 324,654
คน ทำให้เกิดรายได้ รวม 18,602,010,000 บาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีรายได้ 17,755,070,000 บาท คิดเป็น
ร้อยละ 4.77 โดยค่าใช้จ่าย/คน/วัน คิดเป็นเงิน 1,048.55 บาท ปรากฏตามตารางที่ 16 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ 16 ...

ตารางที่ 16 : แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด ฯ ปี 55 - 57

รายการ	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1				
	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557	จำนวนที่เพิ่ม/ ลด	ร้อยละที่ เพิ่ม/ลด
นักท่องเที่ยวรวม (คน)	15,452,708	17,130,223	17,740,615	610,392	3.56
- คนไทย (คน)	15,166,960	16,816,204	17,415,961	599,757	3.57
- คนต่างประเทศ (คน)	285,748	314,022	324,654	10,632	3.39
โรงแรม/ที่พัก (แห่ง)	693	722	772	50	6.93
ห้องพัก (ห้อง)	20,728	22,948	24,133	1,185	5.16
ค่าใช้จ่าย/คน/วัน (บาท)	1,011.88	1,036.48	1,048.55	12.08	1.17
รายได้ (บาท)	15,636,260,000	17,755,070,000	18,602,010,000	46,940,000	4.77

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

ทั้งนี้ หากจำแนกจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด ฯ ในปี พ.ศ.2557 จะพบว่า

- นักท่องเที่ยว (รวม) มากที่สุด คือ จังหวัดนครราชสีมา มีนักท่องเที่ยวรวม 14,126,118 คน รองลงไป คือ สูงที่สุดในกลุ่มจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ ตามลำดับ

- รายได้จากการท่องเที่ยว มากที่สุด จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 13,811,000,000 บาท รองลงไป คือ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดชัยภูมิ ตามลำดับ ปรากฏตามตารางที่ 17 ข้างทำนองนี้

ตารางที่ 17 : แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด ฯ ปี 55 - 57

จังหวัด	นักท่องเที่ยว (คน)			รายได้ (บาท)	
	คนไทย	คนต่างประเทศ	รวม	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย/ คน/วัน	รายได้
จังหวัดนครราชสีมา	13,861,450	264,668	14,126,118	956	13,511,000,000
จังหวัดชัยภูมิ	1,313,150	7,915	1,321,065	983	1,298,370,000
จังหวัดบุรีรัมย์	1,219,589	29,174	1,248,763	1,407	1,756,530,000
จังหวัดสุรินทร์	1,021,772	22,897	1,044,669	1,952	2,038,830,000
รวม	17,415,961	324,654	17,740,615	1,049	18,604,730,000

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

/1.2) สรุปผล ...

1.2) สรุปผลการดำเนินงานที่ผ่านมา

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2557

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ได้รับการจัดสรรโครงการและงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2557 จำนวน 3 โครงการ งบประมาณรวม 294,000,000.00 บาท ต่อมาได้มีการโอนเปลี่ยนแปลงงบประมาณ และมีบางรายการที่สำนักงบประมาณได้ปรับลดงบประมาณ รวม 42,000 บาท ท้ายที่สุดมีโครงการทั้งสิ้น 5 โครงการ และค่าใช้จ่ายในการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ งบประมาณ 293,958,000 บาท (ไม่รวมที่สำนักงบประมาณปรับลด) มีผลการเบิกจ่ายงบประมาณทั้งสิ้น 284,017,434.31 บาท ยังไม่เบิกจ่าย จำนวน 1 โครงการ 1 กิจกรรม จำนวน 6,952,000 บาท คือ โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรองตามเส้นทางอารยธรรมขอม กิจกรรม ปรับปรุงศาลากลางจังหวัดบุรีรัมย์ (หลังเดิม) เพื่อเป็นพิพิธภัณฑ์อารยธรรมขอม ปัจจุบันสัญญาได้สิ้นสุดแล้ว ผลการดำเนินงาน ร้อยละ 90 โดยได้ขยายระยะเวลาเบิกจ่ายงบประมาณแล้ว ทั้งนี้ หากดำเนินการแล้วเสร็จจะได้ เรียกค่าปรับจากผู้รับจ้างต่อไป ปรากฏตามตารางที่ 18 แนบท้ายนี้

ตารางที่ 18 : แสดงผลการเบิกจ่ายงบประมาณ (ภายหลังโอนเปลี่ยนแปลง) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2557

ที่	โครงการ	ผลการเบิกจ่ายงบประมาณหลังโอนเปลี่ยนแปลง (บาท)						
		จัดซื้อจัดจ้าง/ ก่อนนี้ผูกพัน	เหลือจ่าย	สงป. ปรับลด	รวม	เบิกจ่ายแล้ว	ร้อยละ	ยังไม่ เบิกจ่าย
1	โครงการส่งเสริมการผลิตข้าวหอมมะลิคุณภาพดีสู่สากล	69,083,390.00	126,686.00	0.00	69,210,076.00	69,083,390.00	100.00	-
2	โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลัก และแหล่งท่องเที่ยวรองตามเส้นทางอารยธรรมขอม	151,682,524.00	0.00	0.00	151,682,524.00	144,730,524.00	95.42	6,952,000
3	โครงการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์ “มหัศจรรย์นครชัยบุรีรินทร์	46,636,500.00	50,000.00	0.00	46,686,500.00	46,636,500.00	100.00	-
4	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว (เงินเหลือจ่าย)	14,499,650.00	2,808,350.00	42,000.00	17,350,000.00	14,499,650.00	100.00	-
5	โครงการเพิ่มประสิทธิภาพมันสำปะหลัง (เงินเหลือจ่าย)	4,070,900.00	0.00	0.00	4,070,900.00	4,070,900.00	100.00	-
6	ค่าใช้จ่ายในการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ	4,996,470.31	3,529.69	0.00	5,000,000.00	4,996,470.31	500.00	
	รวม	290,969,434.31	2,988,565.69	42,000.00	294,000,000.00	284,017,434.31	97.61	6,952,000

ที่มา : สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ฯ

/ปีงบประมาณ ...

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2558

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ได้รับการจัดสรร รวม 9 โครงการ งบประมาณ 292,442,600 บาท มีผลการเบิกจ่าย ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2558 จำนวน 239,960,223.10 บาท คิดเป็นร้อยละ 82.06 ยังไม่เบิกจ่าย 51,718,237.01 บาท คิดเป็นร้อยละ 17.68 ซึ่งได้ขอเบิกเงินไว้เบิกเหลือมปี เรียบร้อยแล้ว โดยมีงบประมาณเหลือจ่ายออกไป 749,139.89 บาท คิดเป็นร้อยละ 0.25 ปรากฏตามตารางที่ 19 ข้างทำยนี้

ตารางที่ 19 : แสดงผลการเบิกจ่ายงบประมาณ (ภายหลังโอนเปลี่ยนแปลง) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2558

ที่	โครงการ/กิจกรรม/งบ รายจ่าย	งบประมาณหลังโอนเปลี่ยนแปลง (บาท)			ร้อยละ ของ งาน	ผลการเบิกจ่ายงบประมาณ (บาท)		
		จัดซื้อจัดจ้าง/ ก่อนผูกพัน	เหลือจ่าย	รวม		เบิกจ่าย	ร้อยละ	ยังไม่ได้เบิกจ่าย
1	โครงการผลิตข้าวหอมมะลิ คุณภาพดีสู่สากล	39,215,005.01	262,429.99	39,477,435.00	95.81	37,823,005.01	95.81	1,392,000.00
2	โครงการส่งเสริมและ พัฒนาการแปรรูปผลิตภัณฑ์ จากข้าวหอมมะลิ	4,641,038.00	28,961.00	4,669,999.00	99.38	4,641,038.00	99.38	-
3	โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการ ผลิตมันสำปะหลัง	27,385,870.00	20,650.00	27,406,520.00	100.00	27,385,870.00	100.00	-
4	โครงการพัฒนาคุณภาพการ ผลิตและแปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่ ให้ได้มาตรฐาน	23,805,786.00	80,914.00	23,886,700.00	99.22	23,700,786.00	99.22	105,000.00
5	โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หลักและแหล่งท่องเที่ยวรอง ตามเส้นทางอารยธรรมขอม	54,767,395.00	287,575.00	55,054,970.00	31.85	17,535,545.00	31.85	37,231,850.00
6	โครงการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อการท่องเที่ยว	123,509,349.22	14,926.78	123,524,276.00	91.66	113,218,349.22	91.66	10,291,000.00
7	พัฒนาแหล่งน้ำและบริหาร จัดการน้ำเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพการผลิตด้าน การเกษตร	8,861,100	-	8,861,100	-	6,189,755	69.85	2,671,344.79
8	พัฒนาศักยภาพ บุคลากรและเครือข่าย ด้านการท่องเที่ยว	2,839,000	15,000	2,854,000	100	2,824,000	100.00	-
9	โครงการเพิ่มศักยภาพด้าน การตลาดผลิตภัณฑ์ไหมนคร ชัยบุรีรินทร์	1,707,600	-	1,707,600	100	1,707,600	100.00	-
ค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน กลุ่มจังหวัด ฯ		4,999,907.67	92.33	5,000,000.00	96.59	4,829,274.66	96.59	166,907.01
รวมทั้งสิ้น 9 โครงการ		291,732,050.90	710,549.10	292,442,600.00	82.06	239,960,223.10	82.06	51,718,237.01

ที่มา : สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ฯ

/ส่วนที่ 2 ...

ส่วนที่ 2

การวิเคราะห์สภาพการณ์ และศักยภาพ

ส่วนที่ 2 : การวิเคราะห์สถานการณ์ และศักยภาพ

2.1 ข้อมูลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการและศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่น

จากการศึกษาความต้องการของประชาชนที่ได้จากแผนชุมชนของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ซึ่งปรากฏในแผนพัฒนาจังหวัด ระยะ 4 ปี พ.ศ.2557 – 2560 และการศึกษา ระดับกลุ่มย่อย (Focus Group) ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ดำเนินการโดยศูนย์ปฏิบัติการร่วมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (Regional Operation Center: ROC) สามารถประมวล ประเด็นความต้องการของประชาชน ในกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ได้ดังนี้

1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- 1.1 ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมให้สะดวกยิ่งขึ้น
- 1.2 พัฒนาด้านพลังงานไฟฟ้าให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน
- 1.3 พัฒนาระบบประปาให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน
- 1.4 พัฒนาระบบโทรคมนาคม การสื่อสารแบบไร้สายให้ครอบคลุมทุกพื้นที่
- 1.5 เร่งพัฒนารถไฟความเร็วสูงและรถไฟรางคู่
- 1.6 พัฒนาระบบชลประทานให้ครอบคลุมพื้นที่การเกษตร
- 1.7 พัฒนาถนนเชื่อมหรือข้ามประเทศ ทำลานจอดรถสำหรับนักท่องเที่ยว และห้องสุขา
- 1.8 สนับสนุนการใช้พลังงานจากธรรมชาติ เพื่อการเกษตร เช่นพลังงานแสงอาทิตย์ ลม เป็นต้น
- 1.9 ตั้งด่านชายแดนถาวรเพื่อการค้า การลงทุนระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน

2) ด้านการเกษตร

- 2.1 สนับสนุนด้านการลดต้นทุนการผลิต
- 2.2 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเกษตร
- 2.3 พัฒนาเกษตรกรให้มีความรู้ มีทักษะ เพิ่มมากขึ้นและให้ความรู้การปลูก ป้อนกันศัตรูพืช พัฒนาด้านการผลิตพืชให้ได้มาตรฐาน GAP วิทยาการก่อนและหลังการเก็บเกี่ยว
- 2.4 เพิ่มประสิทธิภาพระบบด้านการบริหารจัดการ เช่น ยางพารา เรื่องคุณภาพน้ำยางพารา เนื่องจากมีปัญหาการกรีดยางก่อนกำหนด ทำให้น้ำยางมีคุณภาพต่ำ ขาดโรงงานแปรรูปน้ำยางในพื้นที่ และอ้อยโรงงาน ควรสนับสนุนเกษตรกรรายย่อยเพิ่มมากขึ้น
- 2.5 ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลุ่มเกษตรกร รัฐควรเข้ามาบริหารจัดการ สร้างความเข้มแข็งให้แก่กลุ่มเกษตรกรอย่างจริงจังมากขึ้น
- 2.6 หาช่องทางการตลาดเพื่อเป็นเป้าหมายแก่การส่งออก
- 2.7 การทำ Timing ตารางการปลูกพืชผลแต่ละฤดูกาลของเกษตรกร เพื่อเป็นแนวทางให้เกษตรกร
- 2.8 จัดทำระบบข้อมูลข่าวสารให้เป็นปัจจุบัน และประชากรเข้าถึงได้ง่าย
- 2.9 ส่งเสริมการแปรรูปอาหาร ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรให้มีมาตรฐานในการส่งออก
- 2.10 ส่งเสริมการนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้
- 2.11 กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานของคุณภาพสินค้าเกษตร

/3. ด้านอุตสาหกรรม ...

3) ด้านอุตสาหกรรม

- 3.1 จัดอบรมด้านภาษาให้กับแรงงาน ผู้ประกอบการ และหน่วยงานต่างๆ
- 3.2 สร้างเครือข่ายและพัฒนาคุณภาพสินค้า เพื่อยกระดับสู่สากล
- 3.3 ให้ความรู้ธรรมภิบาล และมีแนวทางในการจัดระเบียบ เพื่อให้สังคมของประเทศทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจ เอกชน และภาคประชาชน สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข
- 3.4 การกำหนดเขตเศรษฐกิจพิเศษ
- 3.5 ทบทวนเรื่องนโยบายของรัฐ ปรึญญาตรี 15,000 บาท เพราะ SMEs ขนาดกลางได้รับผลกระทบทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น
- 3.6 เปิดโอกาสในการบริการ One Stop Service ด้านการส่งออก-นำเข้าในเขตภาคต่างๆ
- 3.7 ส่งเสริมจัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าในตัวจังหวัด เพื่อให้โอกาสเข้าถึงผู้บริโภค
- 3.8 สร้างโอกาสในการเพิ่ม Value Chain กับกลุ่มต่างๆ
- 3.9 เร่งการปรับตัวให้เร็วต่อการเคลื่อนไหวของสินค้าในการจัดซื้อของใช้
- 3.10 เพิ่มทักษะความรู้การจัดการด้านโลจิสติกส์
- 3.11 ปลุกฝังค่านิยมในการเรียนรู้สายอาชีพมากขึ้น
- 3.12 ควรอำนวยความสะดวกการค้าชายแดน เนื่องจากการส่งออกแต่ละครั้งต้องผ่านหลายขั้นตอนทำให้ไม่สะดวก
- 3.13 สนับสนุนการเข้าไปลงทุนอุตสาหกรรมในประเทศเพื่อนบ้าน เพราะยังมีพื้นที่ที่น่าลงทุนจำนวนมากและมีแรงงาน
- 3.14 สนับสนุนให้เกิดศูนย์กระจายสินค้า เพื่อเป็นศูนย์กลางในการกระจายสินค้า

4) ด้านบริการ

- 4.1 จัดระบบการปฏิบัติให้คล้ายกับประเทศเพื่อนบ้าน
 - 4.2 พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเข้าถึงบริการด้านต่างๆได้อย่างรวดเร็ว
 - 4.3 ส่งเสริมการจัดทำแผนร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน
 - 4.4 จัดสรรงบประมาณด้านการทำวิจัย
 - 4.5 ปรับการเดินทางการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดฯ ให้สะดวกยิ่งขึ้น เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลกันมาก และเส้นทางคมนาคมยังไม่สะดวก สภาพของถนนที่ชำรุด เป็นต้น
 - 4.6 ฝึกอบรมทักษะด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ด้านสุขภาพ ความงาม และการตลาด
 - 4.7 ส่งเสริมการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของกลุ่มประเทศอาเซียน
 - 4.8 คุณภาพมาตรฐานของสถานบริการทุกด้าน เช่น การรักษาสุขภาพ การท่องเที่ยว
- สถานพยาบาล

5) ด้านชายแดน

- 5.1 กำหนดเขตพรมแดนรอยต่อระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา (จังหวัดสุรินทร์ 120 กิโลเมตร และจังหวัดบุรีรัมย์ 8 กิโลเมตร) เพื่อเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ และเป็นพื้นที่เสริมสร้างการค้าการลงทุนและความมั่นคง
- 5.2 พัฒนาเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงจากจังหวัดสู่ด่านช่องจอม (ด่านถาวร) จังหวัดสุรินทร์ และด่านช่องสาตะกู (จุดผ่อนปรน) จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อส่งเสริมการกระจายสินค้าและส่งเสริมการท่องเที่ยวตามแนวชายแดนและเชื่อมโยงด่านถาวรและจุดผ่อนปรนเข้าไปในประเทศกัมพูชา

/5.3 พัฒนา ...

- 5.3 พัฒนาจุดกระจายสินค้าระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน (ไทย กัมพูชา และเวียดนาม) บริเวณด่านช่องจอม จังหวัดสุรินทร์
- 5.4 ส่งเสริมและสนับสนุน ทำอากาศยานนครราชสีมา เป็นฐานการส่งสินค้าที่สำคัญทางอากาศ
- 5.5 ใช้พื้นที่กลุ่มจังหวัด ฯ (จังหวัดนครราชสีมา) เป็นฐานอุตสาหกรรมซ่อมบำรุงรถบรรทุกสินค้า AEC
- 5.6 สนับสนุนอุตสาหกรรมซ่อมอากาศยานที่สำคัญของภูมิภาค

2.2 ข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพ

(1) ด้านเศรษฐกิจ

(1.1) ภาพรวมเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัด ในปี พ.ศ.2556

(1.1.1) มูลค่าผลิตภัณฑ์

ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (GROSS PROVINCIAL CLUSTER PRODUCT AT CURRENT MARKET PRICES) ณ ราคาประจำปี พ.ศ.2556 มีมูลค่ารวม 454,263 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 424,662 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 6.97 เป็นผลมาจากมูลค่าที่เพิ่มขึ้น ทั้งจากภาคเกษตรและภาคนอกเกษตร คิดเป็นร้อยละ 13.30 และร้อยละ 4.84 ตามลำดับ และหากพิจารณาเป็นรายสาขา พบว่า สาขาตัวกลางทางการเงินมีมูลค่าเพิ่มขึ้นจากปีก่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.09 รองลงมาเป็นสาขาประมง ร้อยละ 20.12 สาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 13.24 สาขาที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำสุด คือ สาขาถูกจ้างในครัวเรือน ติดลบร้อยละ 30.37 แสดงให้เห็นว่า ภาคการเงินการธนาคาร ยังคงมีเสถียรภาพและสภาพคล่องแต่ในภาคครัวเรือนมีการปรับลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น เช่น เลิกจ้างลูกจ้าง ฯลฯ ปรากฏ และเมื่อเปรียบเทียบมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของทุกกลุ่มจังหวัดแล้ว พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในลำดับที่ 6 จาก 18 กลุ่มจังหวัด

ทั้งนี้ จำแนกเป็นรายจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จะพบว่า ในปี พ.ศ.2556 จังหวัดนครราชสีมา มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม มากที่สุด คือ 242,476 ล้านบาท เพิ่มจากปีก่อนที่มีมูลค่า 231,480 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.75 รองลงมาคือ จังหวัดบุรีรัมย์ 80,688 ล้านบาท จังหวัดสุรินทร์ 72,533 ล้านบาท และจังหวัดชัยภูมิ 58,565 ล้านบาท ตามลำดับ

(1.1.2) อัตราการขยายตัว

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (GROSS PROVINCIAL CLUSTER PRODUCT AT CURRENT MARKET PRICES) มีอัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด จากปีก่อน คิดเป็นร้อยละ 6.97 ชะลอตัวจากปีก่อนที่มีอัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 10.89

(1.1.3) โครงการเศรษฐกิจ

ในปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ดังนี้

- ภาคเกษตรมีสัดส่วนโครงสร้าง ฯ คิดเป็นร้อยละ 26.65 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด
- ภาคนอกเกษตรมีสัดส่วนโครงสร้าง ฯ คิดเป็นร้อยละ 73.35 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมกลุ่มจังหวัด

/เมื่อพิจารณา ...

เมื่อพิจารณาเป็นรายสาขา พบว่า สาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 26.40 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด รองลงมาคือ สาขาอุตสาหกรรม สาขาการศึกษา และสาขาขนส่ง การขายปลีก ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 19.88, 11.81 และ 11.58 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดตามลำดับ ส่วนสาขาที่มีสัดส่วนโครงสร้าง ๑ น้อยที่สุด คือ สาขาการประมง คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด

(1.1.4) มูลค่าผลิตภัณฑ์ต่อคน

ในปี พ.ศ.2556 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดต่อคนต่อปี ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ในปี พ.ศ.2557 มีมูลค่า 77,672 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 72,454 บาท/คน/ปี คิดเป็นร้อยละ 7.20

ทั้งนี้ หากจำแนกเป็นรายจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ๑ จะพบว่า จังหวัดนครราชสีมา มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม 6,690 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 92,122 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.96 รองลงมาเป็นจังหวัดสุรินทร์ 64,902 บาท/คน/ปี จังหวัดบุรีรัมย์ 63,889 บาท/คน/ปี และจังหวัดชัยภูมิ 60,992 บาท/คน/ปี ตามลำดับ ซึ่งจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ๑ ที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมคิดเป็นร้อยละเพิ่มขึ้นสูงสุด คือ จังหวัด

(2) เกษตรกรรม

(1.2.1) มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคการเกษตร

ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ๑ ภาคการเกษตร ณ ราคาประจำปี พ.ศ.2556 มีมูลค่ารวม 121,079 ล้านบาท (จังหวัดนครราชสีมา 50,206 ล้านบาท จังหวัดชัยภูมิ 20,099 ล้านบาท จังหวัดบุรีรัมย์ 25,674 ล้านบาท และจังหวัดสุรินทร์ 25,101 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 106,865 ล้านบาท (จังหวัดนครราชสีมา 46,328 ล้านบาท จังหวัดชัยภูมิ 17,986 ล้านบาท จังหวัดบุรีรัมย์ 22,330 ล้านบาท และจังหวัดสุรินทร์ 20,221 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 13.30 เป็นผลมาจากมูลค่าที่เพิ่มขึ้นทั้งสาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ รวมทั้งสาขาการประมง ดังนี้

- สาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ มีมูลค่า 119,919 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 105,899 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 13.24

- สาขาประมง มีมูลค่า 1,160 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 965 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 20.12

(1.2.2) ผลผลิตหลักของภาคเกษตร

(1.2.2.1) ข้าวหอมมะลิ ในปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัด๑ มีปริมาณผลผลิตรวม 3,743,652 ตัน ลดลงจากปีก่อนที่มีปริมาณผลผลิตรวม 4,801,105 ตัน เนื่องจากเกษตรกรและพื้นที่เพาะปลูกลดจำนวนลง ประกอบกับราคาผลผลิตปรับตัวลดลงจากปีก่อนที่ 16,070 บาท/ตัน คงเหลือเพียง 15,885 บาท/ตัน ส่งผลให้ข้าวหอมมะลิ มีมูลค่ารวม 59,468 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อนที่มีมูลค่า 77,154 ล้านบาท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 จะเห็นได้ว่า ปริมาณผลผลิต มูลค่าผลผลิต และจำนวนเกษตรกรแกว่งตัวลดลง และในอนาคตมีแนวโน้มว่า จะลดจำนวนลงอีก เนื่องจากต้นทุนการผลิตมีราคาสูงขึ้น ราคาผลผลิตปรับตัวลดลง รวมทั้งปรับเปลี่ยนพื้นที่ไปเพาะปลูกพืชชนิดอื่นปรากฏตามตารางที่ 20 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 20 : แสดงข้อมูลข้าวหอมมะลิ

รายการ	พ.ศ.2553	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556
พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	10,056,583	9,848,273	9,974,072	9,802,282
ผลผลิต (กก./ไร่)	422	422	397	401
ปริมาณผลผลิต (ตัน)	4,909,317	5,730,911	4,801,105	3,743,652
ราคา (บาท/ตัน)	13,418	15,313	16,070	15,885
มูลค่ารวม (ล้านบาท)	65,871	87,755	77,154	59,468
จำนวนเกษตรกร (ราย)	608,060	618,090	582,699	549,203

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

ข้าวทั่วไป (ยกเว้นข้าวหอมมะลิ) ในปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณผลผลิตรวม 1,370,662 ตัน ลดลงจากปีก่อนที่มีปริมาณผลผลิตรวม 1,998,825 ตัน เนื่องจากเกษตรกรและพื้นที่เพาะปลูกลดจำนวนลง ประกอบกับราคาเฉลี่ยลดลงจากปีก่อน คงเหลือเพียง 13,328 บาท ส่งผลให้ข้าวทั่วไป (ยกเว้นข้าวหอมมะลิ) มีมูลค่ารวม 18,268 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อนที่มีมูลค่า 26,739 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 จะเห็นได้ว่า ปริมาณผลผลิต ราคา และมูลค่าผลผลิตมีการแกว่งตัวขึ้นลง แต่จำนวนเกษตรกรลดจำนวนลงอย่างต่อเนื่อง และในอนาคตมีแนวโน้มว่า จะลดจำนวนลงอีกเนื่องจากต้นทุนการผลิตมีราคาสูงขึ้น ราคาผลผลิตปรับราคาลง รวมทั้งมีการปรับเปลี่ยนพื้นที่ไปเพาะปลูกพืชชนิดอื่น ปรากฏตามตารางที่ 21 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 21 : แสดงข้อมูลข้าวทั่วไป (ยกเว้นข้าวหอมมะลิ)

รายการ	พ.ศ.2553	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556
พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	5,072,766	3,117,277	3,107,585	2,928,284
ผลผลิต (กก./ไร่)	526	472	476	493
ปริมาณผลผลิต (ตัน)	2,732,684	1,768,656	1,998,825	1,370,662
ราคา (ตัน/บาท)	10,695	12,368	13,378	13,328
มูลค่ารวม (ล้านบาท)	29,226	21,874	26,739	18,268
จำนวนเกษตรกร (ราย)	199,526	172,034	165,930	143,018

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.2) **มันสำปะหลัง** ในปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณผลผลิตรวม 10,503,409 ตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีปริมาณผลผลิตรวม 9,523,890 ตัน เนื่องจากพื้นที่เพาะปลูก และผลผลิตต่อไร่เพิ่มขึ้น จากปีก่อนที่ 3,300,068 ไร่ และ 3,453 กก./ไร่ เป็น 3,526,298 ไร่ และ 3,536 กก./ไร่ ตามลำดับ ส่งผลให้มันสำปะหลังมีมูลค่าเพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 13,923 ล้านบาท เป็น 25,053 ล้านบาท แม้ว่าราคาซื้อขายจะลดลงจากปีก่อน 2,495 บาท/ตัน เหลือเพียง 2,385 บาท/ตัน

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 จะเห็นได้ว่า พื้นที่เพาะปลูก และปริมาณผลผลิตจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับผลผลิตต่อไร่มีแนวโน้มสูงขึ้น แม้ราคาซื้อขายและเกษตรกรจะลดจำนวนลงอย่างต่อเนื่อง ในอนาคตมีแนวโน้มว่า น่าจะขยายพื้นที่ปลูกมันสำปะหลัง เนื่องจากมีสิ่งจูงใจจากคุณภาพผลผลิตต่อไร่มีแนวโน้มสูงขึ้น ปรากฏตามตารางที่ 22 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 22 : แสดงข้อมูลมันสำปะหลัง

รายการ	พ.ศ.2553	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556
พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	2,560,880	3,202,843	3,300,068	3,526,298
ผลผลิต (กก./ไร่)	3,751	3,173	3,453	3,536
ปริมาณผลผลิต (ตัน)	9,193,632	9,591,587	9,523,890	10,503,409
ราคา (บาท/ตัน)	2,813	2,500	2,495	2,385
มูลค่ารวม (ล้านบาท)	12,121	14,013	13,923	25,053
จำนวนเกษตรกร (ราย)	176,907	152,105	153,536	141,288

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.3) อ้อยโรงงาน ในปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณผลผลิตรวม 18,518,767 ตัน ลดลงจากปีก่อนที่มีปริมาณผลผลิตรวม 22,500,803 ตัน เนื่องจากปริมาณผลผลิตต่อไร่ลดลงจากปีก่อน ประกอบกับราคาผลผลิตปรับตัวลงจากปีก่อนที่ราคา 3,475 บาท/ตัน คงเหลือเพียง 3,302 บาท/ตัน ส่งผลให้ผลผลิตมีมูลค่าลดลงจากปีก่อนที่มีมูลค่า 78,190 ล้านบาท คงเหลือเพียง 61,154 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 จะเห็นได้ว่า ปริมาณผลผลิต ราคาผลผลิต มูลค่าผลผลิต มีการแกว่งตัวขึ้นลง แต่พื้นที่เพาะปลูก พื้นที่เก็บเกี่ยว และจำนวนเกษตรกรเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และในอนาคตมีแนวโน้มว่า พื้นที่เพาะปลูก พื้นที่เก็บเกี่ยว และจำนวนเกษตรกรจะเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนพื้นที่ปลูกข้าวบางส่วนมาปลูกอ้อยโรงงาน ส่วนมูลค่าผลผลิต จะขึ้นอยู่กับปริมาณและราคาผลผลิต ปรากฏตามตารางที่ 23 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 23 : แสดงข้อมูลอ้อยโรงงาน

รายการ	พ.ศ.2553	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556
พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	1,077,823	1,611,089	1,683,544	1,913,487
เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	828,893	1,423,129	1,493,040	1,708,824
ผลผลิต (กก./ไร่)	7,882	10,197	11,496	10,712
ปริมาณผลผลิต (ตัน)	13,029,279	21,183,718	22,500,803	18,518,767
ราคา/ตัน (บาท)	3,647	3,206	3,475	3,302
มูลค่ารวม (ล้านบาท)	13,420	67,923	78,190	61,154
จำนวนเกษตรกร (ราย)	73,674	77,497	80,322	86,618

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.4) ยางพารา ในปี พ.ศ.2556 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณผลผลิตรวม 59,029 ตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีปริมาณผลผลิตรวม 56,067 ตัน เนื่องจากเนื้อที่กรีดยางเพิ่มขึ้น แต่ราคาผลผลิตปรับตัวลงจากปีก่อนที่ราคา 99,304 บาท/ตัน คงเหลือเพียง 65,532 บาท/ตัน ส่งผลให้ผลผลิตมีมูลค่าลดลงจากปีก่อนที่มีมูลค่า 5,568 ล้านบาท คงเหลือเพียง 3,868 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 จะเห็นได้ว่า เนื้อที่กรีดยางเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามอายุของต้นยาง ทำให้ปริมาณผลผลิตเพิ่มขึ้น แต่ราคารับซื้อผลผลิตแกว่งตัวลดลง ส่งผลให้ยางพารามีมูลค่าลดลง และในอนาคตมีแนวโน้มว่า พื้นที่กรีดยางและปริมาณผลผลิตยังคงมีปริมาณเพิ่มขึ้น แต่ราคารับซื้อยังคงปรับตัวลดลงตามสภาพเศรษฐกิจและความต้องการของตลาด จะส่งผลให้จำนวนเกษตรกรและมูลค่ายางพาราลดลง ปรากฏตามตารางที่ 24 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 24 : แสดงข้อมูลยางพารา

รายการ	พ.ศ.2553	พ.ศ.2554	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556
พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	364,415	634,500	687,940	524,020
เนื้อที่กรีดยาง (ไร่)	127,013	187,443	205,863	217,384
ผลผลิต (กก./ไร่)	258	246	261	256
ปริมาณผลผลิต (ตัน)	34,539	47,398	56,067	59,029
ราคา (ตัน/บาท)	96,222	117,036	99,304	65,532
มูลค่ารวม (ล้านบาท)	3,323	5,547	5,568	3,868
จำนวนเกษตรกร (ราย)	21,847	25,545	41,196	39,252

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.5) **โคเนื้อ** ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณโคเนื้อ 685,042 ตัว ลดลงจากปีก่อนที่มีโคเนื้อ จำนวน 740,401 ตัว โดยลดลงทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ เนื่องจากจำนวนผู้เลี้ยงลดจำนวนลงจากปีก่อนที่มี 138,736 ราย คงเหลือเพียง 125,819 ราย แต่ราคาโคเนื้อมีชีวิตปรับราคาขึ้นจากปีก่อนที่ 23,450 บาท/ตัว เป็น 25,750 บาท/ตัว ส่งผลให้โคเนื้อมีมูลค่าเพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 17,018 ล้านบาท เป็น 17,049 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 จะเห็นได้ว่า จำนวนโคเนื้อปรับตัวลดลงตามจำนวนของผู้เลี้ยงโคเนื้อ แต่ราคาปรับขึ้นสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ในอนาคตมีแนวโน้มว่า โคเนื้อจะมีมูลค่าสูงขึ้น เนื่องจากราคาปรับขึ้นสูงขึ้นตามความต้องการบริโภคของตลาด ปรากฏตามตารางที่ 25 ข้างทำยนี้

ตารางที่ 25 : แสดงข้อมูลโคเนื้อ

รายการ	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
จำนวนฟาร์มมาตรฐาน (แห่ง)	4	0	0
จำนวนโคเนื้อที่เลี้ยง (ตัว)	1,022,988	740,401	685,042
จำนวนเกษตรกรที่เลี้ยง (ราย)	175,608	138,736	125,819
ราคาเฉลี่ยเนื้อชำแหละแล้ว (บาท/กก.)	200	238	265
ราคาเฉลี่ยโคมีชีวิต (บาท/ตัว)	20,299	23,450	25,750
มูลค่ารวม (บาท) (โคมีชีวิต)	20,670,813,846	17,018,095,246	17,049,865,000
จำนวนโรงฆ่าสัตว์ (แห่ง)	58	58	58

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.6) **โคนม** ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณโคนม จำนวน 82,184 ตัว ลดลงจากปีก่อนที่มีโคนม จำนวน 83,718 ตัว เนื่องจากจำนวนฟาร์มโคนม ลดจำนวนลงจากปีก่อนที่มี 4 แห่ง คงเหลือเพียง 3 แห่ง แต่ปริมาณน้ำนมดิบที่รีดได้มีปริมาณเพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีปริมาณ 159,771,375 กิโลกรัม เป็น 161,105,246 กิโลกรัม เนื่องจากคุณภาพในการเลี้ยงที่ดีขึ้น แม้ราคาจะคงที่ที่ราคา 17 บาท/กิโลกรัม ส่งผลให้โคนมมีมูลค่าเพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 2,713 ล้านบาท เป็น 2,742 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 จะเห็นได้ว่า จำนวนโคนมมีปริมาณลดลง เนื่องจากกรมปศุสัตว์ได้กำหนดมาตรฐานฟาร์มโคนมเพิ่มขึ้น ทำให้ฟาร์มที่มีอยู่ผ่านเกณฑ์เพียง 3 แห่ง จาก 4 แห่ง ประกอบกับราคาปรับขึ้นน้ำนมดิบคงที่ แต่คุณภาพในการรีดน้ำนมดิบสูงขึ้น ดังนั้น ในอนาคตมีแนวโน้มว่า มูลค่าน้ำนมโคจะปรับตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ปรากฏตามตารางที่ 26 ข้างทำยนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 26 : แสดงข้อมูลโคนม

รายการ	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
จำนวนฟาร์มมาตรฐาน (แห่ง)	197	4	3
จำนวนโคนมที่เลี้ยง (ตัว)	105,558	83,718	82,184
จำนวนเกษตรกรที่เลี้ยง (ราย)	3,535	2,620	2,792
ปริมาณน้ำนมดิบที่รีดได้ทั้งปี (กก.)	186,717,869	159,771,375	161,105,246
ราคาเฉลี่ย (บาท/กก.)	16	17	17
มูลค่ารวม (บาท)	3,097,056,606	2,713,478,212	2,742,074,587

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.7) **กระบือ** ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณกระบือ 171,414 ตัว ลดลงจากปีก่อนที่มีกระบือ จำนวน 186,040 ตัว เนื่องจากจำนวนผู้เลี้ยงลดจำนวนลงจากปีก่อนที่มี 48,059 ราย คงเหลือเพียง 42,550 ราย แม้ราคากระบือมีชีวิตจะปรับราคาขึ้นจากปีก่อนที่ 29,125 บาท/ตัว เป็น 31,250 บาท/ตัว แต่มูลค่ากระบือก็ยังคงลดลงจากปีก่อนที่มีมูลค่า 4,875 ล้านบาท คงเหลือเพียง 4,669 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 จะเห็นได้ว่า จำนวนโคเนื้อปรับตัวลดลงตามจำนวนของผู้เลี้ยงโคเนื้อ แต่ราคาปรับขึ้นยังคงปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ในอนาคตมีแนวโน้มว่า กระบือจะมีมูลค่าลดลง เนื่องจากปริมาณกระบือลดลง ปรากฏตามตารางที่ 27 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 27 : แสดงข้อมูลกระบือ

รายการ	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
จำนวนฟาร์มมาตรฐาน (แห่ง)	0	0	0
จำนวนกระบือที่เลี้ยง (ตัว)	261,231	186,040	171,414
จำนวนเกษตรกรที่เลี้ยง (ราย)	63,724	48,059	42,550
ราคาเฉลี่ยเนื้อชำแหละแล้ว (บาท/กก.)	200	240	275
ราคาเฉลี่ยกระบือมีชีวิต (บาท/ตัว)	24,500	29,125	31,250
มูลค่ารวม (บาท) (กระบือมีชีวิต)	5,789,742,000	4,875,413,000	4,669,928,000
จำนวนโรงฆ่าสัตว์ (แห่ง)	58	58	58

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.8) **ไก่พันธุ์เนื้อ** ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณไก่เนื้อ 36,049,143 ตัว ลดลงจากปีก่อนที่มีไก่เนื้อ จำนวน 38,981,814 ตัว เนื่องจากจำนวนผู้เลี้ยงและฟาร์มไก่เนื้อลดจำนวนลงจากปีก่อนที่มี 1,937 ราย และ 724 ฟาร์ม คงเหลือเพียง 1,881 ราย และ 578 ฟาร์ม ตามลำดับ แม้ว่าราคาไก่เนื้อมีชีวิตจะปรับราคาเพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ราคา 81 บาท/ตัว เป็น 85 บาท/ตัว ก็ยังส่งผลให้ไก่เนื้อมีมูลค่าลดลงจากปีก่อน 3,183 ล้านบาท คงเหลือเพียง 3,072 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 จะเห็นได้ว่า จำนวนไก่เนื้อปรับตัวลดลงตามจำนวนของผู้เลี้ยงโคเนื้อ และจำนวนฟาร์ม ดังนั้น ในอนาคตมีแนวโน้มว่า ไก่เนื้อจะยังคงมีมูลค่าลดลงตามปริมาณไก่เนื้อ เนื่องจากราคาปรับขึ้นคงไม่ปรับตัวสูงขึ้นมากไปกว่านี้แล้ว ปรากฏตามตารางที่ 28 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 28 : แสดงข้อมูลไก่พันธุ์เนื้อ

รายการ	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
จำนวนฟาร์มมาตรฐานกรมปศุสัตว์ (แห่ง)	722	724	578
จำนวนไก่ที่เลี้ยง (ตัว)	35,635,070	38,981,814	36,049,143
จำนวนเกษตรกรที่เลี้ยง (ราย)	3,219	1,937	1,881
ราคาเฉลี่ยไก่ชำแหละ (บาท/กก.)	38	39	38
ราคาเฉลี่ยไก่มีชีวิต (บาท/ตัว)	84	81	85
มูลค่ารวมไก่มีชีวิต (บาท)	2,902,032,139	3,183,915,660	3,072,518,724

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.9) ไก่พันธุ์ไข่ ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัด ฯ มีปริมาณไก่พันธุ์ไข่ 1,845,103 ตัว เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีไก่พันธุ์ไข่ จำนวน 1,151,630 ตัว เนื่องจากจำนวนฟาร์มไก่พันธุ์ไข่เพิ่มขึ้น ปีก่อนที่มี 57 แห่ง เป็น 62 แห่ง ประกอบกับคุณภาพในการเลี้ยงสูงขึ้น ส่งผลให้ปริมาณไข่ไก่เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มี จำนวน 339 ล้านฟอง เป็น 542 ล้านฟอง ประกอบกับราคาไข่ไก่ปรับตัวสูงขึ้น ทำให้มูลค่าไข่ไก่เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 959.98 ล้านบาท เป็น 1,824.95 ล้านบาท

ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 จะเห็นได้ว่า ปริมาณไก่พันธุ์ไข่ และปริมาณไข่ไก่ รวมทั้งราคาปรับตัวสูงขึ้น ดังนั้น ในอนาคตมีแนวโน้มว่า ไข่ไก่จะมีมูลค่าสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปรากฏตามตารางที่ 29 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 29 : แสดงข้อมูลไก่พันธุ์ไข่

รายการ	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
จำนวนฟาร์มมาตรฐานกรมปศุสัตว์ (แห่ง)	53	57	62
จำนวนไก่ที่เลี้ยง (ตัว)	1,060,125	1,151,630	1,845,103
จำนวนเกษตรกรที่เลี้ยง (ราย)	4,205	4,571	4,412
ปริมาณไข่ไก่ (ฟอง)	311,327,109	339,569,561	542,077,164
ราคาเฉลี่ยไข่ไก่ (บาท/ฟอง)	2.93	3.22	3.31
มูลค่ารวม (บาท)	925,427,930	959,986,712	1,824,957,555

ที่มา : จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(1.2.2.10) ผลผลิตใหม่

ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 เกษตรกรที่มีอาชีพปลูกหม่อนเลี้ยงไหม มีจำนวน 33,317 ราย ลดลงจากปีก่อนที่มีจำนวน 31,622 ราย มีพื้นที่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม จำนวน 28,673 ไร่ เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีพื้นที่ ฯ จำนวน 22,875 ไร่ ประกอบกับได้รับการส่งเสริมองค์ความรู้ในการสาวไหมจากภาครัฐ ทำให้ผลผลิตเส้นไหมมีจำนวนเพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีผลผลิต จำนวน 262,740 กิโลกรัม เพิ่มขึ้นเป็น 493,578 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 87.85 ขณะที่ราคาซื้อขายเส้นไหมยังคงเดิม คือ 1,550 บาท/กิโลกรัม ทำให้กลุ่มจังหวัด ฯ มีมูลค่าผลผลิตเส้นไหม รวม 186,776,555 บาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 89,690,863 บาท คิดเป็นร้อยละ 108.24 ปรากฏตามตารางที่ 30 แนบท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 30 : แสดงข้อมูลพื้นที่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหมและรายได้จากเส้นไหม

รายการ	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
พื้นที่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม (ไร่)	22,687	22,875	28,673
เกษตรกรผู้ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม (ราย)	32,801	31,622	33,317
ผู้ผลิตผ้าไหมและหรือผลิตภัณฑ์ไหม (ราย)	33,473	33,140	33,561
ผลผลิตเส้นไหม (กก./ปี)	227,497	262,740	493,578
ราคาเส้นไหมเฉลี่ย (บาท/กก.)	1,550	1,550	1,550
มูลค่าผลผลิตเส้นไหมรวม (บาท)	77,852,463	89,690,863	186,776,555

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

สำหรับรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไหมในภาพรวมของกลุ่มจังหวัด ฯ

ในปี พ.ศ.2557 มีมูลค่า 4,374.22 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อนที่มีมูลค่า 4,961.77 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 11.84 เนื่องจากยอดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไหมในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดบุรีรัมย์ ลดลง เป็นผลมาจากสถานการณ์ทางการเมือง ประกอบกับนักท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ฯ ลดจำนวนลง ปรากฏตามตารางที่ 31 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 31 : แสดงข้อมูลรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไหม

รายการ	รายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไหม (ล้านบาท)		
	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557
จังหวัดนครราชสีมา	4,202.38	3,535.55	2,853.91
จังหวัดชัยภูมิ	492.22	506.98	597.52
จังหวัดบุรีรัมย์	321.83	416.16	404.27
จังหวัดสุรินทร์	468.11	503.08	518.52
รวม	5,484.54	4,961.77	4,374.22

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(3) ด้านอุตสาหกรรม**(3.1) มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรม**

ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ฯ สาขาอุตสาหกรรม ณ ราคาประจำปี พ.ศ.2556 มีมูลค่ารวม 90,307 ล้านบาท (จังหวัดนครราชสีมา 65,673 ล้านบาท จังหวัดชัยภูมิ 7,690 ล้านบาท จังหวัดบุรีรัมย์ 10,293 ล้านบาท และจังหวัดสุรินทร์ 6,650 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่า 106,865 ล้านบาท (จังหวัดนครราชสีมา 63,410 ล้านบาท จังหวัดชัยภูมิ 7,649 ล้านบาท จังหวัดบุรีรัมย์ 9,834 ล้านบาท และจังหวัดสุรินทร์ 6,786 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 3.00 เป็นผลมาจากมูลค่าที่เพิ่มขึ้นในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นหลัก

(3.2) แนวโน้มการลงทุนภาคอุตสาหกรรม

กลุ่มจังหวัด ฯ คาดว่า แนวโน้มการลงทุนภาคอุตสาหกรรมจะเพิ่มขึ้น เนื่องจากรัฐบาลมองว่า เศรษฐกิจของไทยไม่ได้วิกฤต แต่ถดถอย ขาดพลัง รายได้ภาคเกษตรตกต่ำกว่าที่ควร ประกอบกับเศรษฐกิจโลก ชบเซา จึงมีนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และผู้ประกอบการสินค้า OTOP ทุกตำบลทั่วประเทศ ซึ่งจะส่งผลให้เศรษฐกิจในระดับพื้นที่กลุ่มจังหวัด ฯ ดีขึ้นอย่างแน่นอน

/(3.3) ข้อมูล ...

(3.3) ข้อมูลด้านอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับประเด็นการพัฒนาที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด

จากข้อมูลของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ ในปี พ.ศ.2557 พบว่า กลุ่มจังหวัด ฯ มีจำนวนโรงงานทุกประเภทและเงินทุน สรุปได้ ดังนี้

- โรงงานทุกประเภท รวม 3,916 โรงงาน ลดลงจากปีก่อนที่มี จำนวน 4,205 โรงงาน คิดเป็นร้อยละ 6.87 (ลดลง 289 โรงงาน)

- เงินทุน จำนวน 263,541 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มี 213,260 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 23.57 (ลดลง 50,281 ล้านบาท) โดยมีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ถึง 93,376 ล้านบาท ในโรงงานประเภทเคมี

จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ โดยเฉพาะจังหวัดนครราชสีมา เป็นจังหวัดที่มีโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุดในกลุ่มจังหวัด ฯ และมีจำนวนมากเกินครึ่งหนึ่งของโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมดของกลุ่มจังหวัด ฯ และมีแนวโน้มที่จะมีสัดส่วนมากขึ้นเรื่อยๆ แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัด ฯ เป็นอุตสาหกรรมประเภทที่ต้องการพึ่งพาเมืองในการเลือกทำเลที่ตั้ง เพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน เนื่องจากมีโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรสนับสนุนที่สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาอุตสาหกรรม

เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมใน 3 ช่วงปี ระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 แล้ว พบว่า ทั้ง 4 จังหวัดมีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมแกว่งตัวขึ้นลง โดยลดลงมากในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 352 โรงงาน และเพิ่มขึ้นมากในจังหวัดชัยภูมิ จำนวน 50 โรงงาน คิดเป็นร้อยละ 8.75 ปรากฏตามตารางที่ 32 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 32 : แสดงข้อมูลจำนวนและมูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรม

จังหวัด	โรงงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1							
	ปี พ.ศ.2555		ปี พ.ศ.2556		ปี พ.ศ.2557		ปี 57 เพิ่ม/ลดจากปีก่อน	
	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)
จังหวัดนครราชสีมา	2,484	150,953	2,645	154,378	2,293	194,954	- 352	40,576
จังหวัดชัยภูมิ	603	14,412	571	25,829	621	28,130	50	2,301
จังหวัดบุรีรัมย์	487	13,767	514	17,437	528	22,431	14	4,994
จังหวัดสุรินทร์	497	15,251	475	15,616	474	18,026	- 1	2,410
รวม	4,071	194,383	4,205	213,260	3,916	263,541	- 289	50,281

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

/(3.4) สถานการณ์ ...

(3.4) สถานการณ์อุตสาหกรรมรายจังหวัด (ข้อมูล ปี 2557)

1. **จังหวัดนครราชสีมา** มีโรงงานทั้งสิ้น 2,293 โรงงาน มีมูลค่าการลงทุนรวม 194,954 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีเงินลงทุน 154,378 ล้านบาท ประเภทโรงงานที่มีเงินลงทุนมากที่สุด คือ โรงงานประเภทเคมี มีมูลค่าการลงทุน 98,939.62 ล้านบาท

2. **จังหวัดชัยภูมิ** มีโรงงานทั้งสิ้น 621 โรง มีมูลค่าการลงทุน 28,130 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่าการลงทุน 25,829 ล้านบาท ประเภทโรงงานที่มีเงินลงทุนมากที่สุด คือ โรงงานประเภทอื่น ๆ มีมูลค่าการลงทุน 18,502.34 ล้านบาท

3. **จังหวัดบุรีรัมย์** มีโรงงานทั้งสิ้น 528 โรง มีมูลค่าการลงทุน 22,431 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่าการลงทุน 17,437 ล้านบาท ประเภทโรงงานที่มีเงินลงทุนมากที่สุด คือ โรงงานประเภทไฟฟ้า

4. **จังหวัดสุรินทร์** มีโรงงานทั้งสิ้น 474 โรง มูลค่าการลงทุนรวม 18,026 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีมูลค่าการลงทุน 15,616 ล้านบาท ประเภทโรงงานที่มีเงินลงทุนมากที่สุด คือ โรงงานประเภทอื่น ๆ มีมูลค่าการลงทุน 7,171.21 ล้านบาท

(3.5) อุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับประเด็นการพัฒนาที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด ทั้ง 3 ประเด็นยุทธศาสตร์ ที่สำคัญได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตร อาหาร เครื่องดื่ม และเครื่องแต่งกาย ปรากฏตามตารางที่ 33 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 33 : แสดงจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับประเด็นยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ฯ

ประเภท/สาขา อุตสาหกรรม	พ.ศ.2555		พ.ศ.2556		พ.ศ.2557	
	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)	แห่ง	เงินทุน (ล้านบาท)
การเกษตร	746	21,518.95	703	22,862.05	668	20,801.64
อาหาร	357	26,461.27	373	27,814.11	350	25,337.00
เครื่องดื่ม	29	11,151.45	29	11,244.03	27	11,107.44
สิ่งทอ	64	3,566.33	66	3,716.33	70	3,370.86
เครื่องแต่งกาย	66	3,278.19	70	3,346.29	67	3,395.11
รวม	1,262	65,976.19	1,241	68,982.81	1,182	64,012.05

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ

(4) ด้านการท่องเที่ยว

(3.1) จำนวนนักท่องเที่ยว รายได้จากการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อหัว

ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ รวม 17,740,615 คน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว รวม 17,130,223 คน คิดเป็นร้อยละ 3.56 แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวคนไทย 17,415,961 คน และเป็นนักท่องเที่ยวต่างประเทศ 324,654 คน ทำให้เกิดรายได้ รวม 18,602,010,000 บาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีรายได้ 17,755,070,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 4.77 โดยค่าใช้จ่าย/คน/วัน คิดเป็นเงิน 1,048.55 บาท ปรากฏตามตารางที่ 34 ข้างท้ายนี้

/ทั้งนี้ ...

ทั้งนี้ หากจำแนกจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด ฯ ในปี พ.ศ.2557 จะพบว่า

- นักท่องเที่ยว (รวม) มากที่สุด คือ จังหวัดนครราชสีมา มีนักท่องเที่ยวรวม 14,126,118 คน รองลงไป คือ สูงที่สุดในกลุ่มจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ ตามลำดับ
 - รายได้จากการท่องเที่ยว มากที่สุด จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 13,811,000,000 บาท รองลงไป คือ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดชัยภูมิ ตามลำดับ ปรากฏตามตารางที่ 35 ข้างทำนองนี้
- ตารางที่ 34 : แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด ฯ ปี 55 - 57

รายการ	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1				
	พ.ศ.2555	พ.ศ.2556	พ.ศ.2557	จำนวนที่เพิ่ม/ลด	ร้อยละที่เพิ่ม/ลด
นักท่องเที่ยวรวม (คน)	15,452,708	17,130,223	17,740,615	610,392	3.56
- คนไทย (คน)	15,166,960	16,816,204	17,415,961	599,757	3.57
- คนต่างประเทศ (คน)	285,748	314,022	324,654	10,632	3.39
โรงแรม/ที่พัก (แห่ง)	693	722	772	50	6.93
ห้องพัก (ห้อง)	20,728	22,948	24,133	1,185	5.16
ค่าใช้จ่าย/คน/วัน (บาท)	1,011.88	1,036.48	1,048.55	12.08	1.17
รายได้ (บาท)	15,636,260,000	17,755,070,000	18,602,010,000	46,940,000	4.77

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

ตารางที่ 35 : แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด ฯ ปี 55 - 57

จังหวัด	นักท่องเที่ยว (คน)			รายได้ (บาท)	
	คนไทย	คนต่างประเทศ	รวม	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย/คน/วัน	รายได้
จังหวัดนครราชสีมา	13,861,450	264,668	14,126,118	956	13,511,000,000
จังหวัดชัยภูมิ	1,313,150	7,915	1,321,065	983	1,298,370,000
จังหวัดบุรีรัมย์	1,219,589	29,174	1,248,763	1,407	1,756,530,000
จังหวัดสุรินทร์	1,021,772	22,897	1,044,669	1,952	2,038,830,000
รวม	17,415,961	324,654	17,740,615	1,049	18,604,730,000

ที่มา : ข้อมูลจากการรายงานของจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

/(3.2) ข้อมูล ...

(3.2) ข้อมูลด้านบริการที่เชื่อมโยงกับประเด็นการพัฒนาที่สำคัญของจังหวัด

กลุ่มจังหวัด ฯ มีธุรกิจบริการที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด ฯ เช่น กลุ่มบริษัท นำเที่ยว กลุ่มที่พัก กลุ่มร้านอาหาร กลุ่มร้านสินค้าที่ระลึก OTOP กระจายอยู่ในพื้นที่ทั้ง 4 จังหวัด ปรากฏตาม ตารางที่ 35 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 35 : เครือข่ายผู้ประกอบการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	บริษัท นำเที่ยว	ที่พัก	ร้านอาหาร	ร้านสินค้า ที่ระลึก	แรงงาน ในภาค ท่องเที่ยว	วันพักเฉลี่ย (2555)
นครราชสีมา	73	312	256	70	95,179	2.54
บุรีรัมย์	10	106	52	28	38,933	2.30
สุรินทร์	12	74	46	46	28,362	2.94
ชัยภูมิ	4	17	18	20	N/a	2.01

ที่มา : กรมการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พาณิชย์จังหวัด

(5) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(5.1) ข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินของกลุ่มจังหวัดช่วงปี 2543-2557 : ในช่วงปี 2543-2557 การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินของกลุ่มจังหวัดเปลี่ยนแปลงไปมาก กล่าวคือ พื้นที่เกษตรกรรม มีจำนวนลดน้อยลง จาก 2.3 ล้านไร่ ในปี 2543 เหลือเพียง 2.1 ล้านไร่ในปี 2557 ลดลงร้อยละ 8.86 เนื่องจาก มีการเปลี่ยนแปลงอาชีพ จากเกษตรมาเป็นอุตสาหกรรม โดยพื้นที่อุตสาหกรรม มีขนาดเพิ่มขึ้นมากถึงร้อยละ 81.90 คิดเป็นพื้นที่ 62,010.47 ไร่ ในปี 2557 จากเดิมที่มีพื้นที่ 34,091.27 ไร่ ในปี 2543 และยังคงเปลี่ยนมาเป็น พื้นที่ชุมชน ซึ่งมีขนาดเพิ่มขึ้นจาก 1,390,076.62 ไร่ ในปี 2543 เพิ่มขึ้นเป็น 1,845,303.69 ไร่ ในปี 2557 คิดเป็นร้อยละ 32.75 สำหรับพื้นที่ป่าไม้ที่มีขนาดเพิ่มขึ้นจาก 7 ล้านไร่ ในปี 2543 เป็น 9.146 ล้านไร่ ในปี 2557 มีการปลูกพืชจำพวก ป่ายูคาลิปตัส ป่าไผ่ ป่าสัก เป็นบริเวณกว้าง จึงทำให้มีขนาดพื้นที่ป่าไม้สูงขึ้น ปรากฏตาม ตารางที่ 36 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 36 : แสดงการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ ที่ดินประเภทต่างๆ

ประเภท	พื้นที่(ไร่)		การเปลี่ยนแปลง (ไร่)	ร้อยละ การเปลี่ยนแปลง
	2557	2543		
พื้นที่เกษตรกรรม	21,263,897.42	23,330,885.06	-2,066,987.64	-8.86
นาข้าวใน-นอกชลประทาน	14,151,448.00	15,703,480.58	-1,552,032.58	-9.88
พืชสวน	610,069.46	594,718.90	15,350.56	2.58
พืชไร่	6,436,257.12	7,015,127.09	-578,869.97	-8.25
ปศุสัตว์	66122.84	17,558.49	48,564.35	275.59
พื้นที่ประมง	23,091.39	2,711.13	20,380.26	751.73
พื้นที่ป่าไม้	9,146,347.89	7,242,852.38	831,495.51	11.48

/พื้นที่ ...

ประเภท	พื้นที่(ไร่)		การเปลี่ยนแปลง (ไร่)	ร้อยละ การเปลี่ยนแปลง
	2557	2543		
พื้นที่แหล่งน้ำ	809,626.46	455,154.71	354,471.75	77.88
น้ำธรรมชาติ	373,865.20	100,305.60	273,559.60	272.73
น้ำที่สร้างขึ้น	435,761.26	354,849.11	80,912.15	22.80
พื้นที่ชุมชน	1,845,303.69	1,390,076.62	455,227.07	32.75
ตัวเมืองและย่านการค้า	1,591,885.15	1,263,306.16	328,578.99	26.01
นันทนาการ	55,228.95	31,523.08	20,705.87	65.68
สถานที่ราชการและสถาบัน	201,189.59	95,274.38	105,942.21	111.23
พื้นที่อุตสาหกรรม	62,010.47	34,091.27	27,919.20	81.90
พื้นที่เบ็ดเตล็ด	665,396.76	287,902.91	377,493.85	131.12
อื่นๆ	621,170.61	222,682.92	398,487.69	178.95
พื้นที่ร้าง	44,226.15	65,219.99	-20,993.84	-32.19
รวม	32,743,674.08	32,743,674.08		

ที่มาข้อมูล : กรมพัฒนาที่ดิน

(5.2) พื้นที่เสี่ยงภัยธรรมชาติ

1) พื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดน้ำท่วมขัง : ทั้ง 4 จังหวัดในบริเวณพื้นที่ราบริมแม่น้ำมูล แม่น้ำชี และแม่น้ำสาขาใกล้จุดบรรจบแม่น้ำสายหลักทั้งสอง

2) พื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดดินถล่ม : มีพื้นที่เสี่ยงในเขตจังหวัดชัยภูมิและจังหวัดนครราชสีมา รวม 10 ตำบลใน 7 อำเภอ พื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดน้ำป่าไหลหลาก มีพื้นที่เสี่ยงในเขตจังหวัดนครราชสีมา 4 ตำบลใน 3 อำเภอ

3) พื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดไฟป่า : พื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดไฟป่าระดับเสียงสูงและปานกลางส่วนใหญ่อยู่ในเขตจังหวัดชัยภูมิครอบคลุมพื้นที่บริเวณทางด้านทิศตะวันตกตอนเหนือและตอนกลางของพื้นที่

- จังหวัดนครราชสีมา บริเวณทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของพื้นที่โดยเฉพาะพื้นที่ในเขตอำเภอปากช่องและอำเภอวังน้ำเขียว

- จังหวัดบุรีรัมย์และสุรินทร์ พื้นที่เสียงสูงกระจายอยู่บริเวณตอนเหนือและตอนใต้ของจังหวัด ในขณะที่พื้นที่เสียงปานกลางส่วนใหญ่อยู่บริเวณตอนใต้ของพื้นที่ทั้งสองจังหวัด

4) พื้นที่ประสบภัยแล้ง : ในเขตพื้นที่กลุ่มจังหวัดมีพื้นที่แห้งแล้งซ้ำซากทุกระดับรวมทั้งสิ้น 13,745,069 ไร่ แยกเป็นพื้นที่ที่มีความเสี่ยงระดับรุนแรงมาก 13,722,797 ไร่ ระดับปานกลาง 22,134 ไร่ และระดับรุนแรงเล็กน้อย 138 ไร่ พื้นที่ส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดประสบภัยแล้งในระดับรุนแรง จังหวัดที่มีพื้นที่ประสบภัยแล้งมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา

/5) พื้นที่ ...

5) **พื้นที่เสี่ยงภัยแล้ง** : พื้นที่เสี่ยงภัยแล้งในจังหวัดนครราชสีมาและชัยภูมิ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 4 คือ ไม่เสี่ยงต่อภัยแล้ง คือมีปริมาณฝนเฉลี่ยรายปี ประมาณ 1,000 – 1,800 มม. มีโอกาสที่ฝนตกมากกว่า 50 – 200 วันต่อปี จังหวัดสุรินทร์และบุรีรัมย์มีพื้นที่เสี่ยงภัยแล้งอยู่ในระดับ 3 คือ พื้นที่เสี่ยงต่อภัยแล้งต่ำ คือ มีปริมาณฝนรายปีน้อยกว่า 800 – 1,000 มม. มีโอกาสที่ฝนตกตั้งแต่ 50 – 200 วันต่อปี

(5.3) ปริมาณขยะและความสามารถในการกำจัดขยะ

ในปี พ.ศ.2557 กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีปริมาณขยะเกิดขึ้น 2,260,843.98 ตัน คิดเป็นร้อยละ 8.63 ของทั้งประเทศ ได้ดำเนินการกำจัดแบบถูกต้อง จำนวน 210,718.15 ตัน คิดเป็นร้อยละ 9.32 ของปริมาณขยะของกลุ่มจังหวัด ฯ กำจัดแบบไม่ถูกต้อง เนื่องจากมีโรงงานกำจัดขยะไม่เพียงพอ จำนวน 1,271,775.01 ตัน คิดเป็นร้อยละ 56.25 ของปริมาณขยะของกลุ่มจังหวัด ฯ และนำไปใช้ประโยชน์ จำนวน 181,555.98 ตัน คิดเป็นร้อยละ 8.03 ของปริมาณขยะของกลุ่มจังหวัด ฯ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมรอการกำจัด จำนวน 596,794.01 ตัน คิดเป็นร้อยละ 26.39 ของปริมาณขยะของกลุ่มจังหวัด ฯ ปรากฏตามตารางที่ 37 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 37 : แสดงปริมาณขยะและการกำจัดขยะ

จังหวัด	ขยะปี พ.ศ.2557 (ตัน/ปี)				
	เกิด	กำจัดแบบถูกต้อง	กำจัดแบบไม่ถูกต้อง	นำไปใช้ประโยชน์	สะสม
นครราชสีมา	826,451.25	127,056.50	366,507.45	24,699.55	308,187.76
ชัยภูมิ	391,307.96	34,105.60	127,569.02	88,603.26	141,030.08
บุรีรัมย์	566,987.95	24,695.90	376,276.42	56,306.86	109,708.77
สุรินทร์	476,095.98	24,860.15	401,422.12	11,946.31	37,867.40
กลุ่มจังหวัด	2,260,843.14	210,718.15	1,271,775.01	181,555.98	596,794.01
ประเทศ	26,171,360.76	7,877,893.39	6,912,385.05	4,639,145.14	6,741,937.18

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

(6) ด้านสังคมและความมั่นคง

(6.1) การศึกษา

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 พิจารณาข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 แล้วพบว่า กลุ่มจังหวัด ฯ มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยประชากรวัยแรงงานเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ใกล้เคียงกับจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยประชากรวัยแรงงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ยังคงต่ำกว่าจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยประชากรวัยแรงงานของประเทศ โดยจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยประชากรวัยแรงงานมากที่สุดในกลุ่มจังหวัด ฯ ปรากฏตามตารางที่ 38 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 38 : แสดงจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยประชากรวัยแรงงาน

จังหวัด	จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยประชากรวัยแรงงาน ปี พ.ศ.				
	2553	2554	2555	2556	2557
นครราชสีมา	9.10	9.10	9.00	9.00	9.20
ชัยภูมิ	8.20	8.40	8.00	8.10	8.80
บุรีรัมย์	9.20	9.40	1.00	8.10	8.20
สุรินทร์	8.30	8.30	8.00	8.40	8.40
กลุ่มจังหวัด	8.70	8.80	8.30	8.40	8.65
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.00	9.00	8.40	8.40	NA
ประเทศ	9.00	9.10	8.80	8.90	9.00

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

/ผลสัมฤทธิ์ ...

ผลสัมฤทธิ์การศึกษา O-net ม.3 ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2557 พบว่า กลุ่มจังหวัด ๖ มีผลสัมฤทธิ์การศึกษา O-net มัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 และลดลงในปี พ.ศ.2557 โดยในปี พ.ศ.2557 มีผลสัมฤทธิ์ที่ 39.10 ซึ่งเป็นการลดลงทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ๖ ปรากฏตามตารางที่ 39 ข้างทำนองนี้

ตารางที่ 39 : แสดงผลสัมฤทธิ์การศึกษา O-net มัธยมศึกษาปีที่ 3

จังหวัด	ผลสัมฤทธิ์การศึกษา โอเน็ต ม.3 ปี พ.ศ.			
	2553	2554	2555	2556
นครราชสีมา	36.50	40.40	41.40	39.50
ชัยภูมิ	36.80	39.80	40.50	38.70
บุรีรัมย์	35.60	39.10	40.50	38.70
สุรินทร์	35.70	39.90	41.00	39.50
กลุ่มจังหวัด	36.15	39.80	40.85	39.10
ประเทศ	37.60	40.90	42.50	NA

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

(6.2) สาธารณสุข

- สัดส่วนแพทย์ต่อประชากร ในระหว่างปี 2552 – 2556 กลุ่มจังหวัด ๖ มีสัดส่วนแพทย์ต่อจำนวนประชากรลดลง แสดงให้เห็นว่า ปริมาณแพทย์เพิ่มมากขึ้น โดยในปี พ.ศ.2556 มีสัดส่วนแพทย์ 1 คน ต้องรับผิดชอบประชากรของกลุ่มจังหวัด ๖ จำนวน 5,102 คน โดยลดลงทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ๖ ทั้งนี้ สูงกว่าเกณฑ์สัดส่วนในระดับประเทศที่มีสัดส่วนแพทย์ต่อประชากร ที่ 2,533 ปรากฏตามตารางที่ 40 ข้างทำนองนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 40 : แสดงสัดส่วนแพทย์ต่อประชากร

จังหวัด	สัดส่วนแพทย์ต่อประชากร ปี พ.ศ.		
	2552	2554	2556
นครราชสีมา	3,868	3,658	3,421
ชัยภูมิ	7,648	7,015	6,571
บุรีรัมย์	6,381	6,904	5,175
สุรินทร์	6,119	5,842	5,240
กลุ่มจังหวัด	6,004	5,855	5,102
ประเทศ	3,325	3,028	2,533

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

- อัตราเจ็บป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง (โรคเบาหวาน) ในระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 กลุ่มจังหวัด ฯ มีอัตราเจ็บป่วยด้วยโรคเบาหวานต่อประชากร 100,000 คน เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2556 มีอัตรา 1,074 คนต่อประชากร 100,000 คน โดยเพิ่มขึ้นทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ ทั้งนี้ ต่ำกว่าเกณฑ์ของประเทศซึ่งมีอัตราอยู่ที่ 1,081 ต่อประชากร 100,000 คน ปรากฏตามตารางที่ 41 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 41 : แสดงอัตราเจ็บป่วยด้วยโรคเบาหวานต่อประชากร 100,000 คน

จังหวัด	อัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคเบาหวาน : ประชากร 100,000 คน ปี พ.ศ.			
	2553	2554	2555	2556
นครราชสีมา	732	728	1,046	1,128
ชัยภูมิ	577	784	1,110	1,239
บุรีรัมย์	301	1,796	997	1,075
สุรินทร์	535	615	796	852
กลุ่มจังหวัด	536	981	987	1,074
ประเทศ	954	968	1,050	1,081

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

- อัตราเจ็บป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง (โรคความดันโลหิตสูง) ในระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 กลุ่มจังหวัด ฯ มีอัตราเจ็บป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูงต่อประชากร 100,000 คน เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ.2556 มีอัตรา 1,432 คนต่อประชากร 100,000 คน โดยเพิ่มขึ้นทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ ทั้งนี้ ต่ำกว่าเกณฑ์ของประเทศซึ่งมีอัตราอยู่ที่ 1,494 ต่อประชากร 100,000 คน ปรากฏตามตารางที่ 42 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 42 : แสดงอัตราเจ็บป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูงต่อประชากร 100,000 คน

จังหวัด	อัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูง : ประชากร 100,000 คน ปี พ.ศ.			
	2553	2554	2555	2556
นครราชสีมา	821	676	1,590	1,704
ชัยภูมิ	514	790	1,193	1,349
บุรีรัมย์	324	2,165	1,343	1,465
สุรินทร์	650	860	1,158	1,208
กลุ่มจังหวัด	577	1,123	1,321	1,432
ประเทศ	1,058	1,187	1,570	1,494

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

(6.3) ความยากจน

กลุ่มจังหวัด ฯ มีสัดส่วนคนยากจน ระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2556 ลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ.2556 มีสัดส่วนคนยากจนที่ 17.36 ลดลงจากปีก่อนที่มีสัดส่วนอยู่ที่ 20.60 คิดเป็นร้อยละ 15.72 โดยลดลงใน ส่วนของจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ ส่วนจังหวัดนครราชสีมา มีสัดส่วนคนยากจนเพิ่มขึ้นจาก ปีก่อน ทั้งนี้ สัดส่วนคนยากจนต่ำกว่าเกณฑ์ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่สูงกว่าเกณฑ์ของประเทศ ปรากฏ ตามตารางที่ 43 ข้างทำนองนี้

สัดส่วนคนจน หมายถึง บุคคลที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนหรือคนที่มีรายได้ไม่เพียงพอที่จะซื้ออาหารและสินค้าที่จำเป็นตามเกณฑ์ความต้องการขั้นต่ำ

ตารางที่ 43 : แสดงสัดส่วนคนยากจน

จังหวัด	สัดส่วนคนยากจน (ด้านรายจ่าย) ปี พ.ศ.			
	2553	2554	2555	2556
นครราชสีมา	22.2	14.64	16.05	17.43
ชัยภูมิ	26.88	23.74	16.32	15.83
บุรีรัมย์	32.88	33.67	31.61	25.35
สุรินทร์	17.03	25.9	18.42	10.82
กลุ่มจังหวัด	24.75	24.49	20.60	17.36
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	25.26	18.11	19.79	17.37
ประเทศ	16.37	13.22	12.64	10.94

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

- สัดส่วนรายได้ครัวเรือนต่อเดือน

กลุ่มจังหวัด ฯ มีสัดส่วนรายได้ครัวเรือนต่อเดือน ระหว่างปี พ.ศ.2550 – 2556 เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ.2556 มีสัดส่วนรายได้ครัวเรือนต่อเดือน จำนวน 19,023.75 บาท เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ที่มีจำนวน 17,699 บาท คิดเป็นร้อยละ 7.48 โดยเพิ่มขึ้นทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ ปรากฏตามตารางที่ 44 ข้างทำนองนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 44 : แสดงสัดส่วนรายได้ครัวเรือนต่อเดือน

จังหวัด	รายได้ครัวเรือนต่อเดือน ปี พ.ศ.			
	50	52	54	56
นครราชสีมา	14,177.00	19,158.00	19,399.00	22,479.00
ชัยภูมิ	11,253.00	12,380.00	15,794.00	16,641.00
บุรีรัมย์	10,263.00	13,734.00	17,316.00	15,624.00
สุรินทร์	12,257.00	11,310.00	18,287.00	21,351.00
กลุ่มจังหวัด	11,987.50	14,145.50	17,699.00	19,023.75
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	12,995.00	15,358.00	18,217.00	19,181.00
ประเทศ	18,660.00	20,904.00	23,236.00	25,194.00

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

- สัดส่วนรายจ่ายครัวเรือนต่อเดือน

กลุ่มจังหวัด ฯ มีสัดส่วนรายจ่ายครัวเรือนต่อเดือน ระหว่างปี พ.ศ.2550 – 2556 เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับรายได้ โดยในปี พ.ศ.2556 มีสัดส่วนรายจ่ายครัวเรือนต่อเดือน จำนวน 15,891.75 บาท เพิ่มขึ้นจากปี 2555 ที่มีจำนวน 14,793 บาท คิดเป็นร้อยละ 7.42 โดยเพิ่มขึ้นทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ฯ ปรากฏตามตารางที่ 45 ข้างท้ายนี้

ตารางที่ 45 : แสดงสัดส่วนรายจ่ายครัวเรือนต่อเดือน

จังหวัด	รายจ่ายครัวเรือนต่อเดือน ปี พ.ศ.			
	53	54	55	56
นครราชสีมา	13,665.00	14,251.00	15,397.00	15,618.00
ชัยภูมิ	13,086.00	12,145.00	16,090.00	15,022.00
บุรีรัมย์	12,228.00	13,629.00	12,939.00	14,343.00
สุรินทร์	14,536.00	14,401.00	14,746.00	18,584.00
กลุ่มจังหวัด	13,378.75	13,606.50	14,793.00	15,891.75
ภาคอีสาน	13,422.00	14,375.00	14,277.00	15,092.00
ประเทศ	16819	17,403.00	18,766.00	19,061.00

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

- หนี้สินครัวเรือนต่อปี

กลุ่มจังหวัด ฯ มีหนี้สินครัวเรือนต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2550 – 2556 เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับรายได้ และรายจ่าย โดยในปี พ.ศ.2556 มีหนี้สินครัวเรือนต่อปี จำนวน 160,037.50 บาท เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ที่มีจำนวน 144,879.50 บาท คิดเป็นร้อยละ 10.46 โดยเพิ่มขึ้นในส่วนของจังหวัด นครราชสีมา และจังหวัดชัยภูมิ ทั้งนี้ ลดลงในส่วนจังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ ปรากฏตามตารางที่ 46 ข้างท้ายนี้

/ตารางที่ ...

ตารางที่ 46 : แสดงหนี้สินครัวเรือนต่อปี

จังหวัด	หนี้สินครัวเรือนต่อปี ในปี พ.ศ.			
	2550	2552	2554	2556
นครราชสีมา	108,337.00	134,654.00	116,108.00	170,703.00
ชัยภูมิ	91,550.00	103,092.00	105,134.00	164,135.00
บุรีรัมย์	83,032.00	117,943.00	161,895.00	117,814.00
สุรินทร์	111,983.00	118,378.00	196,381.00	187,498.00
กลุ่มจังหวัด	98,725.50	118,516.75	144,879.50	160,037.50
ภาคอีสาน	105,006.00	118,308.00	137,663.00	149,307.00
ประเทศ	116,681.00	134,699.00	134,900.00	163,087.00

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

(6.4) แรงงาน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 พิจารณาจากข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2553 – 2557 แล้วพบว่า อัตราการว่างงานแกว่งตัวขึ้นลง โดยในปี 55 – 57 อัตราการว่างงานมีอัตราสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แสดงให้เห็นว่า ผู้ไม่มีงานทำเพิ่มมากขึ้น ปรากฏตามตารางที่ 47 ข้างท้ายนี้

ทั้งนี้ อัตราการว่างงาน หมายถึง อัตราร้อยละของผู้ที่ไม่มีงานทำต่อกำลังแรงงานรวม (ผู้ที่ไม่มีการทำงานหรือผู้ว่างงาน หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป)

ตารางที่ 47 : แสดงอัตราการว่างงาน

จังหวัด	อัตราการว่างงาน ปี พ.ศ.				
	2553	2554	2555	2556	2557
นครราชสีมา	0.60	0.60	1.00	1.20	2.00
ชัยภูมิ	1.00	1.10	0.10	0.10	0.10
บุรีรัมย์	1.50	0.50	0.30	1.20	0.20
สุรินทร์	1.00	0.80	0.20	0.60	0.90
กลุ่มจังหวัด	1.03	0.75	0.40	0.78	0.80
ภาคอีสาน	0.80	0.60	0.50	0.60	NA
ประเทศ	0.90	0.70	0.60	0.80	NA

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

/(6.5) ความปลอดภัย ...

(6.5) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (สัดส่วนคดีอาชญากรรมต่อประชากร)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญเกิดขึ้นและจับกุมได้ในระหว่าง พ.ศ.2555 – 2557 ดังนี้

- คดีที่เกิดขึ้น ระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 มีอัตราลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยลดลงในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดสุรินทร์ ส่วนจังหวัดชัยภูมิ และจังหวัดบุรีรัมย์ มีคดีเพิ่มขึ้น

- คดีที่จับกุมได้ ระหว่างปี พ.ศ.2555 – 2557 พบว่า มีการแกว่งตัวขึ้นลง โดยในปีในปี พ.ศ.2556 จับกุมได้เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2555 และในปี พ.ศ.2557 จับกุมได้ลดลงจากปี พ.ศ.2556 ปรากฏตามตารางที่ 48 ข้างทำยนี้

ตารางที่ 48 : แสดงคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นและคดีที่จับกุมได้

จังหวัด	คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้น					
	55		56		57	
	เกิด	จับกุมได้	เกิด	จับกุมได้	เกิด	จับกุมได้
นครราชสีมา	78	59	66	54	52	48
ชัยภูมิ	29	27	33	29	27	23
บุรีรัมย์	26	23	38	36	23	21
สุรินทร์	35	32	29	28	27	25
กลุ่มจังหวัด	168	141	166	147	129	117

ที่มา : ข้อมูลจากการสำนักงานสถิติแห่งชาติ

(6.6) ปัญหายาเสพติด

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเกิดขึ้นเช่นเดียวกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ของประเทศไทย โดยในปี พ.ศ.2557 มีการจับกุมคดีเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวนทั้งสิ้น 14,166 คดี ลดลงจากปี พ.ศ.2556 ที่มีการจับกุม 20,009 คดี โดยจังหวัดที่มีสถิติการจับกุมได้มากที่สุดในปี พ.ศ. 2557 คือ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 6,561 คดี รองลงไป คือ จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดสุรินทร์ ตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นในภาพรวมของกลุ่มจังหวัด ๆ ว่า ปัญหายาเสพติดได้ลดน้อยลง จากการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเข้มงวด กวดขัน บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ส่งผลให้ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มขึ้นด้วย ข้อมูลปรากฏตามตารางที่ 49 ข้างทำยนี้

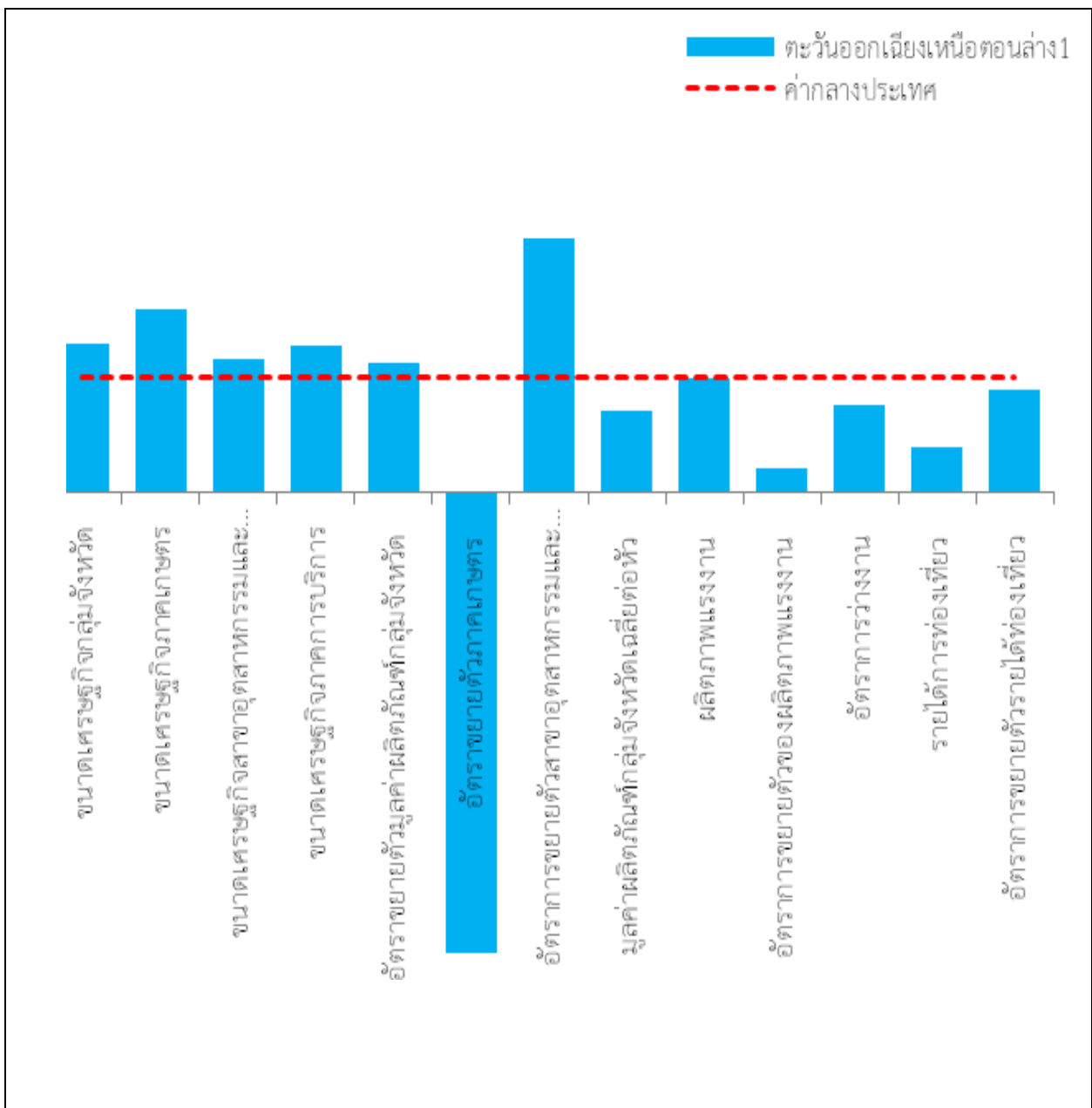
ตารางที่ 49 : แสดงสถิติการจับกุมคดียาเสพติด

จังหวัด	สถิติการจับกุมคดียาเสพติด ในปี พ.ศ.		
	2555	2556	2557
นครราชสีมา	6,276	10,046	2,329
ชัยภูมิ	2,293	3,282	6,561
บุรีรัมย์	2,162	4,690	3,078
สุรินทร์	1,640	1,991	2,198
กลุ่มจังหวัด	12,371	20,009	14,166
ประเทศ	213,648.00	245,555.00	203,302.00

ที่มา : จากหนังสือผลการปราบปรามยาเสพติดทั่วประเทศ สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ปปส.) ปี 55 ,56 และ 57

2.3) การทำ SWOT

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ได้จัดให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อทบทวนแผนพัฒนาจังหวัด ฯ ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 – 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560) ระหว่างวันที่ 3 – 4 กันยายน 2558 ณ อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้วิเคราะห์สภาพของกลุ่มจังหวัด ฯ (SWOT Analysis) เพื่อค้นหาจุดแข็งหรือข้อได้เปรียบ จุดอ่อนหรือข้อเสียเปรียบ โอกาสที่จะดำเนินการได้ และข้อจำกัดหรืออุปสรรค ซึ่งจะทำให้ผู้บริหารของกลุ่มจังหวัด ฯ ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายนอกและภายในกลุ่มจังหวัด ทั้งสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วและมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคต รวมทั้งข้อมูลตัวชี้วัดการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กำหนด ตามกราฟ และตารางข้างท้ายนี้

/ข้อมูล ...

ข้อมูลประกอบกราฟตัวชี้วัดการพัฒนา กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

ตัวชี้วัด	ประเทศ (ค่ากลาง)	ตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง1	หน่วย
ขนาดเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัด	352,907.20	454,263.10	ล้านบาท
ขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตร	76,498.83	121,078.94	ล้านบาท
ขนาดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรม และเหมืองแร่	80,887.07	93,277.23	ล้านบาท
ขนาดเศรษฐกิจภาคการบริการ	188,181.68	239,906.92	ล้านบาท
อัตราขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์ กลุ่มจังหวัด	1.03	1.16	ร้อยละ
อัตราขยายตัวภาคเกษตร	0.03	-3.88	ร้อยละ
อัตราการขยายตัวสาขาอุตสาหกรรม และเหมืองแร่	0.24	1.99	ร้อยละ
มูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดเฉลี่ย ต่อหัว	111,172.39	77,671.56	บาท/คน
ผลิตภาพแรงงาน	110,622.02	110,106.28	บาท/คน
อัตราการขยายตัวของผลิตภาพ แรงงาน	0.70	0.05	ร้อยละ
อัตราการว่างงาน	0.83	1.07	ร้อยละ
รายได้การท่องเที่ยว	20,405.19	7,857.14	ล้านบาท
อัตราการขยายตัวรายได้การท่องเที่ยว	13.10	11.65	ร้อยละ

จากกราฟและข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า

1) ขนาดเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด มีมูลค่า 454,263.10 ล้านบาท มากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีมูลค่า 352,907.20 ล้านบาท เนื่องจากเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมและการบริการของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีขยายการลงทุนนอกภาคเกษตรอย่างต่อเนื่อง แต่คนส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรที่ยังใช้เทคโนโลยีการผลิตขั้นพื้นฐาน และขาดแคลนแหล่งน้ำ ทำให้การขยายตัวภาคการเกษตรถดถอย ผลิตภาพแรงงานมีการขยายตัวน้อย ยังคงมีการว่างงานและรายได้จากการท่องเที่ยวต่ำ

2) ขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตร มีมูลค่า 121,078.94 ล้านบาท มีขนาดมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีมูลค่า 76,498.83 ล้านบาท เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัด ฯ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม

3) ขนาดเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม มีมูลค่า 93,277.23 ล้านบาท มีขนาดมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีมูลค่า 80,887.07 ล้านบาท เนื่องจากเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมและการบริการของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

4) ขนาดเศรษฐกิจภาคการบริการ มีมูลค่า 239,906.92 ล้านบาท มีขนาดมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีมูลค่าเฉลี่ย 188,181.68 ล้านบาท เนื่องจากมีสถานบริการให้กับผู้เข้ามาท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด ฯ เป็นจำนวนมาก รวมทั้งมีคุณภาพในการบริการที่ดี

/5) อัตรา ...

5) อัตราขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด มีอัตราร้อยละ 1.16 มากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีอัตรา 1.03

6) อัตราขยายตัวภาคเกษตร มีอัตราติดลบร้อยละ 3.88 น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีอัตรา 0.03 เนื่องจากประสบปัญหาภัยแล้งและน้ำท่วมอย่างต่อเนื่อง

7) อัตราการขยายตัวภาคอุตสาหกรรม มีอัตราร้อยละ 1.99 ขยายตัวมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 0.24

8) มูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดเฉลี่ยต่อหัว มีมูลค่า 77,671.56 บาท/คน/ปี น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีค่าเฉลี่ย 111,172.39 บาท/คน/ปี

9) ผลิตภัณฑ์แรงงาน มีมูลค่า 110,106.28 บาท/คน/ปี น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่มีมูลค่า 110,522.02 บาท/คน/ปี เล็กน้อย

10) อัตราการว่างงาน ร้อยละ 1.07 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 0.83

11) รายได้การท่องเที่ยว มีมูลค่า 7,857.14 ล้านบาท น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ที่มีมูลค่า 20,405.19 ล้านบาท

12) อัตราการขยายตัวรายได้ท่องเที่ยว ร้อยละ 11.65 น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่มีอัตราร้อยละ 13.10

ประเด็นที่กลุ่มจังหวัดควรให้ความสำคัญ

- การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการเกษตรให้ได้มาตรฐานเกษตรปลอดภัย และส่งเสริมการแปรรูปเป็นอุตสาหกรรมอาหาร (อุทยานอาหาร) และการจัดหาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรให้เพียงพอ
- การสร้างมูลค่าเพิ่มในสาขาท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของกลุ่มได้แก่ ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและอารยธรรมขอม รวมทั้งใหม่ โดยการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวกับประวัติศาสตร์และสินค้าชุมชน พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสะอาด สะดวกและความปลอดภัยได้มาตรฐานและเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ภายหลังการประชุมกลุ่มจังหวัด ฯ ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งมีการนำเสนอข้อมูลและข้อเสนอแนะอย่างกว้างขวาง จากทุกภาคส่วน ทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคประชาสังคม แล้วสามารถสรุป จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม ได้ดังนี้

จุดแข็ง (Strengths)

1. มีขนาดเศรษฐกิจที่มากกว่าเกณฑ์ของประเทศ โดยเป็นศูนย์กลางสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม (ข้าวทุกชนิด 13 ล้านตัน/ปี มันสำปะหลัง 8 ล้านตัน/ปี อ้อย ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และปศุสัตว์)
2. มีอัตราการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ สูงกว่าเกณฑ์ของประเทศ โดยเป็นประตูสู่ประเทศอินโดจีน ตามเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจ ตะวันตก-ตะวันออก : ถนน EWEC สามารถกระจายสินค้าและบริการไปยังประเทศอาเซียนอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอัตราการขยายตัวภาคเกษตรกรรม
3. อัตราการขยายตัวของผลิตภาพแรงงาน สูง
4. มีจุดผ่านแดนถาวร (ช่องจอม จ.สุรินทร์) และจุดผ่อนปรนเพื่อมนุษยธรรม (ช่องสายตะกู จ.บุรีรัมย์) เพื่อส่งเสริมการค้าชายแดน
5. มีทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย

/6. มีชนบ ...

6. มีชนบทรรมนิยม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรมอันดีงามเป็นเอกลักษณ์ เช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์ใหม่ วัฒนธรรม พื้นเมือง
7. มีโรงงานแปรรูปผลผลิตการเกษตร ผู้ประกอบการ SMEs และ OTOP รองรับผลผลิตทางการเกษตร
8. มีสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 30 แห่ง ทั้งภาครัฐและเอกชน
9. ทำเลที่ตั้ง ตำแหน่งเหมาะสมในการเป็นประตูสู่การลงทุนและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยตั้งอยู่ระหว่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับภาคกลาง ภาคตะวันออก มีศักยภาพในการพัฒนาสูง สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม เอื้อต่อการเกษตรและอุตสาหกรรม ที่ลุ่มเหมาะกับการปลูกข้าว ที่ดอนเหมาะกับการปลูกพืชไร่
10. มีพื้นที่ถือครองทำการเกษตรมากที่สุด และเหมาะสมในการปลูกข้าวหอมมะลิ มันสำปะหลัง อ้อย ข้าวโพด ฯลฯ ปศุสัตว์ โดยเฉพาะโคเนื้อ โคนม และไก่เนื้อ ประมง การปลูกหม่อนเลี้ยงไหม มากที่สุด
11. มีสภาพภูมิอากาศในทั้ง 3 ฤดู มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพ ปริมาณน้ำฝนตกต้องตามฤดูกาล การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไม่รุนแรง เกิดภัยธรรมชาติน้อย
12. ภาวะเศรษฐกิจขึ้นกับภาคการเกษตร(ข้าว มันสำปะหลัง ไหม ปศุสัตว์ ประมง) อุตสาหกรรม (เกษตรอาหาร อโลหะ ยานยนต์ เครื่องประดับ เพอร์นิเจอร์ เหมืองแร่ ฯลฯ) และการท่องเที่ยว มีความแตกต่างหลากหลายทำให้สามารถที่จะพัฒนา ส่งเสริมด้านเศรษฐกิจได้อีกหลายด้าน
13. มีศูนย์กลางการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ระดับภูมิภาคเอเชีย และพัฒนาเป็นอุตสาหกรรม มีเขตอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีมาตรฐาน
14. การบริหารจัดการรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และธรรมชาติ การท่องเที่ยว เชิงประวัติศาสตร์อารยธรรมขอม
15. มีแหล่งท่องเที่ยวโบราณสถานที่มีประวัติศาสตร์ มีทุนทางสังคมและวัฒนธรรม ประเพณีเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่น ภาษาท้องถิ่น ศิลปกรรม ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลาย สืบทอดกันมายาวนาน
16. มีแรงงานที่มีฝีมือและทักษะทางการผลิต ทั้งภาคการเกษตร อุตสาหกรรมตอบสนองความต้องการในตลาด แรงงาน
17. ประชาชนมีภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการผลิตสาขาการเกษตรตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หรือ หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา (ด่านเกวียน) เครื่องจักสาน การถักทอผ้าไหม
18. มีโครงข่ายถนนสมบูรณ์ครอบคลุมทั่วพื้นที่ สามารถติดต่อเชื่อมโยงกับพื้นที่ต่างๆในภูมิภาค และติดต่อเพื่อทำการค้าและการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านได้สะดวก
19. มีทรัพยากรป่าไม้ที่เป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธารสำคัญที่มีผลต่อวิถีชีวิตของประชาชนในจังหวัด และภูมิภาค ได้แก่ ลุ่มน้ำลำตะคอง ลุ่มน้ำมูล ลุ่มน้ำลำปาว ลุ่มน้ำลำจันทรา ลุ่มน้ำลำเชียงไกร ลุ่มน้ำลำสะแกก ลุ่มน้ำชี และสามารถกระจายไปสู่แหล่งกักเก็บน้ำขนาดใหญ่รองรับการผลิต ภาคการเกษตร อุตสาหกรรม รวมทั้งการอุปโภค บริโภคตลอดปี
20. มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นแร่ที่ใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก เช่น เกลือหิน โปแตส ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องได้มาก เช่น ปุ๋ยเคมี เกลืออุตสาหกรรม และเคมีภัณฑ์อื่นๆ
21. มีเส้นทางสู่ท่าเรือชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ใกล้ที่สุดของภาคอีสาน
22. มีเครือข่ายภาคีภาคประชาสังคมที่เข้มแข็ง หลากหลาย และเกิดกลไกการมีส่วนร่วม บูรณาการและสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
23. ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายและสืบทอดกันมายาวนาน

24. เด็กเยาวชน ประชาชน มีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง อัตราการเรียนต่อหลังจบการศึกษาภาคบังคับ อยู่ในระดับสูง มีโรงเรียนนานาชาติ มีการแข่งขันทางการศึกษาสูง มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีศักยภาพหลายแห่งที่สามารถผลิตทรัพยากรบุคคลที่ได้มาตรฐานสากล
25. มีโรงแรมที่พักสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก มีความเพียงพอต่อการจัดงานระดับชาติและนานาชาติ

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. ขนาดเศรษฐกิจ ฯ มีมูลค่าต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ
2. ขนาดเศรษฐกิจ และอัตราขยายตัว สาขาอุตสาหกรรมมีมูลค่าต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ
3. ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัวต่ำ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่เกษตรกร มีรายได้น้อยและไม่แน่นอน
4. แรงงานขาดทักษะฝีมือ
5. ประชากรส่วนใหญ่ขาดการส่งเสริมการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.6)
6. การเข้าถึงระบบการประกันสังคมยังไม่ครอบคลุม
7. ขาดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน
8. สถานบริการสุขภาพยังมีมาตรฐานที่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ
9. ขาดระบบการกำจัดขยะที่ได้มาตรฐานและไม่เพียงพอต่อความต้องการ
10. การรณรงค์และป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายป่า รวมทั้งปัญหาเสพติด ยังไม่เกิดผลในทางปฏิบัติเท่าที่ควร
11. จำนวนฟาร์มที่ได้รับรองมาตรฐาน GAP ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ
12. พื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ มีเนื้อดินเป็นทราย ดินตื้น ดินมีปัญหาการดูดซับน้ำและแร่ธาตุ มีการใช้ประโยชน์ติดต่อกันยาวนานโดยไม่มีการปรับปรุงบำรุงดิน และ บางพื้นที่เป็นดินเค็ม
13. มีการใช้ประโยชน์จากดินผิดประเภท ไม่สอดคล้องกับสมรรถนะของทรัพยากรดินและที่ดิน เช่นการปรับพื้นที่ในบริเวณที่ดอนมาใช้ทำนา
14. การบริหารจัดการและการเตรียมความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคประชาชน เพื่อรองรับการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจยังขาดความพร้อม การบริหารจัดการมีความก้าวหน้าช้า ขาดการนำระบบ (Zoning) มาใช้ประโยชน์ในการผลิตอย่างจริงจัง
15. ขาดระบบเชื่อมต่อเข้าสู่ภาคการตลาดและอุตสาหกรรม ผลผลิตทางการเกษตรขาดการสนับสนุน และการเพิ่มมูลค่าการผลิต การกระจายสินค้าไม่มีตลาดรองรับ
16. ระบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวขาดการประสานและสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงกับจังหวัดอื่นๆ และกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง และแหล่งท่องเที่ยวมีการพัฒนาไม่เต็มรูปแบบ ไม่สามารถนำศักยภาพมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ไม่ได้มาตรฐานและกิจกรรมการท่องเที่ยวยังไม่เป็นที่นิยมรู้จัก ยังขาดการประชาสัมพันธ์เชิญชวนอย่างต่อเนื่อง ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเยือนมีน้อย และรายได้จากการท่องเที่ยวลดลง
17. ปัญหาด้านการบริหารจัดการ เมื่อมีการถ่ายโอนโครงการที่แล้วเสร็จให้กับอีกหน่วยงานเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ เกิดปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ ขาดงบประมาณในการดูแลรักษา ทำให้ระบบทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ
18. ระบบ Logistics ยังไม่มีความพร้อมทันต่อเวลาปัจจุบัน ทำให้ต้นทุนการขนส่งสินค้าสูงเนื่องจากให้ความสำคัญกับโครงข่ายถนนขนส่งด้วยรถบรรทุกมากกว่า การขนส่งทางรถไฟ และเส้นทางคมนาคมที่เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงไม่เพียงพอ และเข้าไม่ถึงแหล่งท่องเที่ยว เส้นทางหลักในเขตเมืองคับแคบ การจราจรแออัดไม่สะดวกในช่วงโมงเร่งด่วน และช่วงเทศกาลท่องเที่ยว

19. การพัฒนาพื้นที่ชลประทาน ทำได้ไม่สมบูรณ์ จะอยู่ในลักษณะการจัดการปริมาณน้ำในฤดูฝนเท่านั้น ส่วนฤดูแล้งไม่สามารถทำการเพาะปลูกได้ ไม่มีศักยภาพในการพัฒนาแหล่งขนาดใหญ่ ต้นทุนมีจำกัด
20. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม โดยเฉพาะการลดลงของพื้นที่ป่าไม้ (พื้นที่คงสภาพป่าจริงเหลืออยู่น้อย อยู่ในระดับวิกฤติ) คุณภาพน้ำผิวดินต่ำ มีค่าความสกปรกมากขึ้น คุณภาพอากาศต่ำ มีมลพิษและฝุ่นละอองเกินมาตรฐาน ปัญหามลพิษจากหมอกควัน ชยะ และน้ำเสียจากชุมชน และเขตอุตสาหกรรม ปัญหากลิ่นเหม็นจากโรงงาน
21. แม้จะมีจำนวนประชากรมากที่สุด แต่แรงงานฝีมือมีน้อย ส่วนใหญ่จบการศึกษาเพียงระดับภาคบังคับ และ มีฐานะยากจน ส่งผลให้มีการย้ายถิ่นไปหาทำงานในเมืองและต่างประเทศสูง
22. การอพยพย้ายถิ่นของแรงงานภาคเกษตรกรรมเข้ามาทำงานในเมือง ทำให้เกิดปัญหาตามมา เช่น ชุมชนแออัดในเมืองใหญ่ ปัญหาสิ่งแวดล้อม
23. ขาดแคลนบุคลากรภาคบริการรวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีคุณภาพได้มาตรฐานเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
24. ระบบชุมชนเมือง ชุมชนศูนย์กลางความเจริญหลักในภาคีขาดชุมชนศูนย์กลางที่จะเป็นตัวส่งต่อการกระจายความเจริญจากชุมชนศูนย์กลางขนาดเล็กและชุมชนชนบท จึงเป็นอุปสรรคในการพัฒนาพื้นที่ชนบท
25. การพัฒนาทางเทคโนโลยีเพื่อการวิจัย ปรับปรุง และพัฒนากิจการกรมทางการเกษตร และอุตสาหกรรมยังมีน้อย เทคโนโลยียังคงต้องพึ่งพิงต่างประเทศ
26. เป็นเส้นทางผ่านสู่ภาคอีสาน ระยะทางยาวมาก ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุมาก
27. เส้นทางคมนาคมที่เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงและเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอย่างไม่เพียงพอและทั่วถึง

โอกาส (Opportunity)

1. รัฐบาลส่งเสริมการค้าการลงทุนของผู้ประกอบการ SME และ OTOP
2. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้าและการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอินโดจีนและอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม และมีการขยายเขตอุตสาหกรรมเข้ามาในพื้นที่
3. รัฐมีนโยบายในการเชื่อมเส้นทางกับประเทศเพื่อนบ้าน
4. การได้รับการสนับสนุนให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางราง (Mass Rapid Transit)
5. จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น
6. มีพื้นที่เป็นจำนวนมากสามารถแปลงสินทรัพย์เป็นทุนได้
7. พื้นที่บางส่วนมีอากาศเย็นสามารถปลูกพืชเมืองหนาวได้
8. โครงการความร่วมมือและโครงการพัฒนาต่างๆ กับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลให้เกิดช่องทางในการเชื่อมโยง ด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การขนส่งและการพัฒนาฝีมือแรงงานมากขึ้น
9. การขยายปริมาณและเพิ่มประสิทธิภาพของการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดน โดยเฉพาะที่จังหวัดมุกดาหาร หลังจากมีการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จะมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้า
10. กลุ่มจังหวัดชายแดน มีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้า การเกษตรของภูมิภาคอินโดจีนได้โดยใช้วัตถุดิบและทรัพยากรจากประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากมีการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและการเปิดช่องทางด้านการค้าชายแดนที่หนองคาย นครพนม มุกดาหาร ช่องเม็ก ช่องจอม ช่องสง่า ท่าลี่

11. มีโอกาสในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของอินโดจีนเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ เส้นทางมรดกโลกมีจังหวัดอุดรธานีเป็นศูนย์กลาง และเส้นทางอารยธรรมขอมโดยมีจังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลาง
12. มีโอกาสที่จะส่งแรงงานไปทำงานต่างประเทศและร่วมลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอินโดจีน ทำการผลิตทั้งด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่า โดยใช้สิทธิพิเศษทางด้านภาษีและศุลกากร
13. มีโอกาสเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมจากภาคกลาง และภาคตะวันออกโดยการเชื่อมการผลิตตอนในของภาค กับฐานการผลิตหลักของประเทศ

อุปสรรค (Threat)

1. เศรษฐกิจโลกชะลอตัว ส่งผลการต่อการค้าการลงทุนระหว่างประเทศ
2. การเปลี่ยนแปลงของสกุลเงินต่าง ๆ เช่น เงินหยวนของจีน ส่งผลต่อการอัตราการแลกเปลี่ยน การค้าการลงทุนระหว่างประเทศ
3. ความผันผวนทางราคาสินค้าการเกษตร
4. ข้อจำกัดทางกฎหมายของภาครัฐยังไม่เอื้อต่อการค้าระหว่างประเทศ (ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากมันสำปะหลัง) เช่น การคิดอัตราภาษีแอลกอฮอล์ในอัตราภาษีสุรา
5. ขาดการเชื่อมโยงโครงข่ายการท่องเที่ยวระหว่างจังหวัด และประเทศเพื่อนบ้าน
6. กระแสของวัฒนธรรมและเทคโนโลยีของโลกที่เข้ามากระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน
7. ความแตกต่างทางฐานะ เศรษฐกิจและสังคม
8. เส้นทางการคมนาคมผ่านจังหวัดมีระยะทางยาวมาก เกิดอุบัติเหตุมาก
9. สภาพทางภูมิศาสตร์ไม่เอื้อต่อการคมนาคมทางอากาศ
10. ขาดการส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวที่เป็นระบบ
11. การใช้มาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีของชาติตะวันตก เช่น มาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย ซึ่งส่งผลกระทบต่อส่งออกสินค้าสำคัญประเภทสินค้าเกษตรแปรรูป
12. ปัจจุบันมีเส้นทางหลักสำหรับส่งสินค้าออกต่างประเทศได้เพียงเส้นทางเดียว โดยใช้ถนนมิตรภาพ
13. โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกตามเมืองและด่านชายแดนยังไม่เอื้อต่อการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ
14. สินค้าราคาถูกจากประเทศจีนจะเข้ามาสู่ตลาดอินโดจีนมากขึ้น มีการแข่งขันสูง
15. ความไม่มั่นใจซึ่งเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ และปัญหาทางการเมืองภายในของประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลทำให้บรรยากาศการลงทุนตกต่ำ
16. ส่วนต่างของค่าจ้างแรงงานจูงใจให้แรงงานต่างด้าวหลังไหลเข้ามาทำงานในประเทศ โดยเฉพาะการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จังหวัดมุกดาหาร จะทำให้แรงงานสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวย้ายถิ่นเข้ามาในจังหวัดมุกดาหาร ผลกระทบที่เกิดขึ้น คือ ปัญหาแรงงานผิดกฎหมาย คุณภาพชีวิตต่ำ เกิดโรคระบาด ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น

ทั้งนี้ การวิเคราะห์สภาพองค์กร SWOT ดังกล่าวข้างต้นของกลุ่มจังหวัด ฯ ยังสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์และบูรณาการข้อมูลรายสาขา นโยบาย แผนงาน และโครงการต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มจังหวัด ฯ ซึ่งเสนอไว้ในรายงานฉบับสุดท้าย ของผลการศึกษาเรื่องการวางผังอนุภาคกลุ่มจังหวัดสุรินทร์ นครราชสีมา บุรีรัมย์ และชัยภูมิ ของสำนักผังประเทศและผังภาค กรมโยธาธิการและผังเมือง ดังนี้

จุดแข็ง (Strength)

1. ภูมิรัฐศาสตร์เหมาะสม การคมนาคมสะดวก เนื่องจากกลุ่มจังหวัดฯ มีที่ตั้งเป็น “ประตูสู่ภาคอีสาน” และมีระบบคมนาคมขนส่งที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพ ทั้งทางถนน ทางราง และทางอากาศ รวมถึงสามารถเชื่อมโยงกับพื้นที่ที่มีวัตถุดิบและมีกำลังซื้อสูงทั้งในประเทศ (ภาคมหานคร ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) และประเทศเพื่อนบ้านทั้งทางตรงกับประเทศกัมพูชา (ผ่านจังหวัดบุรีรัมย์และสุรินทร์) และทางอ้อมไปยัง สปป.ลาว เวียดนาม และจีน โดยผ่านจังหวัดข้างเคียงได้อย่างสะดวกอีกด้วย
2. มีผลผลิตทางการเกษตรและพื้นที่เกษตรกรรมมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตข้าวหอมมะลิ มันสำปะหลัง และยางพารา ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ รวมถึงการปศุสัตว์ที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงในระดับประเทศ และมีบางส่วนที่มีความสามารถในการแข่งขันระดับสากล และมีการนำเอาการปศุสัตว์มาประสานกับการท่องเที่ยว เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวแนวใหม่ ที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับ
3. มีความได้เปรียบด้านทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากมีสัดส่วนประชากรในวัยแรงงานมาก สามารถเป็นแรงงานในการผลิตที่มีทั้งคุณภาพและปริมาณต่อไปได้ในอนาคต ซึ่งจะทำให้มีฐานการผลิตที่กว้างขึ้น และมีกำลังการผลิตที่สามารถแข่งขันกับพื้นที่คู่แข่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. มีโรงงานอุตสาหกรรมและโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรกระจายตัวอยู่ทั่วทั้งกลุ่มจังหวัด ซึ่งสามารถตอบสนองการผลิตของภาคการเกษตรที่เป็นฐานเศรษฐกิจและการจ้างงานหลักของกลุ่มจังหวัดฯ ได้เป็นอย่างดี เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตของกลุ่มจังหวัดฯ กลายเป็นการผลิตสินค้าเกษตรแบบครบวงจร
5. วงจร และมีศักยภาพต่อเนื่องไปยังการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศและพื้นที่ข้างเคียงในประเทศมาแปรรูปให้เกิดมูลค่าเพิ่มในกลุ่มจังหวัดได้อีกด้วย
6. มีสถานศึกษาที่มีคุณภาพ และมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการ อีกทั้งยังมีความเป็นศูนย์กลางของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงเป็นแหล่งศูนย์กลางความรู้และวิทยาการต่างๆ นำไปสู่การค้นคว้าวิจัยและการผลิตบุคลากร เพื่อตอบสนองความต้องการของระบบเศรษฐกิจและตลาดแรงงานได้เป็นอย่างดี
7. มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางธรรมชาติหลากหลาย และแหล่งท่องเที่ยวเชิงอารยธรรมขอม ที่สามารถเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านได้ ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวทั้งสองประเภทมีความเข้มแข็งในตัวเอง และสามารถเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับแหล่งท่องเที่ยวประเภทเดียวกันได้อย่างสะดวก จึงมีศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ทั้งระดับภายในกลุ่มจังหวัดและการสร้างเครือข่ายกับพื้นที่ภายนอกได้อย่างครบสมบูรณ์

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. ขาดระบบบริหารจัดการแหล่งน้ำที่ดี เพื่อรองรับความต้องการด้านอุปโภคบริโภคของประชากรในกลุ่มจังหวัด แม้ว่าปริมาณน้ำฝนจะมีจำนวนมาก แต่ก็ไม่มีโครงสร้างพื้นฐาน และการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้มีปัญหาภัยแล้งและการขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตรอยู่เสมอ เนื่องจากมีพื้นที่ในเขตชลประทานเพียงร้อยละ 14 ของพื้นที่ทั้งหมด ซึ่งทำให้ทำนาปรังได้เป็นบางส่วน ส่วนนอกเขตชลประทานมีการปลูกพืชไร่ ซึ่งมีผลผลิตที่ไม่แน่นอนผันผวนไปตามสภาพอากาศของแต่ละฤดูกาล

2. มีการอพยพของแรงงานสูง เนื่องจากปัญหาการผลิตทางภาคเกษตรที่มีผลตอบแทนต่ำ มีปัญหาความแห้งแล้ง และค่านิยมของการไปทำงานนอกพื้นที่ เนื่องจากฐานเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดยังคงเป็นสาขาเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร ซึ่งมีกำลังการผลิตผันผวนไปตามสภาวะดินฟ้าอากาศตามฤดูกาล อีกทั้งยังให้อัตราผลตอบแทนต่ำ ประชากรวัยแรงงานจึงย้ายถิ่นฐานออกไปทำงานนอกกลุ่มจังหวัดฯ เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคมหานครและภาคตะวันออก ซึ่งมีโอกาสการทำงานและค่าตอบแทนการทำงานสูงกว่า
3. มีระบบการเชื่อมต่อผลิตภัณฑ์ชุมชนเข้าสู่ระบบการตลาดและอุตสาหกรรมน้อย การผลิตที่มีฐานด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรเป็นการผลิตในท้องถิ่นที่ไม่มีระบบการตลาดที่ดี และไม่มี การนำเอาอุตสาหกรรมแปรรูปที่ก่อให้เกิดมูลค่าสูงเข้ามาตั้งในพื้นที่ และขาดการประสานภูมิปัญญาชาวบ้านและความคิดสร้างสรรค์ท้องถิ่นเข้ามาผสมผสานกับการผลิตทั้งภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม เป็นเพียงการรับจ้างผลิตโดยใช้แรงงานราคาถูกในท้องถิ่น และต้นทุนด้านสภาพแวดล้อมที่ไม่สูงนัก มาเป็นแรงดึงดูดผู้ประกอบการให้มาตั้งหน่วยธุรกิจในกลุ่มจังหวัดฯ เท่านั้น
4. ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบครบวงจร ยังอยู่ในระดับต่ำ แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในกลุ่มจังหวัดยังคงบริหารจัดการแบบโดดเดี่ยว ขาดการวางแผนแบบเครือข่ายกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ และยังขาดการพัฒนาองค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวอื่นๆอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร เส้นทางคมนาคมขนส่ง ส่งผลให้รูปแบบการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดไม่เป็นเอกภาพ และมีความสามารถสูงในช่วงเทศกาลเท่านั้น
5. รายได้เฉลี่ยของประชากรในกลุ่มจังหวัดอยู่ในระดับต่ำ ส่งผลให้เกิดปัญหาหนี้สิน และขาดทุนในการพัฒนาการผลิตและทุนสำรองสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน ส่งผลให้ต้องพึ่งพาการช่วยเหลือของภาครัฐเป็นหลัก

โอกาส (Opportunities)

1. ภาวะเศรษฐกิจไร้พรมแดนช่วยให้เกิดโอกาสในการลงทุน ด้วยการเป็น “ประตูอีสานสากล” เนื่องจากกลุ่มจังหวัดมีที่ตั้งที่สามารถตอบสนองกระแสของเศรษฐกิจไร้พรมแดนได้เป็นอย่างดี ทั้งระดับภายในประเทศ (เชื่อมโยงภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับภาคมหานครและภาคกลาง) และระดับกลุ่มประเทศอินโดจีน (ไทย กัมพูชา และสปป.ลาว) ทำให้กลุ่มจังหวัดจะเป็นจุดเปลี่ยนทิศทางและขนถ่ายสินค้าที่สำคัญต่อไปในอนาคต
2. ตลาดโลกต้องการสินค้าเกษตรอินทรีย์ และสินค้ายานยนต์ ชิ้นส่วนยานยนต์ เป็นโอกาสให้เกิดวิสาหกิจชุมชน และ SMEs เพิ่มขึ้น ซึ่งกลุ่มจังหวัดฯ มีพื้นที่เกษตรที่มีศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันสูงและมีที่ตั้งอยู่ตรงกลางของห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ของกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์
3. กระแสท่องเที่ยวในอนาคตได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ อนุรักษ์ และประวัติศาสตร์อารยธรรม สูงขึ้น ซึ่งกลุ่มจังหวัดมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับในระดับสากลทั้ง 3 ประเภท
4. มีโอกาสเชื่อมโยงระบบการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านมีแหล่งท่องเที่ยวประเภทเดียวกับแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และมีโครงการที่พัฒนา “เส้นทางอารยธรรมขอม” ที่มีเส้นทางต่อเนื่องจากประเทศกัมพูชามายังภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย และจะขอประกาศเป็นพื้นที่มรดกโลกในอนาคตอีกด้วย

อุปสรรค (Threats)

1. ภูมิอากาศมีแนวโน้มแห้งแล้งมากขึ้น มีผลกระทบต่อผลผลิตทางการเกษตร ปัญหาภัยแล้งเป็นข้อจำกัดสำคัญในการพัฒนาด้านเกษตรกรรมของกลุ่มจังหวัด มาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผลผลิตตกต่ำไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดได้อย่างเพียงพอ
2. ราคาผลผลิตทางการเกษตรไม่แน่นอน เนื่องจากสินค้าเกษตรหลักของกลุ่มจังหวัดมีคู่แข่งทั้งจากพื้นที่ภายใน ประเทศและต่างประเทศเป็นจำนวนมาก จึงมีปริมาณผลผลิตที่ไม่แน่นอน ทำให้เกิดปัญหาาราคาตกต่ำอยู่เสมอ
3. มีการแข่งขันทั้งด้านสินค้า และการประกอบการจากต่างประเทศมากขึ้น นอกจากการแข่งขันจากผู้ผลิตภายในประเทศแล้ว การเปิดตลาดเสรีทางการค้ายังส่งผลกระทบกับการผลิตสินค้าของกลุ่มจังหวัดเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสินค้าเกษตรจากจีน เวียดนาม และกัมพูชา
4. การเกษตรในกลุ่มจังหวัดต้องพึ่งพาปัจจัยภายนอก เช่น น้ำมัน เทคโนโลยี วัตถุดิบ เนื่องจากกลุ่มจังหวัดมีสินค้าที่มีห่วงโซ่อุปทานที่กินพื้นที่กว้างกว่า จึงต้องมีการนำเข้าวัตถุดิบและส่งออกสินค้าของกลุ่มจังหวัดไปผลิตต่อยังพื้นที่อื่นๆ ส่งผลให้กลุ่มจังหวัดไม่สามารถผลิตได้อย่างครบวงจรในตัวเอง จึงมีอำนาจในการต่อรองลดลง

การวิเคราะห์ประเด็นการพัฒนาที่เชื่อมโยงกับปัจจัยภายในและภายนอก โดยใช้ตัวชี้วัดพัฒนากลุ่มจังหวัดเป็นแนวทาง

จากการวิเคราะห์ประเด็นการพัฒนาที่เชื่อมโยงกับกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศ โดยยึดประเด็นที่เป็นศักยภาพและปัญหาสำคัญที่ปรากฏตามตัวชี้วัด และนำมาสนับสนุนการวิเคราะห์ SWOT เพื่อให้เชื่อมโยงไปสู่ประเด็นยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนากลุ่มจังหวัด ฯ ได้ ดังนี้

1. ประเด็นที่ต้องการการพัฒนาเชิงรุก (มีปัจจัยภายในที่เป็นจุดแข็งและปัจจัยภายนอกมีโอกาสพัฒนา - Strength & Opportunity) เป็นประเด็นที่มีศักยภาพการพัฒนาสูง เนื่องจากกลุ่มจังหวัดมีความเข้มแข็งภายในตนเองและเป็นประเด็นที่ได้รับการสนับสนุนจากปัจจัยภายนอก ได้แก่

1.1 การเป็นตัวกลางเพื่อการรวบรวมและกระจายสินค้า เนื่องจากกลุ่มจังหวัดมีทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมต่อการเป็นศูนย์กลางการรวบรวมและกระจายสินค้า อยู่ตรงกลางระหว่างวัตถุประสงค์และการตลาดที่หลากหลาย สามารถเชื่อมโยงต้นทางและปลายทางของสินค้าหลายประเภทได้อย่างสะดวก อีกทั้งปัจจัยภายนอกยังให้ความสำคัญกับต้นทุนค่าขนส่งเป็นอย่างมาก

1.2 กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสูง กลุ่มยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดมูลค่าสูง ต้องการแรงงานที่มีทักษะ และเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่ต้องการของตลาดหลายระดับ ซึ่งกลุ่มจังหวัดมีตำแหน่งที่ตั้งอยู่บนแกนอุตสาหกรรมหลักของประเทศ (Industrial Corridor) อยู่ในระยะไม่ห่างจากภาคมหานครซึ่งเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งระดับโลกและเป็นศูนย์กลางค้าและวิจัยในระดับสากลในพื้นที่กลุ่มจังหวัดเองก็มีสถาบันการศึกษาที่สามารถผลิตบุคลากรทักษะสูงที่สามารถตอบสนองความต้องการแรงงานของอุตสาหกรรมกลุ่มดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

1.3 อุตสาหกรรมผ้าไหมจากภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นฐานการผลิตสินค้าที่มีองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการคาดหมายว่าจะเป็นสินค้าที่มีศักยภาพในการพัฒนาในอนาคต และกลุ่มจังหวัดมีฐานการผลิตผ้าไหมที่ได้รับการยอมรับระดับสากลอยู่หลายแห่ง จึงควรได้รับการสนับสนุนเชิงพื้นที่ให้เกิดการพัฒนาอย่างเหมาะสมต่อไป

1.4 อุตสาหกรรมพลังงานทดแทนจากพืช การจัดหาพลังงานสำหรับความต้องการในอนาคตเป็นประเด็นที่กำลังได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพลังงานจากพืชไร่ เช่น อ้อย และมันสำปะหลัง ซึ่งกลุ่มจังหวัดเป็นฐานการผลิตพืชดังกล่าว มีพื้นที่เพาะปลูกอยู่เป็นจำนวนมาก และมีการแปรรูปเพื่อการผลิตต่อเนื่องในเชิงอุตสาหกรรมอยู่แล้ว

1.5 การปศุสัตว์ที่ได้มาตรฐานในระดับสากล กลุ่มจังหวัดมีฐานการผลิตด้านปศุสัตว์ที่มีมาตรฐานสูง อยู่ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา และได้มีการพัฒนาเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเรียนรู้ด้านการเกษตรและผจญภัย ซึ่งเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอยู่ในปัจจุบัน

2. ประเด็นที่ต้องการการแก้ไข (มีปัจจัยภายในที่เป็นจุดอ่อน แต่ปัจจัยภายนอกมีโอกาสในการพัฒนา - Weakness & Opportunity) เป็นประเด็นที่มีโอกาสในการพัฒนา ด้วยการแก้ปัญหาที่เป็นจุดอ่อนภายในในกลุ่มจังหวัด เมื่อสามารถแก้ไขจุดอ่อนนั้นได้แล้ว ก็จะสามารถสร้างการพัฒนาได้อย่างเหมาะสม ได้แก่

2.1 เกษตรกรรมเพื่อเป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญของประเทศ นโยบายของภาครัฐให้ความสำคัญกับการผลิตสินค้าเกษตรเพื่อเป็นอาหาร ภายใต้นโยบาย “ครัวไทย ครัวโลก” จึงมีการสนับสนุนด้วยมาตรการที่หลากหลาย แต่กลุ่มจังหวัดฯ ยังมีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการผลิตมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบชลประทานและการขนส่งจึงต้องมีการแก้ไขปัญหาเพื่อเสริมศักยภาพของการผลิตต่อไป

2.2 การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์แบบครบวงจร กระแสการท่องเที่ยวในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงการเรียนรู้เป็นอย่างมาก ส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง กลุ่มจังหวัดมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อารยธรรมอีสานใต้ที่มีชื่อเสียงอยู่หลายแห่ง แต่ยังคงขาดการบริหารจัดการภายในกลุ่มจังหวัดให้มีเรื่องราวเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย มีบริการพื้นฐานต่างๆ ตอบสนองแบบครบวงจร จึงยังขาดการบริหารจัดการเชิงพื้นที่เพื่อขึ้นนำการพัฒนาอย่างเหมาะสมต่อไป

3) ประเด็นที่ต้องการการปรับเปลี่ยน (มีปัจจัยภายในที่เป็นจุดแข็ง แต่ปัจจัยภายนอกมีภัยคุกคามไม่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา – Strength & Threat) เป็นประเด็นการพัฒนาที่กลุ่มจังหวัดมีศักยภาพอยู่ในปัจจุบัน แต่ปัจจัยภายนอกไม่เอื้ออำนวยต่อการขยายตัว จึงควรมีการวางแผนพัฒนาเชิงพื้นที่เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบหรือกระบวนการผลิตเพื่อให้สามารถตอบสนองกับกระแสที่เป็นปัจจัยนอกได้อย่างเหมาะสม ได้แก่

3.1 การปศุสัตว์แบบดั้งเดิม กลุ่มจังหวัดมีการเพาะเลี้ยงสัตว์เพื่อการพาณิชย์อยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งการเพาะเลี้ยง ด้วยเกษตรกรรายย่อย และเพาะเลี้ยงด้วยบริษัทขนาดใหญ่ กระแสความต้องการสินค้าปศุสัตว์เพื่อเป็นอาหารในปัจจุบันและอนาคต จะให้ความสำคัญกับคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์เป็นอย่างมาก ส่งผลให้การปศุสัตว์แบบดั้งเดิมที่เคยเป็นฐานการผลิตหลักของกลุ่มจังหวัดไม่สามารถตอบสนองกับความต้องการของตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนให้มีความสามารถตรงกับความต้องการต่อไป

3.2 อุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนสูง ได้แก่ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ ซึ่งกลุ่มจังหวัดเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นวัตถุดิบของกลุ่มอุตสาหกรรมดังกล่าว จึงมีย่านโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ในบางพื้นที่ และการประกอบกิจการได้ส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก ไม่สอดคล้องกับแนวทางอุตสาหกรรมสะอาดและปลอดภัยของรัฐบาล

3.3 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์กระแสหลัก กลุ่มจังหวัดมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ที่มีชื่อเสียงทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติอยู่หลายแห่ง แต่มักเป็นพื้นที่รองรับนักท่องเที่ยวกระแสหลักที่มีแนวโน้มจะใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสิ้นเปลืองและไม่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ทิศทางท่องเที่ยวในระดับสากลหันมาให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้นให้ความสำคัญกับการเรียนรู้คู่ขนานไปกับการพักผ่อนหย่อนใจ

4. ประเด็นที่มีแนวโน้มถดถอย (มีปัจจัยภายในที่เป็นจุดอ่อน และมีภัยคุกคามไม่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา – Weakness & Threat) เป็นประเด็นที่เป็นจุดอ่อนของกลุ่มจังหวัดและปัจจัยภายนอกก็ไม่เอื้ออำนวยต่อการประกอบกิจการดังกล่าว จึงเป็นประเด็นที่จะมีการถดถอยในอนาคต และจะต้องมีการเตรียมการเพื่อรองรับแรงงานและพื้นที่กิจกรรมที่ลดลงอย่างเหมาะสม ได้แก่

4.1 เกษตรกรรมนอกเขตพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการทำการเกษตร กลุ่มจังหวัดมีพื้นที่เกษตรกรรมขนาดใหญ่ แต่มีพื้นที่เกษตรกรรมในปัจจุบันบางส่วนที่อยู่บนพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมต่อการเพาะปลูกส่งผลให้ผลผลิตที่ได้มีคุณภาพและปริมาณน้อย อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมากอีกด้วย จึงต้องมีการวางแผนพัฒนาเพื่อการปรับปรุงพื้นที่เหล่านั้น ให้สามารถใช้งานได้อย่างเหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่ต่อไป

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน

<p style="text-align: center;">ประเด็นที่ต้องการการพัฒนาเชิงรุก</p> <p style="text-align: center;">Strength & Opportunity (SO)</p> <p>1) มีขนาดเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกับเกณฑ์ของประเทศ โดยเป็นศูนย์กลางสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม (ข้าวทุกชนิด 13 ล้านตัน/ปี มันสำปะหลัง 8 ล้านตัน/ปี อ้อย ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และปศุสัตว์)</p> <p>2) มีอัตราการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ สูงกว่าเกณฑ์ของประเทศ โดยเป็นประตูสู่ประเทศอินโดจีน ตามเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจ ตะวันตก-ตะวันออก : ถนน EWEC สามารถกระจายสินค้าและบริการ ไปยังประเทศอาเซียนอย่างรวดเร็ว</p> <p>3) มีจุดผ่านแดนถาวร (ช่องจอม จ.สุรินทร์) และจุดผ่อนปรนเพื่อมนุษยธรรม (ช่องสายตะกู จ.บุรีรัมย์) เพื่อส่งเสริมการค้าชายแดน</p> <p>4) มีทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย</p> <p>5) มีขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรมอันดีงามเป็นเอกลักษณ์ เช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์ใหม่ วัฒนธรรม พื้นเมือง</p> <p>6) มีโรงงานแปรรูปผลผลิตการเกษตรรองรับ</p> <p>7) มีสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 30 แห่ง ทั้งภาครัฐและเอกชน</p>	<p style="text-align: center;">ประเด็นที่ต้องการการแก้ไข</p> <p style="text-align: center;">Weakness & Opportunity (WO)</p> <p>1) ผลผลิตถั่วรวมต่อหัวต่ำ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่เกษตรกร มีรายได้น้อยและไม่แน่นอน</p> <p>2) แรงงานขาดทักษะฝีมือ</p> <p>3) ประชากรส่วนใหญ่ขาดการส่งเสริมการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.4-6)</p> <p>4) การเข้าถึงระบบการประกันสังคมยังไม่ครอบคลุม</p> <p>5) ขาดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน</p> <p>6) สถานบริการสุขภาพยังมีมาตรฐานที่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ</p> <p>7) ขาดระบบการกำจัดขยะที่ได้มาตรฐานและไม่เพียงพอต่อความต้องการ</p> <p>8) การรณรงค์และป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายป่า รวมทั้งปัญหายาเสพติด ยังไม่เกิดผลในทางปฏิบัติเท่าที่ควร โดยเฉพาะในด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน</p> <p>9) จำนวนฟาร์มที่ได้รับรองมาตรฐาน GAP ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ เนื่องจาก ต้นทุนในการสร้างฟาร์มให้ได้มาตรฐานต้องลงทุนสูง</p>
<p style="text-align: center;">ประเด็นที่ต้องการการปรับเปลี่ยน</p> <p style="text-align: center;">Strength & Threat (ST)</p> <p>1) การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้สามารถพัฒนาช่องทางการค้ากับประเทศเพื่อนบ้านที่มีอาณาเขตติดต่อกันและกลุ่มอาเซียน</p> <p>2) รัฐบาลมีนโยบายและโครงการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางถนน (มอเตอร์เวย์ สายบางปะอิน-สระบุรี-นครราชสีมา) รถไฟทางคู่ สายมาบะเบา-ชุมทางถนนจิระ สายถนนจิระ-ขอนแก่น รถไฟความเร็วสูงสายกรุงเทพฯ-นครราชสีมา ศูนย์ซ่อมสร้างอากาศยานที่จังหวัดนครราชสีมา ประกอบกับอยู่ใกล้สนามบินดอนเมือง และสุวรรณภูมิ และทำเรื่อน้ำลึกแหลมฉบัง</p> <p>3) รัฐบาลมีนโยบายให้ประเทศไทยเป็น “ครัวของโลก” และให้จังหวัดนครราชสีมา เป็นต้นแบบ Food Valley</p> <p>4) มีการบริหารจัดการเชื่อมโยงกับกลุ่มอาเซียน</p> <p>5) สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มที่จะมาลงทุนในพื้นที่กลุ่มจังหวัด และต้องการแรงงานที่มีทักษะมากขึ้น</p>	<p style="text-align: center;">ประเด็นที่มีแนวโน้มถดถอย</p> <p style="text-align: center;">Weakness & Threat (WT)</p> <p>1) การแข่งขันด้านการตลาดสินค้าจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น สินค้าการเกษตร สินค้าสิ่งทอราคาถูกจากจีน เวียดนาม</p> <p>2) ข้อจำกัดด้านนโยบาย กฎหมาย ระเบียบระหว่างประเทศ ที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ไม่เอื้ออำนวยต่อการค้าการลงทุน และ การท่องเที่ยว</p> <p>3) มีปัญหาการลักลอบเข้าเมือง สินค้าหนีภาษี ของผิดกฎหมาย ยาเสพติด แรงงาน ต่างด้าว ตามแนวชายแดน</p> <p>4) การใช้มาตรการกีดกันทางการค้า</p>

นอกจากนี้ การประชุมร่วมระหว่างเอกอัครราชทูตและกงสุลใหญ่ประจำภูมิภาคอาเซียนกับผู้ว่าราชการจังหวัด ระหว่างวันที่ 16 – 17 กรกฎาคม 2556 ณ โรงแรมรามารการ์เด็นส์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีข้อเสนอในมิติต่าง ๆ ดังนี้

ศักยภาพ (จุดแข็งและโอกาส) ที่สำคัญ	ความต้องการในมิติด้านการต่างประเทศ ที่เป็นรูปธรรม (เรื่อง/ประเทศ)
<p>1. ด้านภูมิศาสตร์</p> <p>จุดแข็ง</p> <p>1. ทำเลที่ตั้ง ตำแหน่งเหมาะสมในการเป็นประตูสู่การลงทุนและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยตั้งอยู่ระหว่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีศักยภาพในการพัฒนาสูง สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มเอื้อต่อการเกษตรและอุตสาหกรรม ที่ลุ่มเหมาะกับการปลูกข้าว ที่ดอนเหมาะกับการปลูกพืชไร่</p> <p>2. มีพื้นที่ถือครองทำการเกษตรมากที่สุด และเหมาะสมในการปลูกข้าวหอมมะลิ มันสำปะหลัง อ้อย ข้าวโพด ฯลฯ ปศุสัตว์ โดยเฉพาะโคเนื้อ โคนม และไก่เนื้อ ประมง การปลูกหม่อนเลี้ยงไหม มากที่สุด</p> <p>3. มีสภาพภูมิอากาศในทั้ง 3 ฤดู มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพ ปริมาณน้ำฝนตกต้องตามฤดูกาล การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไม่รุนแรง เกิดภัยธรรมชาติน้อย</p> <p>4. ภาวะเศรษฐกิจขึ้นกับภาคการเกษตร (ข้าว มันสำปะหลัง ไหม ปศุสัตว์ ประมง) อุตสาหกรรม (เกษตร อาหาร อโลหะ ยานยนต์ เครื่องประดับ เฟอร์นิเจอร์ เหมืองแร่ ฯลฯ) และการท่องเที่ยว มีความแตกต่างหลากหลาย ทำให้สามารถที่จะพัฒนา ส่งเสริมด้านเศรษฐกิจได้อีกหลายด้าน</p> <p>5. มีศูนย์กลางการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ระดับภูมิภาคเอเชีย และพัฒนาเป็นอุตสาหกรรม มีเขตอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีมาตรฐาน</p> <p>6. การบริหารจัดการรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อารยธรรมขอม</p>	<p>1. กำหนดเขตพรมแดนรอยต่อระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา (จังหวัดสุรินทร์ 12๐ กิโลเมตร และจังหวัดบุรีรัมย์ ๘ กิโลเมตร) เพื่อเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ และเป็นพื้นที่เสริมสร้างการค้าการลงทุนและความมั่นคง</p> <p>2. พัฒนาเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงจากจังหวัดสู่จุดผ่อนปรนและเชื่อมโยงจุดผ่อนปรนเข้าไปในประเทศกัมพูชา บริเวณด่านช่องสายตะกู จังหวัดบุรีรัมย์ และด่านช่องจอม จังหวัดสุรินทร์ เพื่อส่งเสริมการกระจายสินค้าและส่งเสริมการท่องเที่ยวตามแนวชายแดน</p> <p>3. พัฒนาจุดกระจายสินค้าระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน (ไทย กัมพูชา และเวียดนาม) บริเวณด่านช่องจอม จังหวัดสุรินทร์</p> <p>4. ส่งเสริมและสนับสนุน ทำอากาศยาน นครราชสีมาเป็นฐานการส่งสินค้าที่สำคัญทางอากาศ</p> <p>5. ใช้เป็นฐานอุตสาหกรรมซ่อมบำรุงรถบรรทุกสินค้า AEC (จังหวัดนครราชสีมา)</p> <p>6. สนับสนุนอุตสาหกรรมซ่อมอากาศยาน ที่สำคัญของภูมิภาค</p>
<p>โอกาส</p> <p>1. เป็นพื้นที่รอยต่อชายแดน สามารถส่งเสริมการค้าการลงทุนชายแดน (จังหวัดสุรินทร์ มีพื้นที่รอยต่อชายแดน 120 กิโลเมตร และจังหวัดบุรีรัมย์ มีพื้นที่รอยต่อชายแดน 8 กิโลเมตร)</p> <p>2. พื้นที่บางส่วนมีอากาศเย็นสามารถปลูกพืชเมืองหนาวได้</p>	

ศักยภาพ (จุดแข็งและโอกาส) ที่สำคัญ	ความต้องการในมิติด้านการต่างประเทศ ที่เป็นรูปธรรม (เรื่อง/ประเทศ)
<p>2. ด้านเศรษฐกิจ (การค้า/การลงทุน)</p> <p><u>จุดแข็ง</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีพื้นที่ปลูกยางพารา เป็นอันดับ 2 ของภาค น้อยกว่ากลุ่มจังหวัดตอนบน 1 2. มีการเลี้ยงหม่อนไหมโดยส่งเสริมให้เกษตรกรเลี้ยงหม่อนไหมอย่างแพร่หลายทำให้มีการผลิตจากการเลี้ยงหม่อนไหมเป็นอันดับ 1 ของภาค 3. การทำปศุสัตว์ของเกษตรกร ส่วนใหญ่เลี้ยง ไก่ โค เนื้อ สุกร กระบือ และโคนม ตามลำดับซึ่งโคนมมีการเลี้ยงมากเป็นอันดับ 1 ของภาค โดยเฉพาะเกษตรกรในจังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดบุรีรัมย์ 4. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีโรงสีข้าวเป็นอันดับ 2 รองจากกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง 5. มีโรงงานน้ำตาลจำนวน 6 แห่ง อยู่ในจังหวัดนครราชสีมา 3 แห่ง คือ โรงงานอุตสาหกรรมโคราช โรงงานอุตสาหกรรมอ่างเวียง(ราชสีมา) โรงงานน้ำตาลละครบุรี 6. ในปี 2552 มีจำนวนโรงงานแปรรูปยางดิบ 2 แห่ง อยู่ในจังหวัดบุรีรัมย์ 1 แห่ง จังหวัดสุรินทร์ 1 แห่ง 7. จำนวนโรงงานแปรรูปมันสำปะหลังมี 23 แห่ง โดย 20 แห่งตั้ง อยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา และที่จังหวัดชัยภูมิ 3 แห่ง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เปิดด้านการค้าถาวรระหว่าง ไทยและกัมพูชา เพื่อซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกันและเป็นเส้นทางการลงทุนเชื่อมโยงประเทศในกลุ่มอาเซียน 2. ส่งเสริมสนับสนุนให้นักธุรกิจ ผู้ประกอบการเข้าไปแสวงหาโอกาสทางการค้าและลงทุนในประเทศเพื่อนบ้าน (ลาว กัมพูชา พม่า เวียดนาม) ที่มีทรัพยากร ธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ และต้นทุนการผลิตต่ำ 3. จัดอุปสรรคและข้อขัดข้องทางการค้า การลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน 4. พัฒนาและยกระดับช่องสายตะกู เป็นจุดผ่านแดนชั่วคราว/จุดผ่านแดนถาวร เพื่อเพิ่มมูลค่าทางการค้าชายแดน (ปัจจุบันทางราชการได้อนุโลมให้มีการค้าชาย เพื่อมนุษยธรรมเป็นประจำทุกวันศุกร์ และวันเสาร์) 5. การนำเข้า-ส่งออกสินค้าเกษตรบางชนิด ควรกำหนดช่วงเวลาและปริมาณสินค้าเกษตร ที่จะซื้อขายแลกเปลี่ยนให้สอดคล้องกับวิถีการค้าของประเทศไทยและกัมพูชา 6. สร้างความเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดที่มีชายแดนติดต่อกัน เพื่อลดปัญหาอุปสรรคทางการค้า การลงทุนและเร่งรัดดำเนินการแก้ไขกฎระเบียบวิธีปฏิบัติในการนำเข้า-ส่งออกสินค้าให้เข้าสู่มาตรฐานสากล และ AEC
<p><u>โอกาส</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้าและการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอินโดจีนและอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม และมีการขยายเขตอุตสาหกรรมเข้ามาในพื้นที่ 2. รัฐมีนโยบายในการเชื่อมเส้นทางกับประเทศเพื่อนบ้าน 3. การได้รับการสนับสนุนให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางราง (Mass Rapid Transit) 	

ศักยภาพ (จุดแข็งและโอกาส) ที่สำคัญ	ความต้องการในมิติด้านการต่างประเทศ ที่เป็นรูปธรรม (เรื่อง/ประเทศ)
<p>4. จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น</p> <p>5. มีภาคการเมืองในพื้นที่ให้การสนับสนุน และมีอำนาจในการผลักดันนโยบายงบประมาณ</p> <p>6. มีโอกาสในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของอินโดจีนเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ เส้นทางมรดกโลกมีจังหวัดอุดรธานีเป็นศูนย์กลาง และเส้นทางอารยธรรมขอมโดยมีจังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลาง</p>	
<p>3. ด้านสังคม/วัฒนธรรม</p> <p>จุดแข็ง</p> <p>1. มีสถานศึกษาที่มีคุณภาพ และมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการ อีกทั้งยังมีความเป็นศูนย์กลางของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงเป็นแหล่งศูนย์กลางความรู้และวิทยาการต่างๆ นำไปสู่การค้นคว้าวิจัย และการผลิตบุคลากร เพื่อตอบสนองความต้องการของระบบเศรษฐกิจและตลาดแรงงานได้เป็นอย่างดี</p> <p>2. มีความได้เปรียบด้านทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากมีสัดส่วนประชากรในวัยแรงงานมาก สามารถเป็นแรงงานในการผลิตที่มีทั้งคุณภาพและปริมาณต่อไปได้ในอนาคต ซึ่งจะทำให้มีฐานการผลิตที่กว้างขึ้น และมีกำลังการผลิตที่สามารถแข่งขันกับพื้นที่คู่แข่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>3. มีแหล่งท่องเที่ยวโบราณสถานที่มีประวัติศาสตร์ มีทุนทางสังคมและวัฒนธรรม ประเพณีเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่น ภาษาท้องถิ่น ศิลปกรรม ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายสืบทอดกันมายาวนาน</p> <p>โอกาส</p> <p>1. มีโอกาสในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของอินโดจีนเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ เส้นทางมรดกโลกมีจังหวัดอุดรธานีเป็นศูนย์กลาง และเส้นทางอารยธรรมขอมโดยมีจังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลาง</p>	<p>1. จัดให้มีการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กับประเทศเพื่อนบ้าน อย่างกว้างขวาง</p> <p>2. การส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียน</p> <p>3. เร่งรัดพัฒนาด้านภาษาอังกฤษ และภาษาท้องถิ่นให้แก่บุคลากรและเจ้าหน้าที่ภาครัฐ รวมทั้งผู้ประกอบการ</p> <p>๔. เป็นศูนย์กลางการศึกษาเพื่อรองรับ AEC</p> <p>๕. เป็นศูนย์การแพทย์และสุขภาพเพื่อรองรับ AEC</p> <p>๖. จัดทำแผนความปลอดภัยด้านแรงงานต่างด้าวเพื่อรองรับ AEC</p> <p>๗. ยกระดับขีดความสามารถของแรงงานด้านการแข่งขันเพื่อรองรับ AEC</p> <p>๘. จัดทะเบียนแรงงานต่างด้าวตามแนวชายแดน (จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์)</p> <p>๙. วางมาตรการควบคุมโรคติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน</p>

ศักยภาพ (จุดแข็งและโอกาส) ที่สำคัญ	ความต้องการในมิติด้านการต่างประเทศ ที่เป็นรูปธรรม (เรื่อง/ประเทศ)
<p>4. สินค้าและบริการ</p> <p>จุดแข็ง</p> <p>1. ประชาชนมีภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการผลิตสาขา การเกษตรตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หรือ ทัศนกรรมเครื่องปั้นดินเผา (ด้านเกวียน) เครื่องจักสาน การถักทอผ้าไหม</p> <p>2. มีผลผลิตทางการเกษตรและพื้นที่เกษตรมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตข้าวหอมมะลิ มันสำปะหลัง และ ยางพารา ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ รวมถึง การปศุสัตว์ที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงใน ระดับประเทศ และมีบางส่วนที่มีความสามารถในการ แข่งขันระดับสากล และมีการนำเอาการปศุสัตว์มา ประสานกับการท่องเที่ยว เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวแนวใหม่ ที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับ</p> <p>โอกาส</p> <p>1. ตลาดโลกต้องการสินค้าเกษตรอินทรีย์ และสินค้านาน ยนต์ ชิ้นส่วนยานยนต์ เป็นโอกาสให้เกิดวิสาหกิจชุมชน และ SMEs เพิ่มขึ้น ซึ่งกลุ่มจังหวัดฯ มีพื้นที่เกษตรที่มีศักยภาพ และขีดความสามารถในการแข่งขันสูงและมีที่ตั้งอยู่ตรงกลาง ของห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ของกลุ่มอุตสาหกรรม ยานยนต์</p> <p>2. การขยายปริมาณและเพิ่มประสิทธิภาพของการค้า ชายแดนและการค้าผ่านแดน โดยเฉพาะที่จังหวัดมุกดาหาร หลังจากมีการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จะมี บทบาทเป็นศูนย์กลางการจัดส่งสินค้า</p>	<p>1. เป็นศูนย์กลางเชื่อมโยงการท่องเที่ยวอารย ธรรมขอม (กลุ่มจังหวัด ฯ กับประเทศกัมพูชา)และ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มรดกโลก</p> <p>๒. ส่งเสริมสนับสนุน SME ด้านอุตสาหกรรม การเกษตร สินค้า OTOP เพื่อการแข่งขันกับ ประเทศเพื่อนบ้าน</p> <p>๓. จัด ROADSHOW ด้านอาหารฮาลาล กับ ประเทศสมาชิก AEC ตะวันออกกลาง และยุโรป</p> <p>๔. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ นวดสปา เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว</p>

ส่วนที่ 3

สรุปข้อมูลแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

ส่วนที่ ๓ : สรุปข้อมูลแผนพัฒนาวิสาหกิจจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑

ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ (Strategic Position)

1. เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรและอาหารปลอดภัย
2. เป็นแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ระดับประเทศ
3. เป็นแหล่งผลิตพลังงานทดแทนที่สำคัญ
4. เป็นแหล่งอารยธรรมขอมและท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์
5. เป็นประตูอีสาน ศูนย์โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน

วิสัยทัศน์ (Vision)

ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม
โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน

เป้าประสงค์ร่วม (Objective)

- 1) เพื่อส่งเสริมการผลิตและแปรรูปข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออก
- 2) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการผลิตมันสำปะหลังเพื่ออุตสาหกรรมอาหารและพลังงานทดแทน
- 3) เพื่อส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อและกระบือและแปรรูปเชิงคุณภาพ
- 4) เพื่อส่งเสริมศักยภาพการผลิตและการตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่
- 5) เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว และการค้าชายแดน
- 6) เพื่อส่งเสริมระบบโลจิสติกส์และการกระจายสินค้าในภูมิภาค

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues)

1. การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูปอาหาร
2. การยกระดับการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ใหม่
3. การส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน การค้าชายแดน ระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและอาเซียน

กลยุทธ์ (Strategy) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1

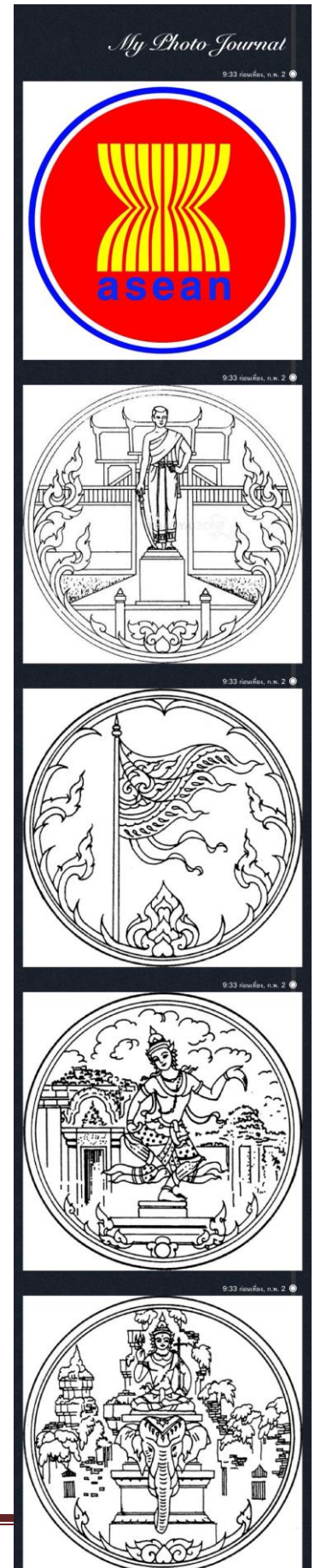
1. ส่งเสริมการผลิตและการแปรรูปข้าวหอมมะลิให้ได้มาตรฐาน
2. เพิ่มศักยภาพการผลิตมันสำปะหลังเพื่อผลิตอาหารและพลังงานทดแทน
3. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ดิน น้ำ และการใช้พลังงานทดแทนสนับสนุนการผลิตสินค้าเกษตร
4. ส่งเสริมและพัฒนากการผลิต การแปรรูปและการตลาด ของโคเนื้อและกระบือคุณภาพ
5. ส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาด
6. ส่งเสริมการเกษตรผสมผสานตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

กลยุทธ์ (Strategy) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2

1. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์
2. การพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว
3. พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก
5. การสร้างความเชื่อมั่นและความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว
6. การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยว ให้เกิดความยั่งยืนและยกระดับให้ได้มาตรฐาน
7. เสริมสร้างองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ใหม่สู่การแข่งขัน
8. ยกระดับกระบวนการผลิตและการแปรรูปใหม่ให้ได้มาตรฐาน
9. เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการตลาด

กลยุทธ์ (Strategy) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3

1. ส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุนในประเทศ
2. ส่งเสริมและพัฒนาการค้าชายแดน
3. พัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางการค้าการลงทุน

ส่วนที่ 4

แบบ กจ.1

(บัญชีชุดโครงการ)

สรุปโครงการภายใต้ประเด็นยุทธศาสตร์
ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑
ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑ ระยะ ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗ -๒๕๖๐)
รอบปี พ.ศ.๒๕๖๐

สรุปโครงการและงบประมาณ

ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑ ระยะ ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗ - ๒๕๖๐) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.๒๕๖๐)

ที่	ประเด็นยุทธศาสตร์	จำนวนแหล่งงบประมาณ									รวม	
		กลยุทธ์	กลุ่มจังหวัด		กระทรวง/กรม		อปท.		เอกชน		โครงการ	งบประมาณ
			โครงการ	งบประมาณ	โครงการ	งบประมาณ	โครงการ	งบประมาณ	โครงการ	งบประมาณ		
๑	การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูปอาหาร	๖	๘	๘๗๔,๘๗๓,๙๐๐	-	-	-	-	-	-	๘	๘๗๔,๘๗๓,๙๐๐
๒	การยกระดับการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ใหม่	๙	๑๑	๑,๑๔๗,๖๐๐,๐๐๐	-	-	-	-	-	-	๑๑	๑,๑๔๗,๖๐๐,๐๐๐
๓	การส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน การค้าชายแดน และระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและอาเซียน	๓	๑๑	๔๒๙,๑๕๔,๐๐๐	๗	๘๕๒,๕๖๑,๐๐๐	-	-	-	-	๑๘	๑,๒๘๑,๗๑๕,๐๐๐
รวม ๓ ยุทธศาสตร์		๑๘	๓๐	๒,๔๕๑,๖๒๗,๙๐๐	๗	๘๕๒,๕๖๑,๐๐๐	-	-	-	-	๓๗	๓,๓๐๔,๑๘๘,๙๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘

₹, 802, 500.00

₹, 40, 000.00

₹, 842, 500.00

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑

การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูปอาหาร

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 - 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560)

แบบ กจ. 1

วิสัยทัศน์ : ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูปอาหาร

ที่	เป้าประสงค์ : เชิงยุทธศาสตร์ (3)	ตัวชี้วัด (4)	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์
			พ.ศ.2557	พ.ศ.2558	พ.ศ.2559	พ.ศ.2560	
1	ข้าวหอมมะลิและผลิตภัณฑ์ แปรรูปข้าวหอมมะลิมีคุณภาพ ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับใน ตลาดโลกและมีปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด	1. จำนวนแปลง ข้าวหอมมะลิที่ผ่านมาตรฐานการรับรอง GAP (แปลง)	5,000	5,000	7,000	8,000	1. ส่งเสริมการผลิตและการแปรรูปข้าวหอมมะลิให้ได้มาตรฐาน
2	มันสำปะหลังและผลิตภัณฑ์แปรรูปมันสำปะหลังมีคุณภาพได้ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในตลาด และมีปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด	2. ร้อยละที่เพิ่มผลผลิตเฉลี่ยมันสำปะหลัง/ไร่ (Baseline 3,500 กก./ไร่)	5%	5%	5%	5%	2. เพิ่มศักยภาพการผลิตมันสำปะหลังเพื่อผลิตอาหารและพลังงานทดแทน
		3. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นจากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของโรงงาน อุตสาหกรรมมันสำปะหลัง	5%	5%	5%	5%	3. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ดิน น้ำ และการใช้พลังงานทดแทนสนับสนุนการผลิตสินค้าเกษตร
3	ผลิตภัณฑ์โคเนื้อและกระบือ มีคุณภาพและตลาดยอมรับ	4. จำนวนโคเนื้อที่เพิ่มขึ้น (ตัว)	-	8,000	8,000	8,000	4. ส่งเสริมและพัฒนาการผลิต การแปรรูปและการตลาด ของโคเนื้อและกระบือ
		5. จำนวนกระบือเพิ่มขึ้น (ตัว)	-	-	1,000	1,000	
		6. มูลค่าการจำหน่ายโคเนื้อคุณภาพสูง (ล้านบาท)	-	-	160	370	5. ส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาด 6. ส่งเสริมการเกษตรผสมผสานตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
		7. มูลค่าการจำหน่ายกระบือคุณภาพสูง (ล้านบาท)	-	-	10	10	

โครงการตามประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน การค้าชายแดน และระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและอาเซียน

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
งบประมาณของกลุ่มจังหวัด									
๑	โครงการแสดงและจำหน่ายผลิตภัณฑ์กลุ่ม จังหวัดนครชัยบุรีรินทร์	๑	๑	๑	๐	๐	๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	สำนักบริหาร ยุทธศาสตร์กลุ่ม จังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง ๑
๒	โครงการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการค้าการ ลงทุนภาครัฐและเอกชน	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๗,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๓	โครงการส่งเสริมช่องทางการตลาดและโอกาส ทางการค้าการลงทุนในประเทศ	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๔	โครงการส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศ เพื่อนบ้าน	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๔,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๕	โครงการส่งเสริมพัฒนาผลิตภัณฑ์ SME OTOP เพื่อเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการ	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๔,๕๐๐,๐๐๐	อุตสาหกรรมจังหวัด บุรีรัมย์ และสุรินทร์
๖	โครงการพัฒนาและเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการคมนาคมขนส่งทางบกในกลุ่มจังหวัด ไปสู่ภูมิภาคและอาเซียน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๑๓๑,๗๗๗,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท จังหวัด ทั้ง ๔ จังหวัด
๗	โครงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อสนับสนุน การค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวไทยกับ ประเทศเพื่อนบ้าน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๕,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
๘	โครงการพัฒนาฐานข้อมูลและเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลจิสติกส์ การค้าการลงทุน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๕,๕๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์ และ อุตสาหกรรมบุรีรัมย์
๙	โครงการพัฒนาและส่งเสริมการกระจายสินค้าในภูมิภาคสู่อาเซียน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๕,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๑๐	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดไปสู่ภูมิภาคและอาเซียน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๒๔๒,๓๗๗,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท จังหวัด ทั้ง ๔ จังหวัด แขวงทางหลวงบุรีรัมย์
๑๑	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งทางบกสนับสนุนระบบรางและเชื่อมต่อระบบโลจิสติกส์	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๑๔๘,๑๐๐,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท จังหวัด ทั้ง ๔ จังหวัด
รวม ๑๑ โครงการ งบประมาณ					-	-	-	๔๒๙,๑๕๔,๐๐๐	๔๒๙,๑๕๔,๐๐๐
งบประมาณของกระทรวง/กรม									
๑	โครงการยกระดับมาตรฐานทาง	๓	๒	๑			๑๒๖,๑๙๑,๐๐๐	๒๓๑,๑๗๐,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท ชัยภูมิ
๒	โครงการสะพานชุมชนในภูมิภาค	๓	๒	๑			๑๔,๐๐๐,๐๐๐	๒๑,๐๐๐,๐๐๐	
๓	โครงการบำรุงรักษาทาง	๓	๒	๑			๑๕๓,๐๐๐,๐๐๐	๑๖๐,๐๐๐,๐๐๐	
๔	โครงการก่อสร้างผิวทางลาดยางสายทางบ้านด่าน ตำบลด่าน เชื่อมติดต่อบ้านตะเคียน ตำบลตะเคียน อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๑๓,๖๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
๕	โครงการก่อสร้างผิวทางลาดยางสายทางบ้านจิก แตก อำเภอพนมดงรัก เชื่อมติดต่อบ้านกะเพรา ตำบลโซคนาสาม อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๑๓,๖๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์
๖	โครงการก่อสร้างผิวทางลาดยาง สายทางบ้าน สะเดาเชื่อมติดต่อบ้านละลม ตำบลสะเดา อำเภอบัวเชด จังหวัดสุรินทร์	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์
๗	โครงการโลกของช้าง (Elephant World) และ แหล่งท่องเที่ยวที่ยิ่งใหญ่ของโลก	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๑๑๒,๐๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์
รวม ๗ โครงการ งบประมาณ					-	-	๒๙๓,๑๙๑,๐๐๐	๕๕๙,๓๗๐,๐๐๐	๘๕๒,๕๖๑,๐๐๐
	งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น								
	---	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐	
รวม - โครงการ งบประมาณ					-	-	-	-	-
	งบประมาณของภาคเอกชน								
	---	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐	
รวมทุกแหล่งงบประมาณ ๑๘ โครงการ					-	-	๒๙๓,๑๙๑,๐๐๐	๙๘๘,๕๒๔,๐๐๐	๑,๒๘๑,๗๑๕,๐๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒
การยกระดับการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ใหม่

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 4 ปี (พ.ศ.2557 - 2560) ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ.2560)

แบบ กจ. 1

วิสัยทัศน์ : ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : การยกระดับการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ใหม่

ที่	เป้าประสงค์ : เชิงยุทธศาสตร์ (3)	ตัวชี้วัด (4)	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์
			พ.ศ.2557	พ.ศ.2558	พ.ศ.2559	พ.ศ.2560	
1	รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว	1	1	1	1	1. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์
2	พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน	2. จำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐาน	5	5	5	5	2. การพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว 3. พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก 5. การสร้างความเชื่อมั่นและความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว 6. การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวรวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยว ให้เกิดความยั่งยืนและยกระดับให้ได้มาตรฐาน
3	รายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่เพิ่มขึ้น	3. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่	0.1	0.1	2.0	2.0	7. เสริมสร้างองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ใหม่สู่การแข่งขัน 8. ยกระดับกระบวนการผลิตและการแปรรูปใหม่ให้ได้มาตรฐาน
4	เป็นศูนย์กลางผลิตภัณฑ์ใหม่ของภูมิภาคอาเซียน	4. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน	5	5	5	5	9. เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการตลาด

โครงการตามประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การยกระดับการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ใหม่

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่งงปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
	งบประมาณของกลุ่มจังหวัด								
๑	Unseen Nakronchaiburin In Thailand	๑	๑	๑	-	-	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก เฉียงเหนือตอนล่าง ๑
๒	โครงการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกลุ่มนครชัยบุรีรินทร์	๑	๑	๑	๘,๐๐๐,๐๐๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	๕๑,๕๐๐,๐๐๐	๖๓,๐๐๐,๐๐๐	สนง.ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด
๓	โครงการพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว	๒	๑	๑	๒๒,๐๐๐,๐๐๐	๖๖,๐๐๐,๐๐๐	-	๔,๐๐๐,๐๐๐	สนง.ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ทั้ง 4 จังหวัด
๔	โครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว	๓	๑	๑	๖,๐๐๐,๐๐๐	๖,๐๐๐,๐๐๐	๑๓,๑๐๐,๐๐๐	๖,๐๐๐,๐๐๐	สนง.ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ทั้ง 4 จังหวัด
๕	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว	๔	๑	๑	-	-	-	๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐	สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง สำนักงานพัฒนาชุมชน ศูนย์หม่อนไหม เฉลิมพระเกียรติ ฯ สำนักงานท่องเที่ยว และกีฬา และสำนักงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดในกลุ่มจังหวัด
๖	โครงการพัฒนาศักยภาพและการรักษาความปลอดภัย เพิ่มความเชื่อมั่นแก่นักท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	๕	๑	๑	-	-	๖๖,๐๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐	ตำรวจภูธรจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
๗	โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรองตามเส้นทางอารยธรรมขอม	๖	๑	๑	๖๖,๕๐๐,๐๐๐	๕๙,๐๐๐,๐๐๐	๑๗,๕๐๐,๐๐๐	๙๐,๐๐๐,๐๐๐	สนง.ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และสำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด ทั้ง 4 จังหวัด

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
๘	โครงการพัฒนาระดับคุณภาพและมาตรฐาน แหล่งท่องเที่ยว	๖	๑	๑	๔๐,๐๐๐,๐๐๐	๔๐,๐๐๐,๐๐๐	-	๔๐,๐๐๐,๐๐๐	สนง.ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ทั้ง 4 จังหวัด
๙	โครงการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยว	๖	๑	๑	-	-	๘,๐๐๐,๐๐๐	๑๖,๐๐๐,๐๐๐	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
๑๐	โครงการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ ใหม่สู่สากล	๘	๑	๑	-	-	๖๓,๐๐๐,๐๐๐	๑๓๖,๐๐๐,๐๐๐	สำนักงานพัฒนาชุมชน สำนักงานพลังงานจังหวัด สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ศูนย์หม่อนไหมจังหวัดทั้ง 4 จังหวัด
๑๑	โครงการเสริมศักยภาพการดำเนินงาน ศูนย์กลางการค้าชายผ้าไหมแห่งอาเซียน	๙	๑	๑	-	-	๓,๐๐๐,๐๐๐	๙,๐๐๐,๐๐๐	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด นครราชสีมา
รวม ๑๑ โครงการ งบประมาณ					๑๔๒,๕๐๐,๐๐๐	๑๗๙,๐๐๐,๐๐๐	๒๔๒,๑๐๐,๐๐๐	๕๘๔,๐๐๐,๐๐๐	๑,๑๔๗,๖๐๐,๐๐๐
งบประมาณของกระทรวง/กรม									
รวม - โครงการ งบประมาณ					-	-	-	-	-
งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น									
---					-	-	-	-	-
รวม - โครงการ งบประมาณ					-	-	-	-	-
งบประมาณของภาคเอกชน									
---					-	-	-	-	-
รวมทุกแหล่งงบประมาณ ๑๑ โครงการ					๑๔๒,๕๐๐,๐๐๐	๑๗๙,๐๐๐,๐๐๐	๒๔๒,๑๐๐,๐๐๐	๕๘๔,๐๐๐,๐๐๐	๑,๑๔๗,๖๐๐,๐๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓

การส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน การค้าชายแดน และระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและ
อาเซียน

วิสัยทัศน์ : ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การส่งเสริมและพัฒนากิจการการลงทุน การค้าชายแดน และระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและอาเซียน

ที่	เป้าประสงค์ : เชิงยุทธศาสตร์ (3)	ตัวชี้วัด (4)	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์
			พ.ศ.2557	พ.ศ.2558	พ.ศ.2559	พ.ศ.2560	
1	เพื่อยกระดับการค้าการลงทุนในประเทศ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง 1	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ GPP กลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ภาค นอกเกษตรจากปีที่ผ่านมา	0	0	0	1	๑. ส่งเสริมและพัฒนากิจการการลงทุนใน ประเทศ
2	เพื่อยกระดับการค้าชายแดนของกลุ่ม จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1	2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการค้า ชายแดนจากปีที่ผ่านมา	0	0	0	3	๒. ส่งเสริมและพัฒนากิจการการค้าชายแดน
3	เพื่อยกระดับระบบโลจิสติกส์ของกลุ่ม จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1	3. จำนวนผิวทางจราจรที่ได้รับการ ปรับปรุง (กิโลเมตร)	0	0	0	200	๓. พัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันทางการค้าการ ลงทุน

โครงการตามประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การส่งเสริมและพัฒนากิจการการลงทุน การค้าชายแดน และระบบโลจิสติกส์สู่ภูมิภาคและอาเซียน

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
งบประมาณของกลุ่มจังหวัด									
๑	โครงการแสดงและจำหน่ายผลิตภัณฑ์กลุ่ม จังหวัดนครชัยบุรีรินทร์	๑	๑	๑	๐	๐	๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	สำนักบริหาร ยุทธศาสตร์กลุ่ม จังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง ๑
๒	โครงการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการค้าการ ลงทุนภาครัฐและเอกชน	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๗,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๓	โครงการส่งเสริมช่องทางการตลาดและโอกาส ทางการค้าการลงทุนในประเทศ	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๔	โครงการส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศ เพื่อนบ้าน	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๔,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๕	โครงการส่งเสริมพัฒนาผลิตภัณฑ์ SME OTOP เพื่อเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการ	๒	๑	๑	๐	๐	๐	๔,๕๐๐,๐๐๐	อุตสาหกรรมจังหวัด บุรีรัมย์ และสุรินทร์
๖	โครงการพัฒนาและเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการคมนาคมขนส่งทางบกในกลุ่มจังหวัด ไปสู่ภูมิภาคและอาเซียน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๑๓๑,๗๗๗,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท จังหวัด ทั้ง ๔ จังหวัด
๗	โครงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อสนับสนุน การค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวไทยกับ ประเทศเพื่อนบ้าน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๕,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
๘	โครงการพัฒนาฐานข้อมูลและเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลจิสติกส์ การค้าการลงทุน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๕,๕๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์ และ อุตสาหกรรมบุรีรัมย์
๙	โครงการพัฒนาและส่งเสริมการกระจายสินค้าในภูมิภาคสู่อาเซียน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๕,๐๐๐,๐๐๐	พาณิชย์จังหวัด สุรินทร์
๑๐	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดไปสู่ภูมิภาคและอาเซียน	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๒๔๒,๓๗๗,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท จังหวัด ทั้ง ๔ จังหวัด แขวงทางหลวงบุรีรัมย์
๑๑	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งทางบกสนับสนุนระบบรางและเชื่อมต่อระบบโลจิสติกส์	๓	๑	๑	๐	๐	๐	๑๔๘,๑๐๐,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท จังหวัด ทั้ง ๔ จังหวัด
รวม ๑๑ โครงการ งบประมาณ					-	-	-	๔๒๙,๑๕๔,๐๐๐	๔๒๙,๑๕๔,๐๐๐
งบประมาณของกระทรวง/กรม									
๑	โครงการยกระดับมาตรฐานทาง	๓	๒	๑			๑๒๖,๑๙๑,๐๐๐	๒๓๑,๑๗๐,๐๐๐	แขวงทางหลวงชนบท ชัยภูมิ
๒	โครงการสะพานชุมชนในภูมิภาค	๓	๒	๑			๑๔,๐๐๐,๐๐๐	๒๑,๐๐๐,๐๐๐	
๓	โครงการบำรุงรักษาทาง	๓	๒	๑			๑๕๓,๐๐๐,๐๐๐	๑๖๐,๐๐๐,๐๐๐	
๔	โครงการก่อสร้างผิวทางลาดยางสายทางบ้านด่าน ตำบลด่าน เชื่อมติดต่อบ้านตะเคียน ตำบลตะเคียน อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๑๓,๖๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์

บัญชีรายการชุดโครงการ					งบประมาณดำเนินการ (บาท)				หน่วยดำเนินการ (หลัก)
ลำดับ ที่	โครงการ	กลยุทธ์	แหล่ง งปม.	ผลผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	พ.ศ. ๒๕๖๐	
๕	โครงการก่อสร้างผิวทางลาดยางสายทางบ้านจิก แตก อำเภอพนมดงรัก เชื่อมติดต่อบ้านกะเพรา ตำบลโชคนาสาม อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๑๓,๖๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์
๖	โครงการก่อสร้างผิวทางลาดยาง สายทางบ้าน สะเดาเชื่อมติดต่อบ้านละลม ตำบลสะเดา อำเภอบัวเชด จังหวัดสุรินทร์	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์
๗	โครงการโลกของช้าง (Elephant World) และ แหล่งท่องเที่ยวที่ยิ่งใหญ่ของโลก	๓	๒	๑	๐	๐	๐	๑๑๒,๐๐๐,๐๐๐	อบจ.สุรินทร์
รวม ๗ โครงการ งบประมาณ					-	-	๒๙๓,๑๙๑,๐๐๐	๕๕๙,๓๗๐,๐๐๐	๘๕๒,๕๖๑,๐๐๐
	งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น								
	---	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐	
รวม - โครงการ งบประมาณ					-	-	-	-	-
	งบประมาณของภาคเอกชน								
	---	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐	
รวมทุกแหล่งงบประมาณ ๑๘ โครงการ					-	-	๒๙๓,๑๙๑,๐๐๐	๙๘๘,๕๒๔,๐๐๐	๑,๒๘๑,๗๑๕,๐๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘

รายการตรวจสอบการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัด
และกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑

การดำเนินการ	ดำเนินการแล้ว	ไม่ได้ดำเนินการ
๑) นำข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัดขอนแก่น ทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดไปประกอบการจัดทำแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดตามที่ ก.น.จ. กำหนด	✓	
๒) จัดประชุมหารือร่วมกันระหว่างหัวหน้าส่วนราชการที่มีสถานที่ตั้งทำการอยู่ใน จังหวัดทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดไม่ว่าจะเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือราชการ บริหารส่วนกลางและผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดในจังหวัด รวมทั้ง ผู้แทน ภาคประชาสังคม และผู้แทนภาคธุรกิจเอกชน เพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับแผนพัฒนา จังหวัดตามมาตรา ๕๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๓๗) ๒๕๕๐ และมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑	✓	
๓) การประชุมของ ก.บ.ก. เพื่อจัดทำและเห็นชอบแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดตามพระราช กฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑ และ หลักเกณฑ์ และวิธีการที่ ก.น.จ. กำหนด	✓	

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ ทั้งนี้ได้แนบรายงานการประชุมกรรมการ
บริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) มาพร้อมนี้ด้วย

(ลงชื่อ)

(นายวิเชียร จันทรโณทัย)

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

หัวหน้ากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑

สรุปผลการทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

หัวข้อ	เดิม	ผลการทบทวน	เหตุผลของการปรับเปลี่ยน
วิสัยทัศน์	ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรม หอม การค้าชายแดน และโลจิสติกส์	ศูนย์กลางเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมหอม โลจิสติกส์ และการค้าชายแดน	เพื่อให้สอดคล้อง กับนโยบายที่สำคัญ ของรัฐบาล แผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ รวมทั้ง สอดคล้องกับ ศักยภาพ โอกาส สภาพปัญหา และ ความต้องการของ ประชาชนในพื้นที่
เป้าประสงค์รวม	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อยกระดับเกษตร อุตสาหกรรมแปรรูปอาหารตาม มาตรฐานสากลเข้าสู่ครัวโลก 2. เพื่อเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจ ด้านการท่องเที่ยว อารยธรรม และ ใหม่ เชื่อมโยงกลุ่มประเทศอาเซียน 3. เพื่อพัฒนาให้ศูนย์กลาง ความเชื่อมโยงระบบ โลจิสติกส์ และการกระจายสินค้าในภูมิภาค และประเทศอาเซียน 	<ol style="list-style-type: none"> 1) เพื่อส่งเสริมการผลิตและแปรรูป ข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออก 2) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการผลิตมัน สำปะหลังเพื่ออุตสาหกรรมอาหารและ พลังงานทดแทน 3) เพื่อส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อและ กระบือและแปรรูปเชิงคุณภาพ 4) เพื่อส่งเสริมศักยภาพการผลิตและ การตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่ 5) เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว และ การค้าชายแดน 6) เพื่อส่งเสริมระบบโลจิสติกส์และการ กระจายสินค้าในภูมิภาค 	
ประเด็นยุทธศาสตร์	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพิ่มขีดความสามารถในการ แข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูป อาหารเข้าสู่ครัวโลก 2. ยกระดับการบริหารนครชัย บุรีรินทร์ ด้านการท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์ ใหม่ และการค้าชายแดน 3. พัฒนาระบบ โลจิสติกส์ สู่ภูมิภาคและอาเซียน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพัฒนาขีดความสามารถในการ แข่งขันเกษตรอุตสาหกรรมและแปรรูป อาหาร 2. การยกระดับการท่องเที่ยว และ ผลิตภัณฑ์ใหม่ 3. การส่งเสริมและพัฒนาการค้าการ ลงทุน การค้าชายแดน ระบบโลจิสติกส์สู่ ภูมิภาคและอาเซียน 	
จุดเน้นทางยุทธศาสตร์ (Strategic Positioning)	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นศูนย์กลางเกษตร อุตสาหกรรมและพลังงานทดแทน ที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2. เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเชิง นิเวศน์ อารยธรรมและใหม่ 3. เป็นศูนย์กลางความเชื่อมโยง ระบบโลจิสติกส์ กระจายสินค้าใน ภูมิภาค และการค้าชายแดน 4. เป็นแหล่งทรัพยากร ธรรมชาติที่สมบูรณ์ของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรและอาหาร ปลอดภัย 2. เป็นแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ ระดับประเทศ 3. เป็นแหล่งผลิตพลังงานทดแทน ที่สำคัญ 4. เป็นแหล่งอารยธรรมหอมและ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ 5. เป็นประตูอีสาน ศูนย์โลจิสติกส์ และ การค้าชายแดน 	

จุดเน้นทางยุทธศาสตร์ (Strategic Positioning)
ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑

